

GATEAWASH

Nr. 4/mai 77

Kr. 3

Slaget om de tyske atomkraftverk

Røde Mor Rock-sirkus

Vareskuespillet: Opprøret som salgsvare!

ABBA: Vaggeviser for voksne?

Hverdag i Oslo Kretsfengsel, avd. B

GATEØVISA

Kjøp tidligere nummere
på www.Gateavisa.no

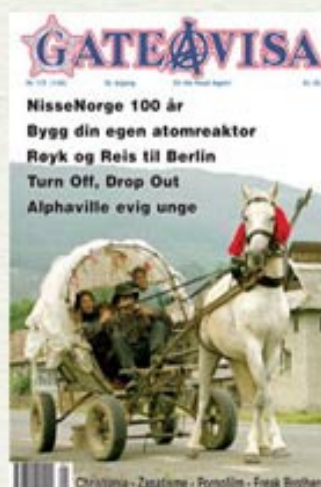
Nr. 174

Valgplakater på vår måte... • Politisk sex • Thomas Hylland Eriksen • Alkopolitikk • Fleinsopp • Voldsromantiske raddiser • Erik Dammann og sønner • Normale gale

Nr. 173

Mørkemenn og terrorister • Kvinneligaen • Dag Solstad • Utdatert copyright • Hurdalsjøen økolandsby • Skylapper? • Kriminell kriminalpolitikk • Lønsslaveri • Snuryggen til staten!

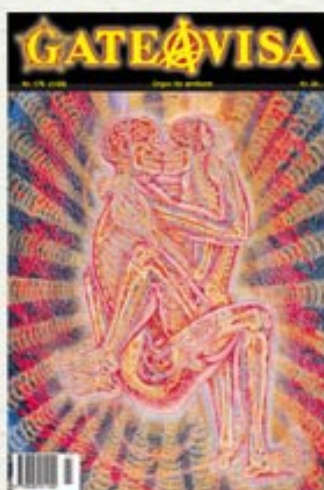
Nr. 172

Bygg din egen atomreaktor • Røyk og Reis til Berlin • Turn Off, Drop Out • Alphaville evig unge • Arild Nyquist • Frosne bestefedre • Zapatister • Friikbrødrene i Mexico, del 3

Nr. 171

Pornokrati • Svart og hvit vold? • Vektervold • Kupp Gateavisa! • Sivilisasjon? Nei takk! • Christiania • Telefonterror • Boligaksjon i Bergen • Friikbrødrene i Mexico, del 2

Nr. 170

Märthas verste eventyr • Narkokrigen vunnet? • Røyk & Reis til Kina • Cao-Dai • Karoline Frogner • Okkupasjonsextra • John Zorn • Situasjonistisk teori • Friikbrødrene i Mexico, del 1

Nr. 169

Terromål: NORGE • Rapport fra virkeligheten • Oljekrig • Opprør i Argentina • Røyk og reis til Portugal • Harald Medbøe: Shit • Christiania 30 år • Atomavfall – Verdensbanken kommer

Nr. 168

Attac • Hvite Overaller • Black Bloc • Göteborg • Verdensbanken • Genova • Valgets kvalme • Deres Majestet, vi har fått nok • Pepperspray • Okupasjonsnytt • Big Brother ser deg! • Securidass

Nr. 167

Italias frisoner • Dynastiet Bush • USA: Valgfusk og fanteri • Sealand & Ladonia • Røyk og Reis Goa Update • Reisbrev fra Chiapas • Anarkoteori • Smaken er som baken • Sporveishets

Nr. 166

Harry: narkopolitisk flyktning fra USA • Boligaksjonen i Gamlebyen • Alternativmessa • Oslo til kamp for fri hasj • DesPutin: Russlands nye tsar • Piratradio: bryt internett-sensuren.

Nr. 165

Okkupasjoner: Saxe-gårdsgate og Hausmannsgate • Friikbrødrene: den store boligokkupasjonen • Er universet levende? • Røyk og Reis: Gateavisas helt egen feriekatalog • Hunter S. Thompson

Nr. 164

Heia politistaten • Ned med terapøytveldet: Christian Beck • Ungdomshuset i Køben • Rapport fra tjallemarsjen 1. mai • La dem spise kake • Kennedy: USAs psykedeliske president • Solformørkelse '99

Nr. 163

Dommedag er avlyst • Anarkisten i Egner • J. Edgar Hoover • Nå bomber de for NATO igjen • Glor du på teve? – Alternativmessa • GAs Gule sider • Husknusing i Belgia • Anarkoteori

PROVOSERTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

GATEKAMPEN

AVISA TIL PROVOTARIATETS ENHETSPARTI
(gate-kjemparane)
torsdag 3. mai

1977 - Kr 3,-

Årgang 8 - Nr. 4

NPPs-f i Nitritsia hilser PEP g-k !

NPP(s-f) i Nitritsia hilser PEP(g-k): Fra Nitritian Provo Party (street-fighters) i Nitritsia har PEP(g-k) mottatt denne hilsenen:

Kamerater.

På venge av det undertrykte folket i Nitritsia og over hele kontinentet ønsker vi å understreke den solidaritet og det nære slektskap mellom vårt folk og det arbeidende folket i Norge som ble vedtatt på siste kongress som NPP(s-f) avholdt i Nbwani i Nitritsia for knapt tre uker siden.

Folket i Nitritsia vil spesielt framheve den modige og korrekte kampen det arbeidende folket i Norge fører mot begge supermaktene under ledelse

av PEP(g-k). Det er til stor inspirasjon for hele vårt folk å se at gatekjemperne verden over tar det eneste riktige standpunktet mot hegemonistisk sabelrasling og kappløp: stol på egne krefter og folkets vilje til å bli leda på rett vei! (halleluja)

Vi har vedtatt et nært slektskap med PEP(g-k) og IFFORIGs heltemodige organisasjoner og medlemmer, og vil understreke den betydning dette har for kampen mot den 3. verdenskrig.

LENGE LEVE SOLIDARITETEN
MELLOM DE UNDERTRYKTE, UT-
BYTTA, SULTENDE MASSENE
VERDEN OVER!

ET FOLK ER ET FOLK!
SEIER TIL NPP(s-f) OG PEP(g-k)!

Helsing fra PEP(g-k) til partiet i Den Demokratiske Folkegate Øst-Timor: Tilhøva i Øst-Timor er korrekte og heltemodige og ein veldig inspirasjon for alle undertrykta folk i hele verda! Se midtsidene.

Frå den sigerrike punkt-demonstrasjonen på Bislett idrottsplass i Oslo, retta mot de pro-fascistiske, pro-imperialistiske russiske skøyteløparar sin deltaking i verdsmestarskapet.

Innhald

s. 2 "De forlater nå den demokratiske sektor." Om tyske atomkraftverk og mye mer

s. 4 Skrekk og avsky på NGS-landsmøte

s. 5 Lære for livet

s. 5 Children of God: Hellig bordell på Tenerife

s. 6 Dagligliv i Oslo kretsfengsel avd. B

s. 7 Psykiatriske fanger

s. 8 Sensasjonen som sensasjonspressen ikke skrev om

s. 9 "En dag i Digtbladet"

s. 10 Grønn panikk i franske partikontorer

s. 11 Bør Konserthuset rives? Og hva med Hjelmsgt. 3?

s. 12 Vareskuespillet: Freedom for sale!

s. 16 ABBA: Vuggevise for voksne!

s. 17 Klassekamp i sirkustelt

s. 18 Røde Mor: Rock-sirkus

s. 20 Film: "På skyggesiden"

Fagleg utval i
PEP(g-k) mot
drapet på Yiasuf
Kremljatsky:

**Kamp mot baa
supermaktane!**
SIDE 2

Full siger for
PEP(g-k):

**PEP g-k aleine
om å forsvare
kampen mot
facismen**
SIDE 8

Nye provokasjonar:

**Lygn og atter
Lygn!**

SV, NKP, DNA, LO, AKP, OKTOBER-gruppa, HJELMS GATE 3-istane og dei partilause serverar lygn, lygn og atter lygn om kampane på plassen til Hambro i Oslo den fyrste mai i år!

SE SIDE 6 OG 7

PEP(g-k) 5 år:

Stort festmøte i Storgata lørdag kl. 19. Oppmøte kl. 18.00.

Antrekk: Pent eiler kjeledress.

Ikke hunder og barn.

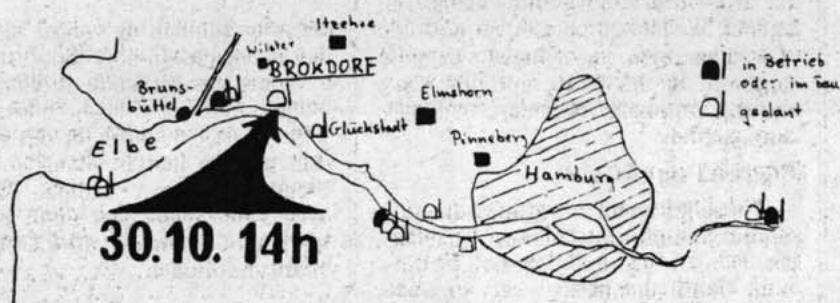
Studer PEP(g-k)s hovedprinsippprogram og generallinje-utkast!

Kjøp det, les det og bruk det!

Faes i alle August-butikker.

De forlater nå den de

Kein Kernkraftwerk in Brokdorf!

SIE VERLASSEN JETZT DEN DEMOKRA- TISCHEN SEKTOR.....

Sort skrift på hvit emaljebunn. Små skilt som hang på gjerdestolpene rundt atomkraftverket i Brockdorf, maken til de som henger ved grenseovergangene til Øst-Tyskland.

Jeg trodde ikke mine egne øyne. Lette etter borthviskede bokstaver og undersøkte om noe var tegnet inn. Til slutt begynte jeg å tvile på om det var tysk jeg hadde lært.

Innenfor piggrådrullene lå målet for demonstrasjonen. En brakkeby rundt et stort hull i jorda, hvor en kjempemessig, firkantet murstenskoloss avtegnet seg mot regnværshimmelen. Det flate landskapet var vått og sølete, regnet hadde hølet ned hele dagen. Anleggsveiene var ufremkommelige. Bare de kjempemessige anleggsbilene med hjuldiameter høyere enn et menneske kunne kjøre der. Og politiets panservogner og høytrykksbiler. Politimannskapene var fraktet ut i helikoptere. Tre, fire av dem summet som fluer rundt betongkolossen hvor reaktoren skulle bygges, og sveipet med jevne mellomrom inn over rekkene av demonstranter. De var kommet til fots. Hadde trasket gjennom sølen i over en halvtime.

Hadde jeg sett scenen på film, ville jeg ha tatt det for en fremtidsvisjon fra en annen klode. Anleggsveiene strakk seg som fangarmer over det flate landskapet, et edderkoppnett med reaktorkolossen i sentrum, hvor lastebilene kravlet rundt som insekter. Fabrikkene langs Elben var en sammenhengende mørk silhouett i horisonten, og røyken fra pipene steg til en eneste sopp over bygningsrekkene, som i høyere luftlag skinte disig i rødt. Innenfor sperringene myldret det med sortkledd politifolk: polstrede uniformer, hvite hjelmer og speilvisir, langkoller, matte automatgeværer, bazooka-lignende rør fra avfiring av plastkuler på størrelse med en tennisball.

Jeg spurte sidemannen, en katolsk pater i svart rundpullet prestehatt, regnfrakk og hvit krave, om skiltene på gjerdet.

Han så på meg med faderlig mildhet i det bleke, lærde ansiktet. Haken fikk tre ekstra folder, og han sa med saktmodig prelatrøst:

—Jeg tør ikke si hvilken tid det minner meg om.

Jeg hadde lest riktig:

—De forlater nå den demokratiske sektor.

Kalde regndråper sildret nedover ryggen. Hendene var lyserøde av kulde og skoene gjennomtrukne av leire.

Presten bar en plakart:

—Kein Atomkraftwerk in Brockdorf!

Jeg fattet ikke hva vi sto der for.

På denne siden av de meterhøye, utrullede piggrådspiralene — som jeg ellers bare har sett på tegninger fra konsentrasjonsleirer — gjaldt noen lover og såkalte demokratiske rettigheter som ikke gjaldt på den andre siden.

Hva gjaldt der inne? Massemord?

Et par år tidligere hadde jeg fått oppleve det tyske demokratiet på nært hold. Det dreide seg om noe så fredelig som en protestaksjon mot takstforhøyelse på trikken. Før demonstrasjonen startet, tenkte jeg: —Hvis verdensproblemer var like enkle som dette, ville vi kanskje hatt et håp.

Jeg tok beklagelig feil.

Panservogner i gatene!

Politiet stilte med tåregassgranater, våpen, motorsykler og panservogner. Hele aksjonen ble et regelrett byslag, til tross for at den fra starten av var erklært ikke-voldelig.

Politiets taktikk var enkel og militær: En lang, smal gågate i Altstadt ble avsperrt, og alle sidegatene så godt som hermetisk lukket med sperringer. Deretter ble demonstrantene drevet ned i gaten. Ingen hadde sjanse for å unnsnippe, selv folk som åpenbart ikke hadde deltatt i aksjonen.

Det som deretter skjedde, var mer enn selv de mest hatefulle og militante blant oss hadde våget å tro.

To panservogner — militære tanks med gummihjul i stedet for larvefotter, men ellers utstyrt med både kanon og maskingevær, ble sendt inn i gaten fra hver sin kant. Foran på hver panservogn ble det montert et gjerde, like bredt som gaten og fire meter høyt. Ved gjerdets ytterkanter var det sveiset fast lange ståltråder som bøyd av mot husveggene akkurat som inngangen til en fisketeine.

Maskinen tok med seg alt. Parkerte sykler, barnevogner, utendørs bokhan-

dlere, ja hele tre uterestauranter ble måkt ned.

Innen søppelhaugene braste sammen med et langtrukket brak, var omtrent to tredjedeler av demonstrasjonen forsvunnet inn i forretninger og trappeoppganger. Selv ble jeg båret avsted av en panisk menneskemasse som presset seg sammen og løp som vanvittige.

Da jeg kom til meg selv lå jeg mørbanket i en trappeoppgang sammen med tre-fire andre demonstranter. Vi løp opp til øverste etasje, og betraktet siste etappe fra vinduet.

Rett overfor huset hvor vi sto lå en universitetsbygning. Mellom fortauet og huset var en stor skolegård, med en lav mur mot gaten. Panservognene møttes like utenfor muren, og omtrent fem hundre demonstranter reddet seg inn på skolegården.

Minst like mange politifolk fulgte etter.

Jeg orker ikke beskrive det som foregikk på plassen foran bygningen. Det hele var over på ti minutter. To mennesker ble kvestet for livet. En ble drept, en fjortenårs gutt som åpenbart var en tilfeldig forbigående. Hvor mange som ble skadd, er det ingen som vet. Ingen tørde melde seg ved sykehusene og frivillig pådra seg samfunnets hevn.

Fire sykebler pendlet mellom skolegården og sykehuset hele ettermiddagen. Dagen etter ble alle trikkerutene i Heidelberger Altstadt nedlagt.

—De forlater nå den demokratiske sektor.

Det var hundrevis av politifolk og hunder bak sperringene. Demonstrasjonen strakte seg godt og vel fem hundre meter på utsiden, i disiplinerte rekker langs gjerdet. Transparentene hang slappe og dyvåte i regnet, og malingen rant nedover de hjemmelagede plakaterne.

Med styrthjelmer og munnbind

Det var kommet folk fra hele Schleswig-Holstein. Husmødre fra Pinnberg, Winster og Itzehoe, studenter fra Hamburg, miljøverngrupper fra Lubeck — og en liten gruppe KBW-aktivister, medlemmer av det Vest-Tyske Kommunistiske Forbundet. De siste var erfarne demonstranter, og stilte med styrthjelmer, munnbind og suspensorium.

—De forlater nå den demokratiske sektor.

Fem tusen mennesker i hølende regnvær og bitende vind. En tålmodig og hutrende forsamling i velordnede, tause og sammenbittede rekker. En liten fet fyr med halvskalet isse og gjennomvåt frakk snakket uforståelig i en

megafon. Planen var opprinnelig å okkupere anlegget, hindre arbeidet i en time med en fredelig sit-down aksjon i søla, for å "gjøre almenheten oppmerksom på farene ved kjernekraftverk". Piggrådsperringene hindret aksjonen i å bli utført, og alle ventet på at den lille skallede mannen skulle finne på noe lurt.

Bare fra KBW-gjengen høstes høylydt og taktfaste protestrop.

Demonstrasjonen var arrangert av "borgerinitiativet for miljøvern ved Unter-Elben", en bevegelsen som trass i fullstendig presseboikott hadde vunnet adskillig støtte blant lokalbefolkningen. Ikke bare studenterforeninger og skolesammenslutninger, men det var først og fremst liberale småparti-grupper og akademiske og kirkelige forbund som sto bak borgerinitiativet. I de tre årene Brockdorf-anlegget hadde vært kjent, hadde presteskolen vært bevegelsens viktigste propaganda-sentraler.

Det forbudte Kommunistforbundet var den eneste venstregrupperingen som støttet aksjonen aktivt. Deres løpeseddel, viste et kart over Unter-Elben: Allerede tre store atomkraftverk var i drift i området, og Brockdorf-anlegget var ett av ytterligere elleve planlagte. Tilsammen skulle det altså være fjorten verker i umiddelbar nærhet av Hamburg, en by med over to millioner innbyggere.

Planene var så godt som tiet ihjel av myndighetene og pressen, og det samme var opplysningene om at en eksplosjon ved ett enkelt kjernekraftverk i verste fall kunne ramme tredve millioner mennesker med radioaktiv utstråling.

De forlater nå den demokratiske sektor.

Hva i himmelens — eller retttere sagt helvetes — navn var det vi forlot?

Demokratiet hvor politifolk på eget initiativ og med regjeringen i ryggen kan plaffe ned demonstranter etter eget for godt befinnende.

Demokratiet som utstyrer sitt politi med håndgranater.

Demokratiet som dømmer advokater til fem års fengsel for å ha opptrådt som forsvarere i retten overfor politiske motstandere av grunnloven, og som i samme slengen ikke bare dømmer advokatens kontorhjelpe, men også vaskekongen, for å ha bidratt til offentlig støtte av terrorister.

Demokratiet hvor selv lokomotivførere blir avskjediget hvis de har vært medlemmer av et lovlig kommunistparti.

Demokratiet hvor påtalemyndighetene slipper å føre bevis for sine anklager, og hvor bevisbyrden pålegges den anklagede.

Demokratiet som vant både annen og tredje verdenskrig, og forvandlet en bomberuin til et asfaltert helvete mer amerikansk enn Amerika.

—De forlater nå den demokratiske sektor.

Jeg fattet ikke et ord. Først senere, nå da jeg sitter og skal skrive ned historien, aner jeg hva det betyr.

Wienerschnitzel

Det betyr ikke massemord, for det er en del av demokratiet.

Det betyr kort og godt at du ikke får servering.

Det er helt seriøst ment. Du får ingen salamipølse bak sperringene. Ingen Eratwurst og ingen hormonpreparerte kyllinger.

Du får ikke FLEISCH! Demokratiet er opphevet.

For — for den jevne tysker — er demokrati det samme som FLEISCH. Fett flekk. Presten, han som ikke ville

mokratiske sektor

Tyve år tok det å fylle stormarkedene. Tyve år, før tyskerne ble deformert av overernæring, og hjerteinfarkt ble en folkesykdom.

Sykdommen er ganske alvorlig. I Skandinavia gir det dårlig samvittighet. I Tyskland er det en pervers rettighet.

Klokken fem om morgenen, etter en rangel i Lubeck, havnet jeg en gang på en sjomannskneipe. En arbeiderkafe med jukebox og flipperspill, hvor taxi-sjåfører og lastearbeidere stikker innom i matpausene.

Følget jeg kom sammen med var de første kundene på morgene, men etter en halvtimme hadde lokalet fått besøk av et titalls bryggearbeidere som spiste hva de kalte frokost.

Wienerschnitzelen var 30 cm lang, og det er ikke en millimeters overdrivelse. Den lå og svømte i fett, sammen med dvaske poteter og en slags sauerkraut som rett og slett luktet dritt. En enkel frokost er mer enn et anstendig menneske får i seg på en uke. Oppmalte trevler og fett fra dyr som er sprengforret på proteiner, kyr som ikke kan gå fordi bena brekker på dem, dyr som aldri har sett organisk føde, men som sprengfores på kjemiske blandinger som er vitenskapelig sammensatt for å gi maksimal kjøttproduksjon. Kjøtt som er så proteinifisert at det vokser ut bryster på gutter i seksten-syttensårsalderen.

Du ble edru ved synet av frokosten.

En annen scene: En jernbanestasjon sent på ettermiddagen. Du har reist hele dagen uten mat, er allikevel ikke særlig sulten, men vet at du må spise noe for å holde tretttheten på avstand. Bestiller speilegg og toast, og er dum nok til å tro at det er hva du får.

Kelneren kommer med fem speilegg, klasket opp på et underlag av brødkiver gjennomtrukne med fett. Inni mellom ligger et tommetykt skinkelag som er så fullt av fettslintrer at en vanlig skandinavisk husmor ville ha nektet sine barn å spise det.

Historiene bekrefter at alt hva den vestlige kulturen har fremragt, har sett sine høydepunkter i Adolfs land. Idag dreier det seg om fett og atomkraft. Og Tyskland har den desiderte ledelsen.

Tyskland har alltid vært først ute. De systematiserer og iverksetter, og var de første til å lage "Rassenkunde" av det europeiske hovmotet som deres naboland voldtok hele verdensdel med. Den viktigste delen av Europas historie har foregått utenfor Europas grenser, og uten tysk deltakelse. Uten systematisk plyndring i koloniene ville historien ha vært totalt annerledes. Renessansen, den industrielle revolusjon, ja selv marxismen ville ha vært umulig uten likbålene og massemyrderiene i Amerika, Afrika og Asia.

For Tyskland ble kolonibarbariet aldri nødvendig. De oppfant det tyvende århundres økonomiske imperialismen et halvt tusen år før Monroe-doktrinen.

To hundre år før Cortez helte flytende sølv nedover halsen på indianerne for å utbre den spanske fe catolico, — mens Europa famlet i middelalderens dødsmerke, lanserte de tyske Hansabyene sin raffinerte økonomiske imperialismen i det kalde nord. Før England, Frankrike, Portugal og Spania voldtok hele verdensdel med kuler, krutt og flammende likbål, hadde tyskerne erobret hele Norden med salt.

De forsto Machiavelli allerede før han ble født: Handel og politikk er krig med andre midler.

Så tidlig som på 1200-tallet begynte tyske kjøpmenn å organisere sitt handelsmonopol. Kremmere fra ikke mindre enn 77 byer slo seg sammen til et

Hansaforbund som kontrollerte samtlige land rundt Østersjøen og Nordsjøen samt store deler av Russland. Organisasjonen var preget av Ordning og effektivitet, og dannet forbildet for statssentraliseringen under Eneveldet tre-fire århundrer senere. Kolonisentra — tilsvarende USA-imperialismens drabanter — ble grunnlagt på viktige steder — Bergen, London, Brugge, Visby, Novogorod — og fra disse byene seilte Hansakoggene fullastet med fisk, skinn og andre rikdommer tilbake til Lubeck, Köln, Bremen og Hamburg. Via press på statsautoritetene i de forskjellige land, fikk Hansabyene absolutt statsmonopol, på samme måte som USA overfor olje- og bananrepublikkene idag. Fellesmarkedet har ikke halvparten så stor "betydning" og er ikke på langt nær så velorganisert som Hansaimperiet. De hadde det som alle manglet: Salt.

Fisk, salt og olje

Salt hadde samme virkning som olje idag, og tvang hele nordens befolkning til å godta Hansaprisene. Folk fra hele Finnmarkskysten lastet småbåtene sine så proppfulle av reinkjøtt og skinn at det var såvidt de holdt seg flytende på de månedslange ferdene til Bergen, for at tyskerne i bytte for noen saltklumper kunne få rikdom til å bygge sine vakre og velstående byer.

—De forlater nå den demokratiske sektor.

Regnet holjet ned uten stans. Den hellige tyske jord var sorpete og glatt, særlig på den demokratiske siden.

Demonstrantene hadde stått som støtter og latt regnet holje ned. Nå begynte KBW-folkene langs gjerdet å røre på seg. Etpar ledere brøytet seg vei mellom aktivistgruppene og ga beskjeder. Den lille mannen med megafonen holdt fremdeles kjeft, og rastløsheten spredte seg i mengden.

—Hvor lenge skal vi stå her og glane? Enten går vi tilbake, ellers fortsetter vi inn på området som planlagt!

Presten ved siden av meg snudde seg bekymret etter stemmen, uten å peile inn hvor den kom fra. Folk var urolige, et eller annet foregikk et sted, men ingen så hva det var. En sprakende stemme snakket i en megafon. Stemmen kom nærmere, og vi så en truppe på ti-tolv politifolk marsjere på den andre siden. En av dem bar megafon, og

flere andre leide aggressive schäferhunder i bånd.

Demonstrasjonen var fra politiets side regnet som avsluttet, og de krevde stedet ryddet innen ti minutter. Mengden trakk seg etpar skritt vekk fra gjerdet etter hvert som politiet marsjerte. Et sted ble det ropt at det var politi på yttersiden også, og mengden begynte langsomt og mekanisk å trekke seg i motsatt retning av stemmen, fremdeles langs gjerdet.

Piggtråd og tåregass

Plutselig løp en stor gruppe demonstranter inn mot murkolossen og anlegget. Det var laget hull i gjerdet, og omtrent femti mennesker var kommet gjennom. De stoppet på halvveien, ble stående rådvile på den åpne plassen mens hunder og politi stormet mot dem fra alle kanter, før de snudde og stormløp tilbake.

Da var en ny gruppe kommet igjen, og kolliderte med den første. Hundene gjøv løs på dem og presset dem opp mot piggtrådrullene. Politifolkene styrte gjennom hullet og slo vilt rundt seg for å spre mengden. Manøveren var helt vanvittig. Folk sto tett i kø og satt fast i leire, og hadde ikke en sjanse til å unngå slagene. På den andre siden av demokratiet forsøkte noen å klatre tilbake over piggtrådrullene, men ble hengende igjen så blodet sprutet og bikkjene hengte seg fast i

bena deres. Da den første tåregassgranaten smalt, mistet alle oversikten.

Jeg hadde stått trygt midt inne i rekkene, men plutselig var alle rundt meg forsvunnet. Øynene og nesen begynte å svi, og jeg prøvde å finne ut hvor jeg skulle løpe. Rett foran meg skimtet jeg to svære politiskikkelser gjennom tåken, og jeg løp det jeg maktet i motsatt retning.

En kraftig vannstråle traff meg i ryggen. Jeg gikk på trynet i søla, kravlet meg opp og styrte videre mot mylderet. Bak meg fortsatte de å spyle, de drev folk tilbake med høytrykks-slangene, og vannet luktet som syre. Jeg fikk en stråle i fjeset, og på få sekun-

der var munnen og svelget så opphovnet at jeg nesten ikke fikk luft. Stoffet i vannet tok til å klø. Folkemengden bølget frem og tilbake, snart den ene viden, snart den andre, og det var politifolk på alle kanter. Mengden var fullstendig blindet, trampet hverandre over ende mens det uten stans ble spylt mot oss med et stoff som sved og brant mot huden.

Pisseredd!

Jeg var pisseredd. Jeg tror ikke et eneste menneske var istand til å tenke klart, det var en vanvittig, blind hop uten annen følelse enn frykt.

En stund ble det stille der jeg sto. Hyl og skrik fortalte at slaget hadde flyttet seg, og jeg gikk langsomt tilbake mot gjerdet for å myse meg til hva som foregikk.

Plutselig ble jeg slengt fremover i søla. En smerte flammet fra skulderen opp mot ansiktet. Så var det som om hele verden traff meg mellom skuldrene.

Det neste var at jeg hang over en sølepytt med to sterke armer rundt brystet og spydde. Spydet bredte seg langsomt over den brune vannflaten. Så ble jeg trukket ned i vannet, og forsvant igjen.

Jeg ble lagt med hodet på en klesbylt. Det var som om halsfestet skulle løsne. Jeg hadde ingen styring over nakkemusklene og kjente smerten jage hver gang hodet kom på skakke. Venstre arm var helt lammet, og noe varmt og bløtt pulserte over den ene delen av ansiktet. To hender holdt hodet mitt, og to fingre la seg varsomt over øynene. Jeg sank, i dype, langsomme, roterende bevegelser. Et sted var det noen som sloss. Det eneste jeg så var lange røde, blå og fiolette neonrør som kom rasende mot meg og bøyde av like foran øynene.

Langt langt boite smalt en eksplosjon. En megafon sprakte. Jeg ble løftet brutalt opp, hørte mitt eget skrik, og forsvant.

L. T.

Sauene kommer: Skrekk & avsky på NGS-landsmøte

Norsk Gymnasiastsamband hadde landsmøte i slutten av februar.

Her følger rapport av landsmøtet & analyse av NGS's funksjon ved Gateavisas utsendte medarbeider.

Vyrde bladstyrar — sjå i nåde til en arme onanist med sult erfaringer fra Norges Gymnasiastsambands landsmøte. Jeg garanterer at GA har en betydelig leserkrets i gymnasiaster, så her tar jeg meg den frihet: Her er Gateavisas offisielle kommentar til NGS-sirkuset.

Som så støtt før var det det "røde hus" i Trondheim som dannet kransen rundt de unge menn med stresskofferter, som samledes til landsmøte i Norges gymnasiastsamband.

Rent ytre sett har elevaktivister (skal senere komme tilbake til denne betegnelsen de har gitt seg sjøl) et utseende nært opptil andre mennesker på samme modningsnivå: Ekstremt, enda til kriminelt velfrisert og kortklippt. De er ivrige body-buildere, Kort sagt et ytre som kan få en sivomma og bleik GA-korrespondent til å få harding av å se slikt. Det er vel unødvendig å nevne at kremen av norsk ungdom hadde pisket så lenge at de satt og svetta som glinsende margarinklumper i sine vester og dresser, da landsmøtet endelig tok fatt.

Så langt jeg har oppfatta er det tre begrep som er særst omtykt i NGS: Unge Høyre, Sosialistisk Ungdom og Rød Ungdom.

For å bli tatt alvorlig bør en være medlem i en av disse, og hvis du ikke er medlem må du kjempe din egen krig

Situasjonen er fortvilet: UH har makta.

mot alle. Kun en fordel ved å stå uavhengig: Du får sove en time mer om mårran (slipper fraksjoneringa, da ma).

Tilfelle er at Landsmøtet i NGS fungerer som kranglearena for ungpartia, slik som Stortinget er det for Madam-partia. Alt snakket om skolepolitikk er underordna det at partia vil måle si eiga styrke.

Det er en idrettsgren her i landet som kalles fotball. Da springer 22 ville personer rundt og slåss i organiserte former. Ballen er uinteressant — det er antallet mål som betyr noe.

Vi har og en annen idrettsgren her til lands: Gymnaspolitikk. Gymnaspolitikken er ingenting verdt, det er hvem som har makta som interesserer.

En grovanalyse av hvorfor UP (ungdomspartia og utrykningspolitiet) er interessert i NGS, kan være artig:

UH ønsker full nedleggelse av NGS, men pr. tiden er det brukbart som

springbrett for taburettjegere som ønsker avansement i Madampartiet.

AUF er enig med unge høyre, men pynter på med noen fraser om bryggerarbeidernes rettferdige kamp mot —

Unge Venster holder jamt kjeft. De blir derfor valgt i tide og utide.

Rød Ungdom har starta sin private vervingsaksjon under tittelen Opposi-

Møtelederen sov også i gymsalen, men her har han satt fast hodet i ribbeveggen.

sjonsgrupper for eit slagkraftig NGS. Gruppen ble født under sommerleirene i fjor. Husk at Klassekampen skal bli dagsavis, — altså flere abonnenter.

SU skal jeg forbigå i stillhet grunnet svak inhabilitet.

Skal jeg så gi noen små råd til potensielle elevpassivister:

GI FAEN I NGS, GUD, UH OG KARAKTERENE DINE.

Si det du mener og gjør det du vil — NGS kan ikke hjelpe deg allikavæl.

Minnene strømmer på, så jeg vil gjenta hva en poetisk ung mann fra Nordland sa før han svømte hjem:

"Alle reaksjonære er papirtigre". (Hørt den før?)

Jeg vil få gratulere de nye medlemmene av sentralutvalget, og antar samtidig at de om 25 år blir å finne i Stortinget/Revolusjonsrådet. Så er det på plass med kondolanser til alle norske

Rød Ungdom trenger flere medlemmer. Her er det en på vervingstur.

lyshårede og blåøyde gymnasiaster: Slit dem med helsa!

Ørnulf Ophus

Antiterror - Antidemokrati

Grunnsteinen er nedlagt for 1980-åras byråkratfascisme - og Norge er på full fart inn i Fellesskapet.

Når samfunnet tetner til, ligger fascismen på lur like rundt hjørnet. Økende arbeidsløshet og pengemangel i seg selv jævlige nok. Hva som er værre, er at du ikke har en helvetes ting å stille opp mot det. Så begynner man å se seg om etter lov og orden og en sterk mann som man løse floken med enkle problemstillinger og ditto svar. Og fremfor alt gjelder det å kneble venstregruppene, og sørge for at deres lille smule oversikt ikke blir folkekunnskap.

Det ville jo lede til det rene anarki....

Økonomisk depresjon skaper både samfunnsmessig og personlig frustrasjon. I 30-årene dukket nazismen og fascismen opp med etterlengtede ret-

ningslinjer og Ordning. Situasjonen i Europa idag er ikke mindre frustrert og 'depressiv', men systemet ser ut til å ha lært av sine feilskjær. Depresjonen idag bringer ingen ny Caudillo, Duce eller Führer, men den samme Ordning håndheves av en hærskeare anonyme byråkrater. Avvikere skal elimineres gjennom et uoversiktlig nettverk av lover og forordninger med tildels motstridende paragrafer - dekreter som kan brukes i alle tenkelige tilfelle, og som utgir seg for å skille 'redde demokratiet'. Sannheten er at de offer alle borgerlig-demokratiske rettigheter for å redde et kriseskapende økonomisk system.

Her i Europa er det Tyskland som har kommet lengst i så måte. Ethvert politisk engasjement utenfor de etablerte politiske partiene betraktes som kriminalitet, og enhver motstander av grunnloven utsetter seg for systematisk rettsforfølgelse. Berufsforbød er forøvrig

ikke et eksklusivt tysk fenomen. Også i Norge mister folk jobbene på grunn av sine politiske meninger - men som alltid i Europas historie er tyskerne først ute når det gjelder systematikk og organisasjon.

En av de tingene Norge sa nei til ved folkeavstemmingen mot EEC i -72, var et Europas forente stater hvor Vest-Tyskland både økonomisk, politisk og juridisk angir tonen. Idag opplever vi likevel at autoritær/byråkratfascistisk lovgivning etter tysk mønster presses på oss gjennom Europarådet. Det dreier seg om lover og avtaler som ville blitt klart avvist dersom de ble fremlagt for Stortinget og debattert offentlig slik praksis fra tid til annen er her i landet.

Det verste eksemplet på genslags, er anti-terroristkonvensjonen som uterikminister Frydenlund undertegnet 27. januar i Europarådet. Konvensjonen er klart i strid med norsk lov, og kaster en rekke internasjonale avtaler (bl. a.

Menneskerettighetenes art. 14) på havet. Inneholdet i konvensjonen går i korthet utpå at den opphever selve idéen om utenomparlamentariske politiske handlinger, opphever begrepet 'politisk asyl' og åpner for å kunne kriminalisere enhver form for opposisjonsvirksomhet.

Vi regner ikke med at konvensjonen vil få betydning i Norge over natta. Pu-enget ligger i at det Europa vi idag er assosiert med, er en langt mer fascistisk verdensdel enn den vi i -72 avviste. Gjennom Europarådet spruter den byråkrat-fascistiske bølgen som går over Europa inn gjennom bakdøren. Før vi vet ordet av det, står vi i vann til halsen, hvis ingen snart reagerer.

Gateavisa skal i kommende numre behandle hvordan vannstanden øker. Gjennom konkrete eksempler skal vi dokumentere og vise hvordan 1980-årenes byråkrat-fascisme er iferd med å skapes. Og samtidig vise hvordan alle norske profesjonelle samfunnsforskere og bedrevitere som kaller seg 'radikale' bare snur seg rundt i sengen og sover videre.

L. T.

Children of God: Hellig bordell på Tenerife ?

Moses David har nå også åpenbart seg som hallik i stor stil. Forleden kunne man i Svenska Dagbladet lese følgende: "Religiøs sekt byr menn på gratis samleie." Teksten under fortalte at jentene er unge, vakre og villige. De gir ikke bare kroppen sin, men også hele sin sjel. Hensikt: å frelse flere. Man kan treffe dem på - Tenerife!

Det svenske pop-bladet "Nya SE" har laget en kjempereportasje fra sexkollektivet til Moses David på Tenerife. Til alt overmål har bladet også et intervju med profeten selv, og et bilde av ham i posur foran ca. 20 nattklubb-kledde jenter som alle drar ut om kvelden for å frelse flere til familien, alt etter profetens råd og anvisninger.

"Gud er kjærlighet," er Moses Davids egen kommentar til alt dette.

"Jeg tvinger dem ikke, men jeg vil gjerne at de skal gå på nattklubbene. Jeg vet selv hvordan det er å være en som mann på nattklubb. Jentene gjør som de vil, de - men glem ikke at Gud er kjærlighet. Og samleie kan jo også være kjærlighet," føyer han til.

I intervjuet kommer det fram at jentene bare ligger med menn dersom

Moses David, lederen for Jesus-sekten "Children of God" på nattklubb med gratis Guds barn.

Gud vil, og dersom mennene ser vilige ut - villige til å lytte til evangeliet.

Av data om profeten kan Nya SE berette: Hyggelig, blid mann, 58 år gammel, med langt hår og profetskjegg og med solid bakgrunn fra amerikansk TV-reklame, hvor han har opparbeidet en ikke ubetydelig formue. Og, med stadig understøttelse i form av millionbeløp som sendes i posten fra USA til Tenerife, hvor han har slått seg ned og stadig publiserer pamfletter. En del av skriftene tør være kjent her i landet, det er de som omtaler jordens undergang (kometen Kohoutek). Det finnes imidlertid også skrifter med detaljerte opplysninger om hvordan man ansetter en kvinne. Tidligere kollaboratører hevder at Moses David er besatt av sex, og at han med avanserte suggesjoristeknikker skaffer seg stadig ferske unge kvinner, som har forsøkt alt unntatt Guds kjærlighet.

Moses David har også mannlige tilhengere, som for det meste blir lært opp til å ta vare på "barna". For en tid siden vakte svensk TV stort oppstyr med å presentere det svenske gudsbarnet Rebecka i et program hvor hun møtte sammenlenket med sin leder og beskytter Johannes. Foreldrene forsøkte forgeses å overtale henne til å forlate den hellige familien.

Tegningene du ser her er hentet fra noen Moses David-skrifter som er mer ukjente her i landet. Det er hans "sek-sualopplysnings"-pamfletter...

spn

LÆRE FOR LIVET

Gateavisas utsendte medarbeider....

Den nye "tverrpolitiske" SV-organisasjonen "Lære for livet" ble tiljublet av 500 mennesker i Universitetets gamle festsal den 14. april.

Forsoksgymnasets personlig, Mosse Jorgensen, orienterte velmenende om sin nye organisasjon og ble velsignet av anti-skoleprofessoren Nils Christie. Stemningen var høy, entusiasmen blomstret og klappsalvene var mange og kraftige.

Hva kom det så ut av all denne begeistringen? Svaret må bli: Svært lite. "Lære for livet"s foreløpige målsetting er primært å fortelle myndighetene hva de bør gjøre. Mosse Jorgensens merkelige begrunnelse er at byråkraterne er velmenende, men maktesløse, og at det derfor nytter å opplyse dem. Hun mente at det var lite fruktbart å gå inn for nye alternative skoler. Selv om det skulle være politisk mulig å etablere en ny skole (noe hun ikke

trodde) ville hun selv ikke bruke tid på å arbeide i den.

Det er vanskelig ikke å stille seg positiv til en bevegelse som prøver å forandre dagens orkesløse skole til en annen skole som skal være "frigjørende, bevisstgjørende og et middel i kampen for tilværelsen". Likevel er det klart at noen av tilhørerne spurte seg selv om ikke organisasjonen ønsket seg for lite. Om det ikke er misbruk av landsomfattende entusiasme å lage et senter for diskusjon, informasjon og studiegrupper i stedet for å bruke den til å GJØRE noe.

"Lære for livet" er ennå kun i sin oppstartingsfase. Det går an å håpe at organisasjonen bryter med pratelinja og prøver å skape noe. Vesentlige forbedringer skjer ikke gjennom skolebyråkratiet. Ingen kan da være naiv nok til å tro det.

Christian

Riv ned gjerdene i Teatersentrum!

"Riv ned gjerdene, riv ned gjerdene," sang Underbruket fra Trondhjem i innledningen til et temanummer om frie sceniske grupper i Ungdommens Radioavis 9. mars. Etter å ha hørt intervjuene med de forskjellige gruppene synes det som om det første de burde gjøre er å rive ned gjerdene rundt sin egen oppfatning av fri teatervirksomhet. Det kom frem såvidt motstridende uttalelser at det er naturlig å spørre om

de som ble intervjuet tilhører samme teaterorganisasjon, nemlig Teatersentrum. Noen oppfattet frie grupper som den mest høyverdige form for teatervirksomhet, andre mente de først og fremst var et aktivitetstilbud for barn og ungdom, mens andre så seg primært som en underavdeling av Arbeidsformidlingen.

Her er en del av uttalelsene satt opp mot hverandre. Les selv og døm. Er forvirringen total?

Birgit Christensen, Perleporten:
"Teatret må ville si noe."

"Vi vil skrive alt selv."

Karl Hoff, Perleporten:
"Noen blir alltid tråkka på ved institusjonsteatrene."

Karl Hoff, Perleporten:
"Jeg kan ikke se at Institusjonsteatrene repertoar er aktuelt. Det er en fornærmelse mot publikum."

Pernille Anker, Filiokus:

"Når barna får kle seg ut og hoppe rundt på scenen, synes jeg vi har nådd langt."

Turid Øversveen, Piratteatret:

"Hovedhensikten er å oppmuntre andre til å lage egne forestillinger."

Pernille Anker, Filiokus:

"Jeg synes at også Institusjonsteater er viktig."

Helge Winter Larsen, Filiokus:

"Hvis Institusjonsteatrene skuespillere blir arbeidsløse, kan det bli naturlig for dem å søke til frie grupper."

INNAFOR MURENE

Straff til evig tid

Snart skal fangene få det jævla bra. Ja — enkelte røster vil vel hevde at fangene får det FOR bra. Bare tenk: Utvidet permisjonstid fra 12 til 18 dager i året, større adgang til soning ved såkalte frigangshjem for førstegangsforbrytere og for mindre alvorlige forbrytelser.... osv.

Dette og noe til er de reformere kriminalmeldinga forespeiler om straffesystemets utvikling for de nærmeste åra framover. Kriminalmeldinga er ennå ikke offentliggjort i sin helhet, men den vil bli kraftig debattert til høsten når den legges fram.

Holdningene til straffebegrepet og den sosiale, politiske og menneskelige virkelighet vil avgjøre hvilket plan kriminaldebatten vil bli ført på. Til nå har mange av de aktive i kriminaldebatten avslørt sine kvasiholdninger, og trivielle problemer har overskygget de mer dyptgående spørsmål og grunnleggende problemer omkring selve hensikten med, strategien i og resultatet av straffesystemet.

Fangenes misnøye med straffesystemet og dets repressive karakter blir bevisst unngått av den offentlige debatt, fordi denne misnøyen ikke kan sees på som et isolert fenomen, men må sees i relasjon til (rettere: som et resultat av) makt- og samfunnsforholdene og holdningene til straff hos folk....

Derfor er kriminaldebatten farlig for myndighetene. Kriminalmeldinga skal gjøre debatten minst mulig glødende, ved at den bare skal ta for seg de sekundære problemene — dvs. de problemene som er betinget av selve grunnholdninga til straff.

Kriminalmeldinga og den offentlige debatten som har vært ført, bør derfor avsløres som det den virkelig er:

En bevisst politikk fra myndighetene på å lede opposisjonen mot straffeprikkene vekk fra de egentlige problemstillingene. Ved å framstille opposisjonen mot fangebegrepet som resultat av mangel på liberal holdning fra myndighetenes side, har myndighetene allerede gitt "svar" på hva som må gjøres for å løse problemene DE anser for viktigst....

Det er unødvendig å hevde at myndighetenes holdning bunner i forestillingen av straff som et urokkelig begrep og en evig praksis. Kriminaldebatten bør derfor gjøres til en straffebestemt som tar for seg akkurat disse degenererte holdningene.

Fangenes fortvilte røster skulle også indikere at "liberaliseringa" ikke har noen relevans for den undertrykte levestituasjonen bak murene.

Jørgen

"Rettens oppgaver er ikke å bestå på papiret, men å virke i livet. Og da dens regler gjennomgås ikke er slike som alle parter underkaster seg uten knurr, blir det et viktig spørsmål hvordan de håndheves, hvis de møter motstand."

(Gunnar Aasland i Knophs oversikt over Norges Rett.)

INNAFOR MURENE er vår faste spalte for fengselsstoff.

Beretninger om forholdene i fengsle, tips, tegninger, skildringer eller meningsyttringer, kort sagt det du har på hjertet som angår fengselsvesenet, er velkommen i denne spalten.

Dagligliv i Oslo Kretsfengsel Avd.B: Her skulle du ha vöri,

Når et menneske her til lands skal sone bøter for fyll, så skulle man tro det var en tvilsom straff å sperre det inne i et øl-bryggeri.

Men det er faktisk det som skjer når soningen skal foregå i Oslo Kretsfengsel avd. B — eller Bayer'n som det gjerne kalles, med hentydning til den produksjonen som engang foregikk i disse grå bygningene. Nå er imidlertid lukten av malt og humle forlengst erstattet med lukten av støv og desinfiseringsmidler, og blide, rødmussede ølbryggerifjes byttet ut med bleke avholdsmennesker i stripet busserull. Bryggeriet ble fengsel.

Nå er det mange som hevder at fengslene er de rene hoteller. At det er TV, hobbyrom og kjøleskap! Ja, det finnes ikke grenser for hva man har! Jeg må bare beklage, — ingen av de ovennevnte ting finnes her hos oss, dessverre. Hvorvidt de finnes andre steder kan jeg ikke uttale meg om, men her er de altså ikke. Så de som ønsker en TV-fri dag er hjertelig velkommen: Her har vi TV-fri hele året! Og når det gjelder kjøleskap, tror jeg melkerasjonen min ville ha følt seg ensom der inne. (Kommer sikkert av at jeg tilhører en lavtlønnsggruppe....)

Men la oss ta det fra begynnelsen.

Punkt 1 ved ankomsten: Gi fra deg det du eier

Ved innsettelse på Bayern — enten det gjelder 45 dager eller livstid — blir enhver selvstendighet raskt fjernet ved en effektiv ransaking av såvel person som medbrakte effekter. Det er lite som passerer nålovet (dvs. reglementet): Penger, verdisaker, nøkler, lommebøker, vesker, koffert, reiseradioer, bøker (unntatt skolebøker), musikkinstrumenter, ekstra klær, ALT på glass eller flaske, frukt mm. beslaglegges og utleveres først når dommen er sonet. (Frukten inkludert.)

Musikkinstrumenter som gitar og munnspill kan utleveres hvis man innhenter (får) de nødvendige (privilegerte) tillatelser.

Noen orientering ved ankomsten får man ikke. En typisk tendens av likegyldighet som preger vokterne ved store fengsler i alminnelighet og de ved kretsfengslet i særdeleshett. Uten noen flere dikkedarer blir fangen innregistrert og ført vekk.

Bayern legger beslag på et svært område med sine to celleblokker, en stor lufteplass, sykestue, fyrhus, fengselskole for vordende nøkleknipper, lagerbygninger og kjøkken — som det har felles med Botsfengslet, nåværende avd. A. (Den opprinnelige avd. A var Møllergt. 19.)

Fangen føres til en av de to blokkene. Celleavdelingene ligger i gallerier, fem etasjer i høyden og med sikkerhetsnett utspent mellom annen og tredje etasje, beregnet på eventuelle selvmordskandidater. (De løser problemet ved å henge seg i stedet.)

Det er lange rekker med massive metalldører, alle forsynt med "Judasøye" (kikkerhull), to bolter og en solid lås. Midt på dørene er det en firkantet luke som maten blir levert gjennom — også denne er forsynt med lås.

Bak en av disse dørene skal fangen få sin celle. For noen dager, noen måneder — eller et halvt liv.

Cella er vanligvis enmanns: ca. 4,5 x 2 m og malt i den byråkratgule fargen som ser ut til å være "in" i alle offentlige kontorer og institusjoner. Utstyret gir heller ingen hjemlig følelse. En seng som er boltet fast i vegg, bord, en taburett, toalett og vask. Et todelt

skap i hjørnet, beregnet til bestikk og bolle i øvre del, vaskebøtte i nedre. Veggene er nakne flater, bare brutt av gittervinduet og ei fastskrudd treplate som er det eneste stedet hvor det er tillatt å klistre noe eller "pynte opp".

Treplata er et lite kapittel for seg, og sier vel mer om cellas beboere enn de kanskje vil være ved. Her henger bildet av den kjære familien side om side med hard porno, fastlimte plastikblomster og ukens kostliste. Her skrives melankolske dikt i det ene hjørnet og "rasshol" med grov tusj i det andre. Her samles dyp sorg, vilt raseri og bitende humor i en eventyrlig blanding rundt sentrum. Og sentrum — det er KALENDEREN — som krysses omhyggelig av. Nesten med andakt.

Sengeklærne er grove, vaskes to ganger i måneden, og den blåstripete typen er i ferd med å forsvinne til fordel for ensfarget hvitt. Fangedrakten er enkel. Blåstripet busserull, blå eller brun arbeidsbukse, og for at man ikke skal være i tvil, er det stemplet "Oslo Kretsfengsel" på brystet, lårene og ryggen. Anledningen til å bruke sitt eget sivile tøy under besøk og i "fritiden" benyttes derfor flittig.

Mat gis to ganger om dagen. Middag ved 12-tiden, og den er stort sett bra, selv om den er ensformig. Brød får man ved 17-tiden og her gjelder det å gjemme unna hvis man vil ha frokost neste dag — for da serveres bare en obligatorisk kopp kaffe. Pålegg er mangelvare. Ukerasjonen består av en sardinboks på tirsdag og en ostebit på fredag. Det er alt. Utover dette må man ta fantasien til hjelp, og det har vist seg at det er 4 måter å spise brodet på: Med eller uten sukker. Med eller uten smør. Tar man dessuten i bruk salg- og pepperbøssen, har man straks et vell av variasjoner, med eller uten....

"Varierte arbeidsforhold, lønn etter avtale"

Arbeidsmulighetene er mangeartede og basert på privilegier. Et fåtall (ca. et dusin av flere hundre mann) gis anledning til såkalt "frigang", dvs. de tilbringer arbeidstiden på en vernet bedrift utenfor murene og får på den måten en del av døgnnet i en noenlunde "normal" tilværelse. Dessuten tjener de bra, målt med vår målestokk. Nå skal jeg ikke oppholde meg ved dette,

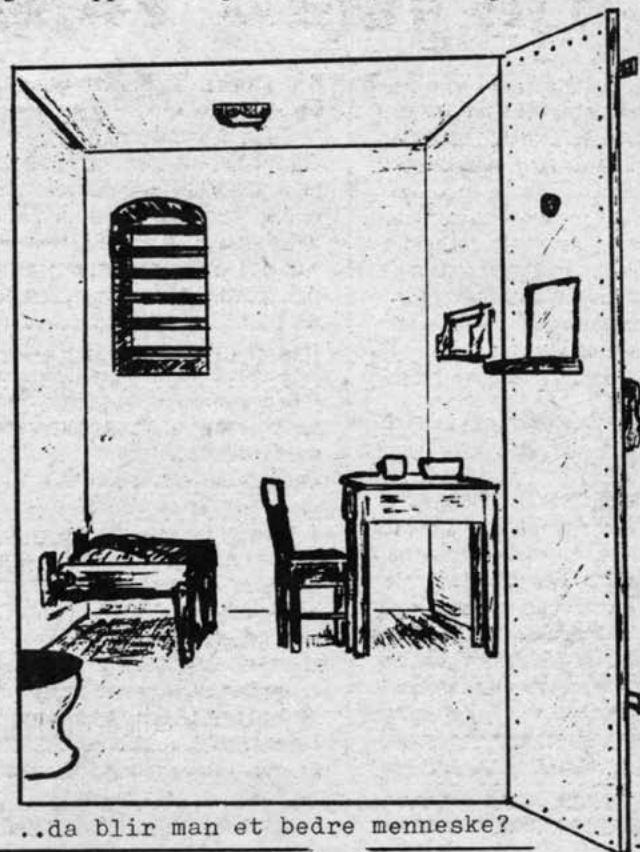
fordi frigangen ikke er representativ for arbeidsvilkårene og fordi jeg kjenner for lite til den (jeg hører til den store gruppen som ikke er grom nok til denslags). Alle de som har dommer for stoffmisbruk, vold (som meg), lange dommer, rømningsforsøk eller som ikke har vært "snille" nok, er utelukket.

Innafor murene finnes verksteder, vaskeri- og vedlikeholdsarbeid, og arbeidstiden er fra kl. 07.30 til kl. 15.30 med en times lufting inkludert. Den øvrige tiden tilbringes på cella. Det er bare 5 dagers uke og dette tilsier temmelig mye cellesitting. Men enda er man gunstigere stilt enn de som sitter i varetekt, som har celloarbeid (etikett-klistring, pakking av julekort eller den givende oppgaven å tre hyssing i refleksbrikker), eller som av en eller annen forseelse har fått "restriksjoner" (straff). Disse sitter innelåst permanent 23 timer i døgnet, og for varetektsfangens vedkommende, har de heller ikke luftetimen i fellesskap med andre, men blir "luftet" i små baser med netting over. Hadde man kunnet bjeffe, ville inntrykket av en kennel vært fullkomment.

— Når det gjelder lønna, varierer den fra 60-70 kr. pr. uke til noe over hundrelappem, avhengig av hva slags jobb en har: om det er akkord etc. Har man ingen jobb, er syk, arbeidsufør, sitter i varetekt, får man stonad, og den er på kr. 27,50. (Varetektsfanger har anledning til å bruke private midler, vel å merke hvis de har noen, og det er jo ikke alltid. De fleste blir jo tatt på gaten og gjerne uforberedt.)

For denne lønna (stonaden) kan fangen kjøpe tobakk, toalettsaker, aviser, frimerker og skrivesaker. Han kan kjøpe seg ekstra pålegg, pulverkaffe, frukt eller hva han måtte ønske av knask. Er han så uheldig at han må ha tannbehandling f.eks., eller briller eller andre mer eller mindre nødvendige proteser, betaler han også dette så langt det er mulig. Han betaler — helt eller delvis — de klærne han måtte trenge ved løslatelsen. (Jeg kjenner en som ble arrestert på ei badestrand og løslatt på vinteren — han trengte en del!) Og til slutt blir det ansett som en selvfølge at man har lagt opp penger til den første virkelige kneika — utenfor.

Her vil vel enkelte avbryte lesingen og si: "Det der er umulig med den lønna! Det går ikke!"

...da blir man et bedre menneske?

Torvald

Dorenfeldt!

Et gløtt (over muren) inn i Oslo Kretsfengsels lufttegård. Idyllisk.....?

Ganske riktig! Det går ikke. Man må prioritere. Skal det være mulig å legge opp noen kroner til løslatelsen, betyr det at man må isolere både kropp og sjel. Ingen aviser. Ingen frimerker. Intet tilskudd i kosten. Ingen frukt, tobakk eller tannreparasjon. Ingen permisjon. Forsøker man å gjøre oppholdet litt lettere går man ut praktisk talt blakk.

Når det gjelder opplæring og undervisning, tilbyr fengslet, foruten ungdomsskole, noen praktiske kurser i sveising, mekanikk og maksinskriving. Men alle disse tilbudene blir gitt i et så snevert antall at de opphører å være tilbud og i stedet blir privilegier man må slikke seg til. Noe annet kan vel heller ikke forventes av et fengsel, hvis merkelige målsetting er både borgerlig og sosialistisk. Dvs. borgerlig fordeling av godene (til de få privilegerte) og so-

sialistisk fordeling av restriksjonene (kollektive straffemetoder).

Fritidsaktiviteter blir det ofte lite av på grunn av mangelen på fellesrom. (Bayern er jo basert på "behandling" i enerom, hva det må menes med det.) Fengselskirken blir riktignok lånt ut til en og annen sjakk- og bridgekveld, men plassene er få, og ventetiden lang. (Atter et privilegium!) Utover dette ser man en film av B-kvalitet hver 14. dag – også i kirken, og selvsagt: de obligatoriske gudstjenester og/eller englekor fra en eller annen menighet.

Med andre ord – fritidsaktiviteten drives for de aller flestes vedkommen- de på cella, alt etter fantasi og evner. Tegning, maling, trearbeid. Det er nesten utrolig hva jeg har sett blitt skapt av treskjæring her inne, hjelpemidde- ne til tross. Men det aller meste av ti- da er lesing og lange timer i cellevindu-

et, og lyspunktene i tilværelsen inn- skrenker seg til det halvtimes besøket i uka, og de to filmene pr. måned.

Når det gjelder vokterne, er det noen få hederlige unntak – og det gjelder især verkstedsbetjentene – som er ansatt ut fra faglig kompetanse, og ikke etter fengselsskolens kriterier. Det øvrige personalet blir mer og mer autoritært dess høyere man kommer, med direktør Strømme som det groteske klimaks. Dette gjør at ethvert initiativ fra en humannt innstilt betjent kve- les av reglementet og byråkratiske ved- tekter.

Restriksjoner faller lett. Isolat, arbeidsforbud, tap av besøksrett og rett til å handle, er vanlig. Nektelse av prøveløslating, permisjon og til og med til- legg i straffen gis for grovere brudd på reglementet. (Fengslet kan illegge – jeg tror det er – 30 dager.) Forts. side 23

Psykiatriske fanger

Vi vet at de psykiatriske institusjonene med svært få unntak utelukkende virker som korreksjons- og undertrykkelsesanstalter.

De inngår i det kapitalistiske samfunns resirkulerings-system for mistil- passet arbeidskraft – på samme måte som fengselsvesenet. Målet blir å få lappet sammen folk slik at den ene siden ved dem som det kapitalistiske system trenger – arbeidskraften – i en kortere eller lengre periode kan fungere igjen.

Vi benekter ikke at det finnes "mentale problemer", men vi mener at de ikke kan sees, ei heller løses isolert fra den sammenhengen de oppstår i: drabantby-helvetet, stressindustrien og utdannelses-kverna i penge-samfunnet. I siste instans er det "avvikene" sjøl som må være drivkraften i den prosessen som vil løse deres problemer, en prosess som gjør det nødvendig at selve problemets rot, umenneskelig- gjøringa under kapitalismen, avskaffes.

"Behandlerne" vil i de fleste tilfelle på grunn av sin samfunnsmessige tilhørighet ha interesse av å bevare og kapsle inn problemene. "Helbredelse" er en vedvarende handling som det enkelte menneske bare kan finne styrke til å sette i gang i seg sjøl, og som må ha som mål, aktivt å kunne motarbeide og bekjempe de sykdomsskapende trekk i dagens samfunn.

Den vanvittige utviklinga vi er inne i, hvor medmenneskelighet blir sjeldne- re og sjeldnere og sosialarbeidere av ulike slag yngler, må snus! Og det må vi gjøre sjøl!

Det foregår utallige overgrep på våre "behandlingsinstitusjoner". Medi- sinmenn kjemper ofte med nebb og klør for å bevare sin posisjon. Det beste våpenet vi har, er at det slipper litt lys til på mørklagte områder...

SKRIV TIL GATEAVISA!

Derfor inviterer vi folk som er, eller har vært innesperret i ulike institusjo- ner, til å skrive til oss om det de har på hjertet – så vil vi trykke brevene her i bladet. Også andre folk som har syns- punkter på psykiatri og behandling er velkomne til å skrive inn!

Psykiatriske fanger kan få tilsendt Gateavisa gratis. Send navn, institu- sjon, adresse etc. til oss.

Hilsen GA-red.

FENGSELSFUGLER!

Vi minner om at de som sitter inne, får Gateavisa tilsendt gratis. Skriv til oss – oppgi navn, adresse og hvor lenge du blir sittende som statspensjonert...

Er forbrytere reaksjonære?

En tidligere fomuftig person som i de senere årene har opptrådt som de svenske maoistenes koseforfatter nr.1, Jan Myrdal, har fordømt fangenes kamp. I det svenske "progressive og folkelige" ukebladet Folket i Bild-Kulturfront (med sterke drag av 30-tallsarbeider- kultur ved siden av mye god journalis- tikk) har han uttalt at fangenes nydan- nede faglige organisasjon er til hinder for arbeiderklassens kamp. Og han går til angrep på arbeiderklassens umoral:

"Arbeiderklassens befrielse er men- neskehetens befrielse. Det som tjener denne befrielse, er rett. Forbrytelsen tjener ikke denne saken. Dermed er det urett, og forbryteren kan aldri bli en venn, en bror, en kamerat for han innser dette og handler deretter... Det er altså langt fra selvsagt at vi i alle saker skal støtte fangenes aksjoner og faglige virksomhet. Derimot er det selvsagt at vi – dersom ikke spesielle grunner taler imot det – skal støtte fangevokternes faglige krav og aksjo- ner," skriver Jan Myrdal.

Til disse og andre uttalelser kom- menterer Lasse Björklund, formann i

den svenske fagforeningen for fanger, i trotskist-avisa "Internationalen":

"Jan Myrdal synes å være fullsten- dig influert av den siste tidens skrek- og pressehetskampanjen, ledet fra reaksjonært hold, mot den såkalte use- deligheten i vårt land. Han nekter ab- solutt å innse at dette er en kapitalis- tisk avledningsmanøver, som kaster blå dunster i menneskenes blikk, for å trekke interessen bort fra den stigende arbeidsløsheten, nye tvangslover, mil- jøbedragerier og kapitalens økonomis- ke snikspill under folkets bord med milliardlån i potten."

Han skriver videre: "Vi fanger vil gjennom vår organisasjon forsøke igjen å forene fangen med den klassen og det samfunnet han/hun opprinnelig kommer fra. Ikke fremheve eller opp- rettholde myten om minoriteten. Vi vil med all kraft kjempe mot det paria- stempel, den sosiale amputasjon som fengselsstraffen i dag skaper. Vi krever at fengselsstraffen forsvinner helt eller i det minste reduseres til maksimum 3 år. Vi krever forhandlingsrett, faglig rett og medbestemmelse i spørsmål som gjelder fengselsamfunnet.

Jeg håper for Jan Myrdal at han klatrer ut av lovligheten sin. Spark noen i baken, slå noen på kjeften, og du vil komme hit til oss gjennom dom- stolens omsorg. Da skal du få se at vi har rett i mangt og mye. Og at vi er og tilhører arbeiderklassen – våre søstre og brødre."

Så langt Lasse Björklund. Når det gjelder synspunktene fra Jan Myrdal, er de neppe overraskende på noen. De stemmer forbløffende godt overens med den rettspraksis som er gjengs i de land som har gjennomført leninis- mens lov-og-orden: Vinningsforbrytel- ser fordømmes som "kontrarevolusjo- nære".

Dersom det er maoistenes linje ikke å støtte fangene for enhver pris, men derimot fangeVOKTERNES, bør kon- sekvensen være krav om strengere straffer, økt antall fanger og mer res- triktive forhold i fengslene. For – der- som det ble en mildere straffep praksis og færre fanger, så må vel det bety en uthuling av fangevokternes fag??

Jan Myrdal er med i SKP, søster- parti av AKP.

Sensasjonen som sensasjonspressen ikke ville skrive om

I 1973 skjedde det en arbeidsulykke på en kjemisk fabrikk i USA som har truet ni millioner menneskers helse! Tragedien er litt for stor til at vi kan fatte den: ett menneskes ulykke kan vekke vår medlidenhet og sympati – ni millioner blir et absurd tall vi ikke får noe forhold til.

Likevel burde ulykken fortelle noe om menneskeverd i det teknokrat-kapitalistiske samfunnet: hvor lite vi er verd i forhold til profitten. Problemet er bare at vi ikke får høre om det. Av en eller annen grunn er ikke nyheten salgbar. Forgiftningen er blitt fortiet over hele verden. Bare Information (Danmark) og Liberation (Frankrike) har nevnt hendelsen.

Denne artikkelen handler om hvordan forveksling av to kjemikaliesekker kan føre til forgiftning av ni millioner amerikanere, fordi ingen tok notis da de første skadevirkningene satte inn.

Og den handler om Dagbladet – som heller ville trykke ABBA-stoff hver eneste dag i en uke uten å nevne det som hadde skjedd.

Ikke fordi Dagbladet er bedre eller verre enn andre norske aviser (ingen har jo nevnt denne ulykken med et ord). Men fordi Dagbladet lenge har hatt et "image" som den norske pressens "sosiale samvittighet".

Den 12. januar sendte jeg denne artikkelen til Dagbladet, sammen med et brev med kildeanvisning for opplysningene:

Enkelte europeiske aviser kunne for et par uker siden bringe meldinger om en forgiftningsulykke med hittil uante dimensjoner som fant sted i 1973, og som man regner med har rammet så godt som hele Michigans befolkning på 9 millioner mennesker. I likhet med de fleste andre kjemikalieulykker har også denne blitt forsøkt dysset ned, og man kan lure på hvor mange menneskers liv og helse som ytterligere vil bli ødelagt for industriherre og politikere over hele verden gjør noe som helst for å innskrenke bruken av kjemikalier i produksjonen.

Forgiftningen av Michigans ni millioner skyldes hva man kaller en ulykke, men det er helt på det rene at skadevirkningene ville ha vært begrenset hvis de impliserte private firmaer hadde tatt de første meldingene like alvorlig som sin egen profit.

Forgiftningen skyldes at Michigan Farm Bureau Service, en fordelingsentral som forsyner samtlige fjøs og hønsier i staten, sendte ut kraftforsekker som inneholdt PBB (Polybrominert Biphenyl), en av de mest fryktede miljøgiftene man kjenner. Stoffet brytes ikke ned i organismen, men lagres i kroppen. Ingen kjenner stoffets skadevirkninger fullt ut, men man vet såpass at det fremkaller langsiktige virkninger som kreft, forstyrrelse av arveanleggene og fosterskader.

PBB ble fremstilt på en fabrikk som dekker hele USA – Michigan Chemical Company – og ble brukt som anti-

brannmiddel i plast- og elektronindustrien. Den samme fabrikken fremstilte også et kraftforstoff, magnesiumoxid, som ble solgt til alle landbrukere i Michigan via Michigan Farm Bureau Service.

Disse to stoffene hadde samme utseende, og ble solgt under nesten like lydende navn. (Firemaster og Neutromaster).

På våren 1973 jobbet det i Michigan Chemical Company en lastebilsjåfør som ikke kunne lese. Resultatet var at for-fordelingsentralen fikk feil stoff. Da et par ansatte reaterte på navnet (Firemaster) fikk de vite av sjefen at det dreide seg om et nytt og forbedret produkt.

I løpet av kort tid holdt Michigans

høner opp med å legge egg. Kyne skrumpet inn og sluttet å gi melk. Men i stedet for å undersøke årsakene til dette, ble dyrene slaktet, oppmalt og blandet i kraftfor til andre friske dyr! Disse dyrene – med en opphopning av PBB i seg – ble igjen brukt som fødevarer over hele Michigan, hvor man nå anser hele befolkningen for å være forgiftet. En del høns som hadde stoppet eggproduksjonen, ble solgt til suppefirmaet Campbell, som selger hønse- suppe på boks bl.a. i Norge.

Dr. Irving Selikoff fra Environmental Sciences Laboratory, Mount Sinai Hospital, New York, er leder for en forskergruppe på 30 som nå gjennom-tråler konsekvensene av uhellet.

Symptomene de har støtt på, har bl.a. vært ekstrem tretthet, fargeforandringer i huden, hukommelsestap, koordineringsvanskeligheter. I enkelte tilfelle var anfallene så alvorlige at folk ikke var i stand til å finne frem i sine egne leiligheter. I tillegg til dette har forgiftningene ført til håravfall, vekt-tap, diare.

Selikoff har uttalt at man fortsatt frykter for ukjente effekter, og at det kan ta årtier før konsekvensene viser seg.

Det ville være både kortsynt og løgnaktig å anklage lastebilsjåføren for uhellet. Med Seveso- og Minimata-katastrofene i frist minne vet vi at industrisamfunnets hensynsløse bruk av kjemikalier stiller oss alle i faresonen. Enhver produksjon må man være forberedt på uhell og forviklinger. Stoffer

som PBB er uhyre effektive, og brukes nettopp av den grunn, for å effektivisere industrimekanismer og øke profitten. Men de samme kjemikalier som på grunn av sin effektivitet brukes i stadig større omfang, er av samme grunn også farlige.

Når forbyttning av 2 sekker kjemikalier kan forgifte 9 millioner mennesker, og ikke bare sette deres helse i fare, men også etterslektene – burde det gi oss en klar beskjed om å forby all bruk av denslags stoffer i enhver sammenheng. Uansett hvilke sikrings-tiltak som iverksettes, vil man alltid risikere at forviklinger oppstår – med skadeeffekter langt inn i fremtiden.

En uke senere kom artikkelen i retur, sammen med et lite grønt kort:

Vi takker for Deres vennlige tilbud, men beklager at vi ikke har kunnet finne anvendelse for Deres manuskript, som derfor vedlagt returneres.

Ærbødigst
Dagbladets redaksjon

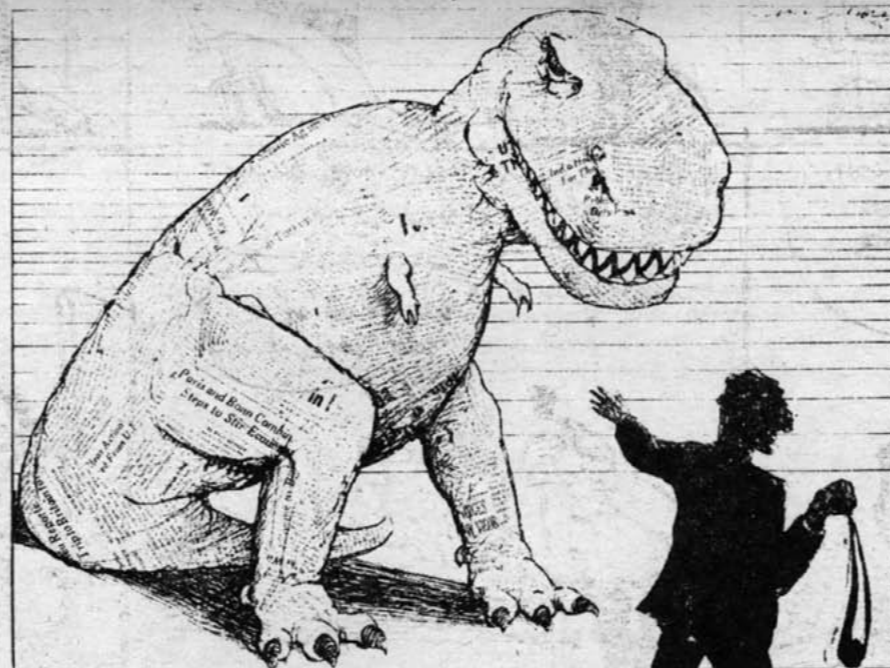
Den 25. januar sendte jeg artikkelen tilbake, sammen med dette brevet:

Herr redaktør,

Jeg sendte den 12. januar inn en artikkel om et kjemikalieuhell i USA, som antas å ha forgiftet staten Michigans samtlige ni millioner innbyggere. En uke senere kom artikkelen i retur, sammen med et grønt avslagskort.

Når jeg nå sender artikkelen inn for annen gang og i uforandret stand, har det ingen ting å gjøre med hardhet over å bli refusert. Som nevnt i brevet som fulgte artikkelen, ser jeg det som viktig at opplysningene om ulykken blir kjent for den norske almenheten, på grunn av stoffets aktualitet og ulykens omfang. Det handler om at våre liv blir satt i fare. Det dreier seg om opplysninger som – selv om ulykken fant sted i USA – tro tjenere av vårt økonomiske system helst ikke vil vite av.

Jeg trodde ikke Dagbladet hørte, med blant disse tro tjenerne. Hvis det motsatte er tilfelle: hvis det fremdeles er i Dagbladets ånd å kunne heve en røst når det er påkrevet – da kan jeg ikke se at en slik artikkel kan refuseres uten grunn, og endog uten at de opp-

Pressens fortrefelighet

"Det trykte ord er et mektig våpen. Misbruk det ikke!"

Så står det skrevet i journalistenes bibel, Vær Varsom-plakaten.

Nå er det neppe den menige journalist som misbruker det trykte ord på det mest bevisste. Bevisstløsheten er som kjent påtakelig i daglig avisreportasje.

Men at pressen er et redskap som blir brukt og styrt meget bevisst for å opprettholde makten over folks liv,

holdninger og bevissthet, det er ikke til å tvile på.

Daglig instruerer avisene oss – direkte og indirekte – om hva vi bør mene og tenke. Daglig får vi servert et utplukk av verdensbegivenhetene, og vår stillingtagen er allerede gitt. Daglig blir vi foret med nyheter og holdninger INNENFOR det snevre bevissthetsmønster som våre politiske, kulturelle og moralske makthavere ønsker at vi skal ha.

Pressen er fortrefelig med sin selvjustis og med sitt gode selv-oppygde ry om å være "våkne øyne" over styre & stell. Virkeligheten skulle imidlertid ikke være vanskelig å avsløre.

Eller er den det?

VG og Klassekampen orker vi knapt

lese, men Dagbla' sluker vi vel alle sammen, fordi Dagbla' i alle år har hatt ry på seg for å være en særdeles "våken og kritisk" avis, og endog en smule "progressiv" med litt radikalt kultursnadder og noen samfunnskritiske kronikker. I denne avisa har hjemløse venstrister funnet SITT kontaktpunkt i en kontaktløs verden!

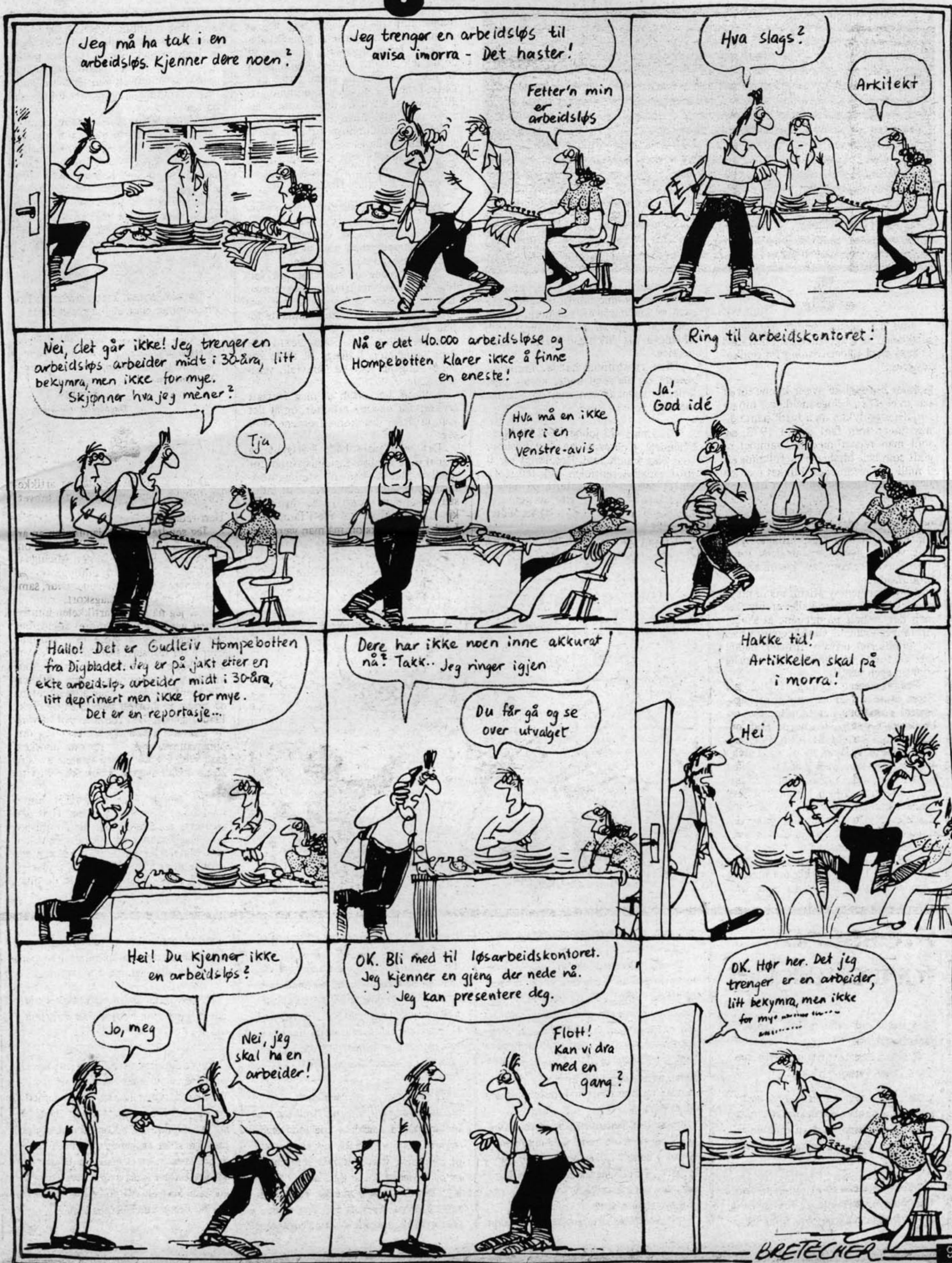
Og det hele er et blendverk. Det ser vi, hver gang avisene omtaler – eller lar være å omtale – noe som angår oss selv, som vi kanskje vet en del om og engasjerer oss i. Artikkelen ovenfor på denne siden er et eksempel på det. Det ER en systematikk i avisenes måte å behandle stoff på. Det er INGEN tilfeldighet når aviser flest står på

god fot med politi og påtalemyndighet f. eks. (Et sleivspark nå og da frisker bare opp et sunt vennskap.)

Det er heller ingen tilfeldighet når det er visse ting avisene IKKE skriver om

Vi vil komme grundigere tilbake til pressens elendighet i seinere nr. av Gateavisa. Hver for oss sitter vi med en hel del eksempler i likhet med denne artikkelen. Vi vil oppfordre lesere som har slike erfaringer, om å fortelle om dem. Det er plass for både risp og dolkestøt i folks klippefaste tro på Pressens Fortrefelighet. (For ikke å snakke om pressefolkens egne...) sph

En dag i Digbladet

Frankrike : Grønn panikk i partikontorene

Ved de franske lokalvalgene nylig hadde "venstrepartiene" stor oppslutning. Men mest oppsikt vakte "økologene" — en ganske løs allianse av miljøorienterte grupper og enkeltpersoner.

Selv om økologene altså stilte til valg og fikk opptil 10% av stemmene, er det vesentligste for dem å få miljøverndebatten ut av eksper-tenes favntak. Fremgangen ved selve valget skyldtes ikke minst at de tradisjonelle venstrepartiene varmerhjetet går inn for atomkraftverk, Concorde-fly og andre miljøfiendtlige tiltak.

Vi vet at der er store sjanser for at det organiske livet på kloden dør ut om noen tiår. Det vrirler av forskningsrapporter som setter spørsmål ved kommende generasjoners eksistensmuligheter. Men disse sjokkrapportene har foreløpig ikke aktivisert ander enn en håndfull dommedagsprofeter — som ikke blir hørt. Spørsmålet er så stort og griper så dypt at ingen våger å se det i øynene.

Da de "økologiske" teoriene dukket opp, skapte de forvirring, fordi de sprangte fagrammene og så sammenhenger der "vitenskapen" så grenser. De påpekte totaliteten i sammenhengene, og en opplagt følge av dette var at en total samfunnsforandring var nødvendig.

Nå er økologien blitt en ny vitenskap, forbeholdt økologer. De skriver sine forskningsoppgaver og holder sine seminarer for den lukkede krets av eksperter.

Dammenbevegelsen skulle opprinne- lig bli en folkebevegelse mot miljø-ødeleggelser, en bred protestaksjon mot at livsgrunnlaget vårt ødelegges. Den er blitt en forening på lik linje med astmatikerforbundet: en samling "inside" folk som er opptatt av å diskutere "verdens viktigste problemer" med hverandre og uten perspektiver forøvrig.

Miljømagasinet er et annet og langt mer ærlig forsøk på å gi informasjon om miljø-ødeleggelser og få folk til å ta det alvorlig at vi sager over grenen vi sitter på — men dette er også blitt et snevert tidsskrift for spesielt interesserte.

Det er på tide å finne på noe annet. Men hva?

I Frankrike er det noe på gang som vi kanskje har noe å lære av.

På atomkraftverket i Point Beach, Wisconsin, kan du fiske "på egen risiko"...

VALGET i Frankrike har fått en viss dekning i dagspressen, ut i fra det oppsiktsvekkende faktum at venstresida har stukket av med hele 52% av stemmene.

Det snakkes mindre — iallfall utenfor Frankrike — om alle gruppene av mer eller mindre skjegete mennesker som man kaller 'les ecolos' eller 'les verts' (de grønne) — miljøvern kandidatene.

Disse har imidlertid forstyrret hele det tradisjonelle valgspillet og provosert fram en ren panikk i partiledelsene. De har dukket opp fra ingenting og plukket opp gjennomsnittlig 10% av stemmene der hvor de stilte til valg.

Hvem er "økologene"? Ingen vet nøyaktig. Bevegelsen har samlet 1968's ikke-så-lenger-så-unge barn, husmødre, skoleelever, unge kadre som forsvarer miljøet som en del av sine privilegier, bønder, bretanske og oksitanske uavhengighetsforkjempere. . . . Klasseopprinnelse udefinert.

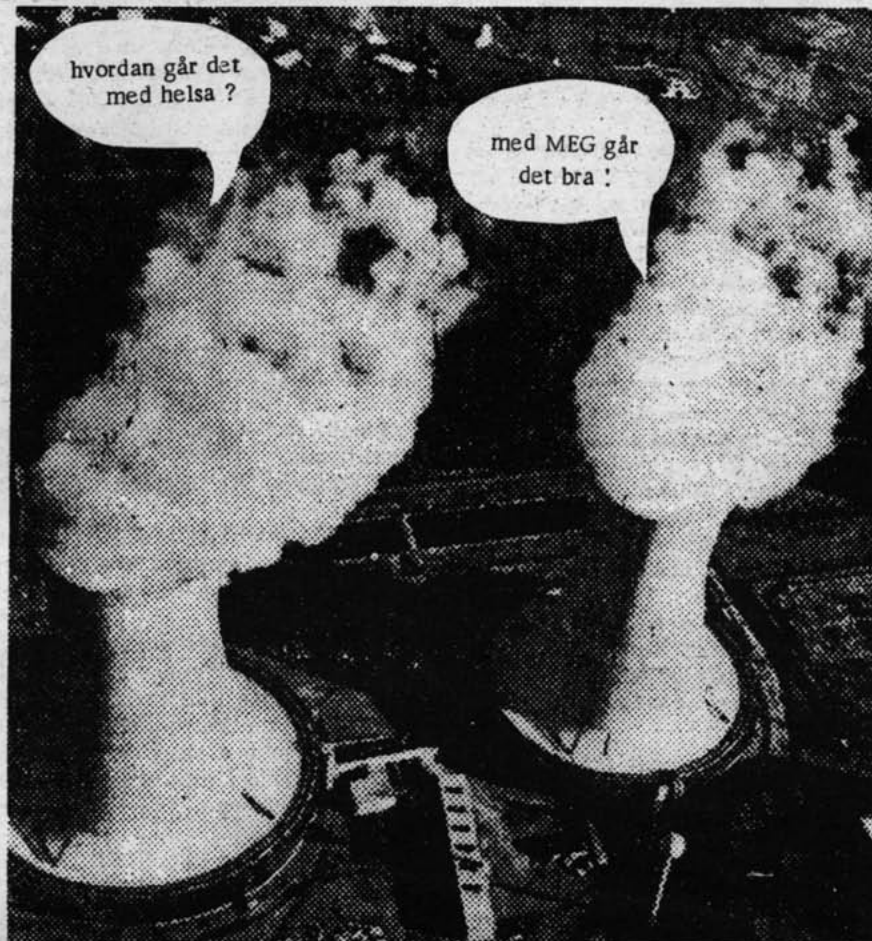
"Økologi er altfor viktig til å overlates spesialistene"

Hva er det de vil? De har — heldigvis — ikke noe ferdigsydd alternativ. Det er de blitt kritisert for. Kravene de stilte varierte fra by til by, og på hvert sted har utgangspunktet vært: "Hva er det VI vil?" Over hele landet er to sterke retninger kommet klart fram: Motstanden mot atomkraft og motstanden mot den daglige ødeleggelse av dagliglivet. Mot døden som truer alle kommende generasjoner, og mot døden som omgir oss tettere og tettere for hver dag.

Nei til atomkraftverk

Kravet om nedleggelse av alle eksisterende atomkraftverk og alle videre bygningsplaner, er i dag det som makten og partiene er aller minst i stand til å oppta i seg og ufarliggjøre. Det er et krav som de ikke engang kan lirke inn i valgprogrammet sitt med fine paroler. I en TV-debatt mellom første og annen valgongang skulle den parisiske "ecolo" Brice Lalonde forsvare seg overfor sosialister, kommunister og høyremenn, som alle prøvde å innsmigre seg hos han på en ikke særlig anstendig måte, eller retttere sagt innsmigre seg hos velgerne, som de mente var "kontrollert" av økologene.

Sosialistene, kommunistene og høyrefolkene var alle SÅ glade i gress og trær! Lalonde var ganske vennlig mot dem: "Vi har ingen politisk ideologi, så vi er villige til å samarbeide med alle om det vi kjemper for" — og spurte dem om de var villige til å skrive

seg på en underskriftsliste mot planer for atomkraftverk i Nogent-sur-Seine. Kommunisten og sosialisten nektet like brått og overrumpet som regjeringens representanter gjorde det. For et av deres sterkeste argumenter er ganske riktig: Atomkraftverk er absolutt nødvendig for en økonomisk vekst av den typen vi kjenner i dag, og som sosialister, kommunister og regjeringen overgår hverandre i å sikre — og som vi andre ikke vil ha.

Å nekte atomkraftverk er å nekte produktivismen, og den økologiske bevegelsen har krystallisert ønsker, behov og aktiviteter fra alle som i "venstres fellesprogram" ser en dårlig reproduksjon av sitt grå liv. I distriktet Bretagne fikk "økologene" flertall i Belz og i Etel, to kommuner i Erdevenerområdet. Her er det planlagt et atomkraftverk som befolkningen ikke vil ha.

Økologene her jobbet flere steder sammen med autonomister (anti-sentralisme-grupper). I Alsace fikk de "grønne" 15-20% av stemmene i flere store byer. — og på begge sider av Rhinen, hvor det foregår en hard kamp mot radioaktivisering av hele området.

Nei til den daglige betong

De andre kravene ("å nekte den daglige betong") reiser mer delikate spørsmål. Særlig i Paris har en viss overklasse-økologisme utviklet seg: kreftbyen er blitt så jævlig at selv overklassen ser sine muligheter for flukt redusert. Borgerskapet vil også ha blomster og fugler! For seg selv. . . .

Plagsomt å betale en million kroner for en leilighet midt i Paris, og oppdage at man ikke kan sove der. Det var en del folk med slips og stresskoffert som deltok i diskusjoner om bilismen, og matforgiftning, utbytting av menneske og ressurser, og styggheten som livsmåte.

Men — poenget er jo at miljøødeleggelserne blir så omfattende at ingen og ingenting er beskyttet: for første gang angriper kapitalismen alle menneskers liv. Hvorfor skulle bare arbeiderklassen få lov til å bekjempe dette? — I annen

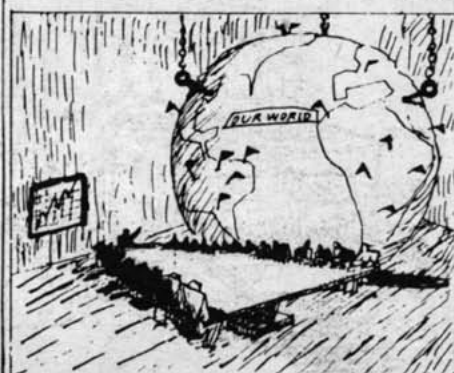
valgongang stemte 70-80% av de "grønne" for venstre, også i områder som tidligere hadde vært dominert av høyre. Og noen mennesker hadde mistet slipset på veien. . . .

Er det nødvendig å presisere at dette ikke er noe forsvar av det såkalte demokratiske valget? Det er en eldgammel debatt, dette om "parlamentariske metoder som støtte til kampen", mot "anti-parlamentariske metoder". . . . Den har vært ført i vel et århundre blant utallige venstre-partier, grupper, fraksjoner, klikker og foreninger. Er vi blitt klokere? De "grønne" har ganske enkelt tatt omveien om denne debatten. De er ikke interessert.

De presenterte seg foran valget, samtidig som de også har gått i tog, sabotert installasjoner, satt i gang rettsaker mot staten, stjålet fortrolige dokumenter for å informere alle om hvilken saus de vil bli kokt i. De lager filmer, finansiert på forhånd av publikum (f.eks. 20 000 "produsentkort" solgt for 10-100 franc for å lage en film om breeder-atomkraftverket i Malville). — De har satt i gang lokale piratradiostasjoner — lillesistre til de 1200 italienske piratradioene som eksisterer i Paris. (Hver av dem dekker en eller to bydeler.) De har brukt fantasien på alle tenkelige måter, og humoren er en av dem.

Valget har vært en metode til å få "økodebatten" ut av ghettoen. Og dette er jo det viktigste. Økologi er en alt for alvorlig sak til å overlates til spesialistene. ■

nina

Bør Konserthuset rives ?

Under parolen "Ikke for mink, men for musikk" seilte hundrevis av minkleddede fruer inn til Konserthusets åpning en dag i mars, sammen med sine mer berømte ektemenn, spesial-inviteret til å overvære Stein Mehrens 20 minutter lange prolog.

Det var en gledens og triumfens dag for Kjell Bækkelund og hans nære venner & beundrere, som nå har fått seg tildelt 50 års intens kommunal aktivitet og 220 millioner kroner på creme-de-la-creme-finkulturens alter. Champagnen fløt og alle var enige om at nå måtte man slutte å klage, men heller beruse seg over musikken og pengene.

På tross av at "arrangørene hadde vanskeligheter med ikke å støte noen som kanskje hadde ventet innbydelse" (Vårt Land 22/3) utgikk det innbydelse til både Klassekampen og Ny Tid. Gatevisa fikk ingen invitasjon, men klarte allikevel ad omveier å tilsnike seg en billett til denne mest eksklusive av alle grisevester....

Men akk. Ukjent som vi er med sel-skapslivets vaner, kom vi halsende i siste liten, og da var døren låst, etter at majesteteten fem minutter før oss hadde vraltet inn.

Det gjorde oss ondt. Ikke så mye på grunn av selve forestillingen, som den grusomme visshet: at vi alle er frarøvet et stykke verdenshistorie. Dagspressens rapporter fra åpningen har ikke gitt oss noen uheldig skildring av denne kjempe-trippen. De var jo med på trippe selv....

Men: Utenfor åpningen, hvor folket spankulerte med sine sølvbesatte invitasjoner, sto det en liten gruppe og delte ut sine egne hjemmelagde stensil-invitasjoner til åpningen av konserthuset. Løpeseddelen ønsket velkommen til verdenskulturens nyeste vugge.

VELKOMMEN TIL Huset MED VISPET KREM I ELITEKLASSE !!!

200 millioner har det nye KON-SERTHUSET i Oslo kostet.

For samme beløp kunne man ha bygget mange mindre musikkhus, teaterhus og revy-scener ute i distriktene, eventuelt i bydelene i Oslo.

I stedet har vi fått et palass for kultureliten, en arena for de best etablerte musikerne i inn- og utland.

Kultur for og med akkurat de samme personene som allerede har Aulaen, Operaen og TV.

Her skal Kjell Bækkelund og Kjetil Bjørnstad klonke Grieg og Chopin til krampen tar dem, symfoniorkestrene trø vannet med bratsj og basuner. Her skal supergruppene få sprengre trommehinnene i fred og fortrolighet og progressive visesangere tjene ti-tusen pr. kveld.

Alt sammen foran et stort og stønnende publikum.

Et stort, stønnende publikum som sitter og ser på og lytter til kultur uten å vite at de selv er den vesentligste delen av forestillingen som heter: "Hundrevis av passive tilskuere og noen få aktive aktører." Det er det som er kulturén. Et teater har alltid to scener.

ALTSÅ: VELKOMMEN!!! — til en av verdenskulturens nyeste vugger! Len deg godt tilbake og strekk benene ut.

At det du ser og hører er skapt av en liten, profesjonell elitegruppe og at du selv sitter her fullstendig passivisert, se det skal du ikke bry deg om. Det er ikke din jobb å skape kultur. Du er kanskje baker, disponent eller husmor, eller student — og har nok med det.

Men om du så likevel, mot formodning, skulle ønske å ta aktivt del.

Hvordan skulle du så få til det?

De små revy-scenene som engang yret rundt omkring i bydelene, de er borte, eller de er gjort om til kino-lokaler. De ble borte den gangen Staten fant ut at ukontrollert kultur er en trussel mot forfatningen. Staten laget derfor sine egne kulturhus med tilhørende utdannelseinstitusjoner hvor Statelige subsidier av Statelige billetter utkonkurrerte revy-scenene.

Så vil du ta del i kulturskaperakten, om enn på Statens premisser, — prøv deg på en opptaksprøve på musikk-akademiet eller teaterskolen. Sjansen er ikke videre stor....

Avstanden mellom kultur "bruker" og kultur "skaper" er kunstig. Den tjener en fremmedgjøringsprosess som er nødvendig for at Staten og Kapitalen skal kunne beholde sine makt-posisjoner.

KONSERTHUSET er blitt en bauta for den norske skinnendemokratiet.

De fleste av oss har det vanskelig med søvnen, for tiden, barna i drabant-byene ødelegges, i den 3. verden kreper mennesker som dugg for solen, permitteringer, gradvis forurensing av miljøet rundt oss, depresjoner, depresjoner....

KONSERTHUSET er en bra globoid i krisetider.

OPPFORDRING: Spytt pillen ut og gå din vei!!!

— Aksjonsgruppa for riving av konserthuset.

Dette var oppfordringen gjestene fikk. Men de fleste gikk nå inn allikevel, til tonene av Kongesangen....

Kongesangen fungerer forresten utmerket i Konserthuset. Det gjorde ikke Cornelis Vreeswijk, som bare oppgitt kunne konstatere at millionhuset overhodet ikke egner seg for jazz, rock eller annen moderne musikk. Til det hadde konserthusetdirektør Arild Berggren omtrent følgende kommentar i Dagbladet: Disse musikkformene må søke å tilpasse seg konserthuset slik det er bygget!!

Bør Hjelmsgt. 3 rives ?

Det ser ikke ut som konserthuset skal bli revet i nærmeste fremtid. Derimot ser det stygt ut for Gate-avisas hjem gjennom alle år, nemlig Garveribygningen i Hjelmsgate 3 i Oslo. Garveribygningen er 110 år gammel, og er i følge byantikvaren høyst bevaringsverdig. Selve Hjelmsgt. 3 består av tre hus, før omtalte Garveribygning og to bolighus, + hage.

Garveribygningen skal rives for å utvide gata (noe som er fullstendig unødvendig, vi har nok biler og parkeringsplasser fra før), og for å lage barnehage lengre inne i hagen. Vi som holder til i Hjelmsgate har ikke noe imot barnehage, men den forutsetter ikke riving av huset.

For de som ikke vet det består Hjelmsgate 3 (garveribygningen) av et arbeidskollektiv, hvor flere selvstendige grupper driver forskjellige aktiviteter.

Det er bl.a. Bokcafeen Jaap van Huyssmands minde, Josefine (antroposofisk tidsskrift), Ekstremisten, Marxistisk studieforbund, Galleri Hjelmen og et biodynamisk spisested. Dessuten blir lokalene brukt av flere andre aviser og grupper, bl.a. Tidevann, Trollskrift, til kokekurs og kulturkvelder.

Vi som holder til i Hjelmsgt. vil selvfølgelig ikke se på at "huset vårt" (det eies av Oslo kommune) går til helvete. Vi kommer til å gjøre det vi kan for å hindre riving, og vi har allerede satt igang med pressemeldinger og aksjonsgruppe.

Alle grupper, foreninger, enkeltpersoner etc. som er imot riving av Hjelmsgate 3, er hermed oppfordret til å la sin røst høres. Send protest til Oslo kommune, pressen og ikke minst til Arbeidskollektivet, Hjelmsgt.3, Oslo 3. (Vi vil sørge for at uttalelsene kommer videre.)

VARESKU

Du husker 60-åra kamerat? Jeg tenker nå slutt ikke på Kubakrisa, Armstrongs programerte månesyke, akademikernes moralistiske fredsmarsjer gjennom et hav av tilsynelatende forstokket Londontåke, like etter Kennedy-æraens gyldneste dager, frigjøringsbevegelsens klassekarakter eller Beatles, Cassius Clays eller Warhos innflytelse på Parisopprøret. Nå nærmer vi oss imidlertid emnet:

Sixty-eight. Sex-ti-åtte. Taste the money, baby! Wanna make a revolution tonight?

Hypp på å fyre opp en rev(olusjon)? Kjenner du igjen sirenenes forførsels sang?

Sure you do?

Ungdomsopprøret – med eller uten gåseøyne – er forlengst blitt gåselever for de autoriserte feinschmechere – litterater, offoffoff-Broadway-teologer, Hollywoodmagener, karrieristiske "antipsykiatere" som forvovlet Marx dialektikk,

og – yes, say it loud: VARESKUESPIL-LETS INSTRUKTØRER. Nå trenger vi visst en begrepsforklaring.

KAPITALENS SHOW

Vareskuespill er et omfattende begrep skapt av Sorbonne-teoretikeren Henri Lefevre og ekstremistgruppa Situasjonistisk Internasjonale. (3)

For å forstå begrepet bør man egentlig ha kjennskap til Marx' grunnleggende teori om VAREFETISJISME fra Kapitalens 1. bind.

I det såkalte enkle varebyttet, som danner grunnlaget for dagens kapitalisme, blir en vare (f.eks. et par sko) byttet mot en viss kvantitet av en annen vare f.eks. 5 kilo sukker. Vi kaller disse varene x og y. Det som skjer når disse varene byttes er egentlig at to helt usammenlignbare størrelser settes i forhold til hverandre. Den ene varens bytteverdi (verdi for selgeren) byttes mot den annens bruksverdi (verdi for kjøperen).

"Det hemmelighetsfulle ved vareformen består ganske enkelt deri at den for mennesket gjenspeiler deres eget arbeides samfunnmessige karakter som en objektiv egenkap ved arbeidsproduktene selv, som disse tingenes naturegenskap. Derfor framtrer også produsentenes samfunnmessige forhold til totalarbeidet som et samfunnmessig forhold til ting som eksisterer utenfor dem selv" (Karl Marx, Kapitalen bind 1).

M.a.o: Allerede i denne enkle vareformen blir menneskets møte med andre mennesker ofte bestemt av ting, tingenes logikk styrer menneskenes logikk. Dette blir sjølsagt videreutvikla når penge- og kapitalformen oppstår, oppkomsten av en lønnsarbeiderklasse som i produksjonsprosessen blir frarøvet en del av sin lønn gjennom merarbeid, dvs. MERVERDIEN.

Varefetisjisme

Arbeiderne skaper produktene (sjøl om borgelig ideologi framstiller kapitalisten som "produsent"), men på markedet har varene, sjøl om de er et resultat av arbeidernes slit (verdiproduksjon), fått en tilsynelatende uavhengig "verdi". Det engelske/franske ordet for vareskuespill – SPECTACLE, betyr egentlig SPEIL, og her ser vi sammenhengen mellom begrepene. Varen er det speilet vi møter våre medmennesker gjennom, og som i sin ytterste konsekvens blir selve MØTET (varebyttet) eller en parodi på kontakt. Varens logikk (krav på profitt) viser seg tydeligst i underholdningsindustrien: Folket

skal få det som PR-folka har funnet ut at folket "vil ha" (betrakter som den lettest tilgjengelige "tidtrøtte"), det som speilet ikke greier og ikke VIL fange inn, er de perversjonene som ligger bak det mytebildet denne underholdningsmaskinen skaper.

"Skuespillet, eller vitenskapelig utvikling av fetisjisme, er ikke noe annet enn den private eiendommen til offentliggjøringas midler (massemediene). . . . I varesirkulasjonens imperialistiske offentlighet opptrer aldri verdien (samfunnmessig vedlagt arbeid. O.a.) Dette er skuespillet om verdien usynlighet". (Jean-Pierre Voyer: Reich: Mode d'Emploi. Paris 1971).

Så lenge varens karakter og arbeidernes befatning med den blir skjult i distribusjonen, vil kapitalen fortsette å virke tillokkende på diverse Don Quijoter som sloss mot vindmøller, mens de pretenderer å knuse systemet.

Parodien på kontakt

I begrepet vareSKUESPILL er andre trekk ved denne teorien blitt utdypet i pakt med seinkapitalismens produksjon av kunstige behov: Kapitalens sinns-manipulerende fremtredelse i distribusjonen (butikkvinduene, som svarer til spillbegrepet) og – etter 67 – "psykedelisk" og "alternativ"-reklame: krysninger av overklasseidealer og den vte økologiske naturvisjon, tilbake til indianerlivet uten blod eller svette, og allerminst tårer. Produktene – skapt av mennesker som ikke umiddelbart disponerer over dem eller bestemmer at DE skal produseres (proletariatet), tenderer mot å ta over menneskets plass som samfunnslivets subjekt, og blir en illusorisk lykkebringer (fetisj) for konsumentene. Som ferdige produkter inngår varene i et skuespill der sannheten om produksjonen blir tildekket av kunstige priser så vel som varehusenes søvndyssende muzak og drømme-emballasje.

Mennesket i vareskuespillets tid får – lik som varen – en dobbeltkarakter: Bruksverdi/bytteverdi blir til Sosial Skuespiller/objekt for skuespillets krefter. Det sier seg sjøl at i "vår" angstfylte tid er behovet for "besjete" surrogater større enn noensinne, fordi den borgelige ideologien greier å overbevise sjøl "den misfornøyde generasjonen" om at omveltningen aldri vil komme.

ABBA TIL FOLKET! Fase 2: FOLKET VIL HA ABBA. . . bortsett fra eksentrikerne og "ekstremister", for de har sitt eget marked. I vareskuespillet er sannheten en del av forfalskningen, sier Guy Debord med rette i "Skuespillersamfunnet".

Et slags opprør fant sted blant vestens unge på 60-tallet. Et snikende, opiumsdysende kvelertak tok nesten knekken på det. Kan virkelig vareskuespillet knekke genuine revolusjonære? Karusellen går – følg med. Your're in the PEPSI DEGENERATION.

IT'S ALL OVER NOW, BABY BLUE

Hele denne innledningen er infisert av en mystifiserende ånd: "Ungdomsopprøret" har aldri eksistert, strengt sett. Med dette mener jeg ikke at "det" var et simpelt trick satt i sving av massemedia, CIA, Marcuse, trotskister, KGB eller Frank Zappa, eller – den for kriminalmaoister mest sannsynlige forklaringa: At alt som ikke førte fram til dannelsen av Folkets fortropp var et produkt satt i sving av alle disse i en felles sam-

Underholdning

TEATER

NATIONALTHEATRET

NATIONALTHEATRET

4 dgs. foresalg fra kl. 8.30

Tlf. 41 27 10 og 42 21 03

Alle scener, Alle dager.

VARESKUESPILLET

Anrettet av Arnstein Bjørkly
Med ITT, Ajax, Jefferson Airplane
og hver eneste en av dere

Billetter: Sjelen din

Adgang: Obligatorisk

NB! Kun kort tid
(forhåpentligvis)

Det Norske Teat

HOVUDSCENEN

Tlf. 42 46 17/41 34 27

4 dagars foresalg

I dag, månd., tysd. kl. 20:

JEPPE – ett musikkspel

Jeppe: ROLV WESEN LUND

Nille: SØLV WANG

I dag: UTSELT

Månd. UTSELT

Tysd. UTSELT

Onsd. torsd. kl. 20:

CITY SUGAR av Stephen P.

Onsd.: UTSELT

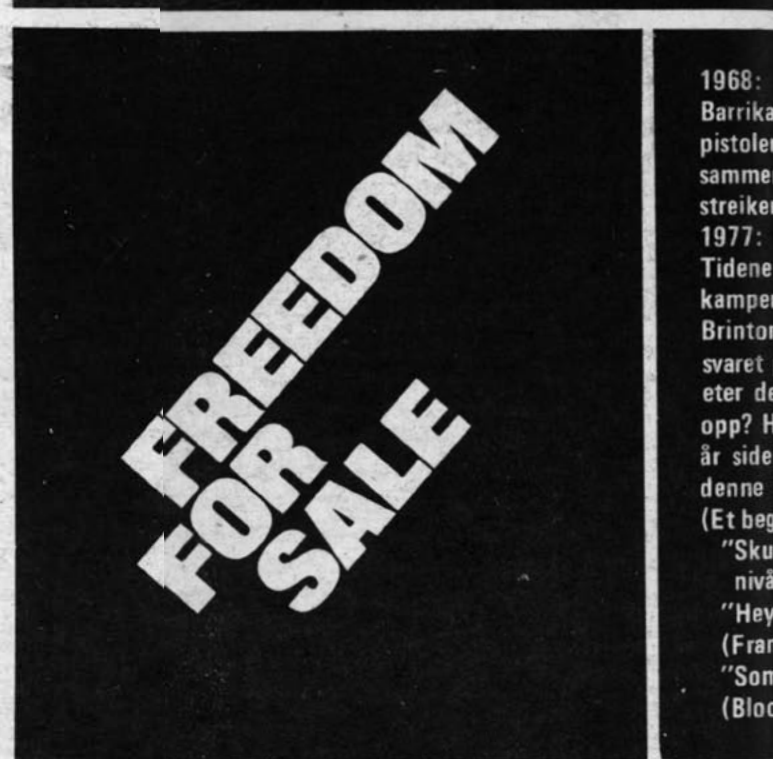
BARNETEATRET

Månd. kl. 16.30: SISTE GON

DEN STORE FARGESLUK

SCENE 2

Tlf. 33 02 13/41 65

mensvergele. Jeg mener derimot at såvel erfaringer som en del relativt jordnære akademiske analyser har påvist at begrepet "ungdomsopprøret" i høyden er en sekk der det tyter ut allskens rare lukter. Eller – hva haddle egentlig statsbyråkratene i Peking til ifelles med yippie-millionæren Jefferson Airplane – bortsett fra deres objektive fellse in (I dag er Grace S leser).

NORGES HITTI

RASEKATTU

600 katter i Folke

lørdag 16. og søndag 1

Entre voksne kr. 6. –

Arr. Norsk Rasekatt

chateau

MANDAG 18. AP

1968:
Barrika
pistoler
sammen
streiker
1977:
Tidene
kamper
Brinton
svaret
eter de
opp? H
år siden
denne
(Et beg
"Sku
nivå
"Hey
(Fran
"Som
(Bloo

ESPILET

STØRSTE
STILLING
Hus, Oslo,
7. april kl. 11—18.
barn kr. 4,—
klubb av 1938.

neuf
RIL KL. 21.30

IPERIODEN:
20-25. APRIL
kommer

største Suksess p

"In sang
all to
hem"

CHATEAU

Salg i CHATEAU NEUF OG PÅ TEL
bs! Nach-spiel i kj
remieren, onsdag

SYMRA,
B. Smur
m/svens
i flam
Queen,
fra kl. 17

VESLEF
SEUND

og 21.
Glenda

VICTOR
ne (fr/b
tale), Kl

kl. 15
Klein
Jeanne

DE

FKST

der i Paris' gater. Amerikanske studenter og svarte aktivister med maskin-
10 millioner unge amerikanere blir regnet som uaktuelle i produksjons-
heng i lang tid framover. Oppblomstring av klassekampen i Italia. Ville
Fredsmarsjer.

er blitt hardere, krisa er kommet, men framgangen i den revolusjonære
sævel den "indre" som den "ytre" sida har latt vente på seg. Maurice
fra den rådskommunistiske engelske gruppa "Solidarity" ga langt på vei
på dette spørsmålet i "Politikkens Irrasjonalitet" og artikkelen "Systemet
" (GA 1/77). Men hvorfor er ungdomsopprørets beste sider blitt spist
hvorfor blir ikke staten like provosert av langhårede friks i dag som for 6-7
n? Hvorfor blir hasj legaliser i flere land? "Les og lær!" Nei, men kanskje
artikkelen treffer noen av DINE tanker om fenomenet "rekuperasjon"?
rep som går på systemets ufarliggjøring og oppspising av opprøret).
espilllet er KAPITALEN som har nådd det akkumulasjons(oppophnings-)
et at det blir et bilde". (Guy Debord, Skuespillsamfunnet, Paris 1967).
punk, where are you going with that flower in your hair?"
k Zappa/Mothers: We're only in it for the money, 1967)
nothing's going on, but I don't know what it is"
d, Sweat & Tears: Child is a father to man, 1968)

interesse av nye markeder?
Slick en flittig Newsweek-

ungdomsopprøret vil over-
adig mer tvilsom form, for-
dri har greid å bryte totalt
mentale trekk i borgelig
konsument-"pluralisme".

(forbrukerpress uten å forandre rota, Ralph
Naderisme). Disse teologene (ofte masse-
media-folk) har i neste omgang gitt ungdom-
opprørets mest spektakulære (glitrende-
skuespilleraktige) bestanddeler en fyrstelig
plass i borgelig kunnskapsdistribusjon.

Dvs: Massemediene har kringkasta bud-
skapet om det salgbare, kastrerte, opp-

røret over hele kloden. Og i den "liberale"
(coole) kapitalismens fotspor kommer nye
teologer som ikke greier å skille klinten fra
hveten, fordi de ennå tror at alt til venstre
for Venstre er en eneste stor familie: All
Gods Children in the Wind (Young)/Hele
Folkets Fortropp(ml). Følg med - jeg skal
bare snu Gong-skiva. Hold on to your
friend, skriker de. Akk ja.

KAPITALENS JANUSMASKE

For å skjønne noe som helst av de opp-
rørske tendensene rundt tiårsskiftet, er man
først nødt til å skjære brutalt gjennom det
tynne fernisset av "love, peace an happi-
ness". Dette har alle venstristiske sosiologer
ol. forstått, men de fleste analysene bærer
i sørgelig grad preg av at de ikke har stått i
et deltagende forhold til det de har kritisert.
Derfor har resultatet gjerne blitt at substans-
løse teoretikere og "hodeløse" praktikere
og spontanister har snakka forbi hverandre,
mens diverse ulver i fåreklær har stukket
av med hele kaka. Hvis man ser ensidig emp-
irisk (erfaringsmessig) på problemet, kan
man lett komme til å tro at de leninistiske
og mao-stalinistiske sektene har bevist sin
livskraft, fordi de ikke er blitt oppslukt av
kapitalismens usynlige bevissthetsregulator,
i motsetning til de "kulturrevolusjonære"
døgnfluene. Dette er tilsynelatende riktig.
Reklameutstyret (vareskuespillets sverd),
satser stadig mer på Woodstock-myten eks-
krementer enn på Che- og Mao-myten. For
jeg kommer inn på grunnene til dette er det
nødvendig å slå fast hovedårsakene til ung-
domsopprørets gravlegging.

A: De døde opprørske gruppenes og de
neddopa opprørske individenes mangel på
klar analyse av kapitalismens iboende mul-
igheter og på den andre sida: Kapitalismens
undertrykkende toleranse, som lot hippie-
kollektivene beholde illusjonene om å være
en VARIG trussel mot U.S.Capital, mens
i virkeligheten nye behov ble markeds-
ført.

B: Kulturkollisjonen mellom en delvis
borgeliggjort arbeiderbevegelse infisert av
sosialdemokratiets velferdsmyte (for USA's
vedkommende kommer underproletariatets
slavebundne situasjon med rasefordommer
ol. inn som sterke faktorer), og på den andre
sida, middelklasseungdom som med veksl-
ende hell prøver å hoppe av karusellen uten
å knekke nakken.

C: Arbeiderungdom går heller på Ullevål
Stadion, Bjerke travbane og Gunerius Pet-
tersen enn å møte opp til punkdemonstra-
sjoner på deres sjeldne fridager, - for ikke
å snakke om å bruke tida til å hylle stats-
byråkrater i Grisehusets storsal (Student-
samfunnet i Oslo).

D: Kapitalens iboende tendens til ikke
bare å akkumulere mer kapital, men også
akkumulere alt opprør som kan omstøtes til
skinnende tannhjul i dens helvetesmaskin.
Mr. Capital kan nå "tilby" millioner av men-
nesker som har brutt med tradisjonell
borgelig livsstil, et liv etter fødselen i alle
mulige prisklasser. Mange opprørske ledere
blir regelrett kjøpt opp og ut av sin des-
illusjonering. Rennie Davis, en av lederne
for opprøret mot demokratenes nomina-
sjonsmøte i Chicago-68, er kjøpt av Guru
Mahjaraj Ji - f.eks. . . .

Full mobilisering

Krisa i kapitalismen har fått borger-
skapet til å mobilisere "sin egen ungdom"
for ansvarsbevissthet og samfunnsmessig ar-

beid, (gjærne også antikommunistisk aktivi-
tet). Venstresidas virvar og den borgelige
kulturens tøybarhet (The Vauxhall Chevette
is whatever you want it to be), har gjort
manipuleringa lettere. Den kulturelle hoved-
uttrykket for denne reaksjonsbølgen er en
merkelig blandng av boblejakkeuniformering
(i motsetning til duffelcoat-fabrikatens
profitt på "venstresidas" trang til uniform-
ering, og NOSTALGI, som i vareskuespil-
lets ansikt er Gable og Garbo og Gatsby,
men som i sin innterste kjerne og ytterste
konsekvens er lengselen etter stabile forhold
for kapitalen/kjernefamilien og den vedhen-
gende frykten for borgerlig konformitet.
(Dette er bevisst mystifisering....)

Denne bølgen kan aldri stabiliseres så
lenge kapitalforholdet eksisterer (og derfor
aldri), men særlig innafor amerikansk film-
industri er antall vampyromfavnelser av opp-
røret sunket betraktelig.

Tilbake til Che og venstresida. Som nett-
opp sagt er det både mindre nødvendig og
FARLIGERE å selge revolusjonsmyter i 77
enn i 67. Dessuten er hovedfunksjonen til
denne fetisjismen langt på vei oppfylt: Sto-
re deler av de halv-leninistiske venstre har
begynt å skjønne at Den Tredje Verdens "re-
volusjonære" ofte profiterer på arbeider-
klassens arbeid og kamp.

Hva store deler av "venstresida" derimot
ikke har forstått, er at vareskuespillet ikke
bare blander massene med sin adskilte "vir-
kelighet", men også skiller ut og isolerer de
opprørerne som ikke tar kampen opp mot
kapitalismen utafor produksjonssfæren, og-
så. Venstresidas tendenser til åreforkalkning
og 30-årspuritanisme nytter lite i ei tid da
kapitalismen kan selge alt som ikke bryter
totalt med "arvesynden" som fikk urmenne-
sket til å tenke "for MEG sjøl" i stedet for
"for OSS sjøl".

Derfor kan den kapitalistiske krisa, som
skuespillet på lengre sikt ikke greier å til-
dekke, like gjerne ende i fascismens nakne
irrasjonalitet, hvis den ideologiske kampen
og hverdagslivets kvalitet ikke kommer mer i
forgrunnen, noe dagens England - der 40%
av stemmene i sentrale arbeiderkretser nå
går til fascistiske partier som National Front
- er et klinkende klart bevis på.

FRA REVOLUSJON TIL "REKUPERASJON"

Bak boklærde uttrykk som "rekuperasjon"
og "repressiv desublimering" (5) skjuler føl-
gende realitet seg: Ungdomsrevolten har
under gunstige værforhold vært livsfarlig for
kapitalen (Paris 68, da parolen "enhet stu-
dent/arbeider" hadde et snev av mening), -
derfor bør den altså uskadeliggjøres, og
siden materien stort sett er skrupelig, har
"man" stort sett lykkes i å omfavne opprø-
ret ihjel.

På bakgrunn av kapitalismens krisa fram-
trer den totale forkasting av fremmedgjort
arbeid og konsumkrampe, samt den lissom-
militante maoismen som et reelt mareritt
for borgerskapet i europeiske land - på
tross av "ekstremistenes"-relativt lave antall
på industriarbeidsplassene.

Når den totale kapitalismen er i krise,
må det ideologiske undertrykkingsapparatet
arbeide som aldri før, for å redde arbeider-
klassen fra den onde lyst i hjertene deres.
Men akk, - på tross av stadig skjerpet søke-
lys på borgerlig kulturinnflytelse i den ame-
rikanske arbeiderklassen, framstår de anti-
kapitalistiske kreftene i vareskuespillets
hjemland som sørgelig svake.

BAR-
BARISK
LANG
ARTIK-
KEL!
FORT-
SET-
TER

VARESKUESPILLET

Woodstockfestivalen og markedsføringen av denne som en "fredsfest" (Janis Joplin m.fl. hevder at det var den overdrevne dopinga som var hovedårsaken til "fredsvibrasjonen") viste oss hvor effektivt "avfallet" etter 67 blei fanga opp.

Det dreide seg først og fremst om utspæisinga, forvirrede fugler som hadde fløy- et ut av kjernefamiliens luftkondisjonerte rede for tidlig, og fått asfalten i fjeset for en måned var gått. Men hva med alle middel/ overklassefriksene, som styrte klar av sekt- vesenet og ikke var gale nok til å joine Weather Underground? (6)

Beautiful degeneration

En god del sannhet om denne kategorien finnes i en atrikkel i "marihuanarøykernes sex-blad" OUI, oktober 1976, "Bourgeois is beautiful" av Robert S. Wieder. Den handler om ringdansen som begynte og sluttet med "surbubia" (forstads)middeklassekjedsom- het, med to biler, farge-TV, Chinon-kamera og vannseng... I en gjennomført knysk stil skildrer Wieder sitt eget miljøes degenerering

— fra Berkeleys tåregassfylte campus (7) til hjemmekoselig vannpipe. Fra outlaw til IN- law. Fra Molotovcocktail til dyr whisky.

Motkulturen er blitt THE CULTURE, fordi den dobbeltmoraliske borgerlige kultu- ren ikke greide å slavebinde konsumentene. Sonny & Cher er det helamerikanske par FORDI de har skilt seg. Wieder som tidligere bodde i et anarkistisk kollektiv, oppdaga at "all business may become show business", og en kamerat av ham synes at klasesyste- mets verste defekt er at det ikke greier å skaffe ham en Mercedes 450 SL. Janis var profetisk!

Hva har egentlig disse dollarknullerne å kjempe for, bortsett fra å klamre seg til Mar- cuses teser (8) — de konsumeres nok ennå — om at teknologien og automasjonen har overskredet den gamle kapitalismen og brakt deg opp på et høyere nivå—?

"Objektivt" er de interessert i at produk- sjonen av vannsenger og hi-fi-utstyr skal fortsette uten avbrudd, tilsatt en dash med elegant "street fighting" som middel mot kjedsomhet. Mer sannsynlig er det at når disse folka runder de 50, har motsetningene i kapitalismen slått ut i fascistisk eller revolusjonær retning, og de Holiday-revolusjonære må leave town in a hurry.

Wieder synes å skjønne at skittet hans lever på en tidsinnstilt bombe. Men bak hans gnis- trende sarkasme finnes ingen positiv driv- kraft, bare DÅRLIG SAMVITTIGHET. La gå at US-politivenet skremte vettet av noen og enhver i 68/70. Men i sin leting etter et magisk missing link går Wieder som katta rundt grøten. Han vil ikke at opprørets sektorpreg (noen dreiv med fred, andre med grønnsaker, andre igjen med bomber) var hovedgrunnen til at det kunne oppløses i Pepsi as far as hell. Wieder nærmer seg sann- heten når han sier: "De fleste hippiene var ikke radikale, få radikale var hippier og 90% av oss forkastet systemet på slike enkeltsa- ker som forurensning". En forsvinnende li-

ten del av 60-tallsopprørerne prøvde virke- lig å analysere sin egen kamp eller totalite- ten av det systemet de forkasta. Og de som prøvde å finne materie under sine traktor- sko, fant det enklest å trække stiene til Mao, Castro & Lenin, american edition, av og til mixa sammen med en anarkisme som stinka både cannabis og nitroglyserin.

Ideologisk avlusningsprosess

Nei, dette blei "grensesprengende"... Nå til min banale påstand:

Mangelen på klasseanalyse var nesten to- tal. Forståelsen av at det halvfeudale Viet- nams nasjonale forsvarsstrategi ikke lot seg overføre til seinkapitalismens USA som en OFFENSIV strategi, glimra med sitt fravær. Middeklassebilledstormere gikk da også i millionstrømmer tilbake til sin lest. De had- de bare laget storm i et vannglass.

Dagens USA, med store profittvanskelig- heter og arbeidsløshet på 8%, kan virkelig ende i et mareritt for kapitalens blinde teo- loger. Og dette nettopp fordi mange unge ar- beidere ble utsatt for en ideologisk avlus- ningsprosess i 60-åra — og aldri får mulighe- ten til å spille hovedrollen i varekuespillet. Deres historiske misjon er å vende sine lett- kjøpte våpen mot Nasjonalgarden — Holly- woodmyten og alle kvasirevolusjonære ut- stillingsdukker.

Easy Rider-myten og lignende vare-bil- der har utvilsomt vunnet fram hos unge ar- beidere på vandring. Men de siste åras ut- vikling på amerikanske arbeidsplasser (f. eks. den enorme bilarbeiderstreiken i De- troit i fjor) vil sammen med episoder som Wounded Knee-slaget, knuse illusjonene om en levedyktig "sidekultur" som revolusjo- nen kan gro ut fra.

KAPITALISME TILSATT RØKELSE FJERNER PENGELUKT (men ikke utbytting)

For å tygge utbyttinga til syndfloden over- svømmer pengebingen, må kapitalen bygge høye, solide og skuddsikre tårn som holder mot allskens bomber og forurensning.

Når øye-for-øye-ideologene ikke lenger veit sin arme råd, må en forvridd 'toleranse' entre scenen.

Altså: De summende opprørsinsektene irriterer Whole World Inc., som sjølsagt ikke kan gå i gang med å spraye ihjel alle disse plageåndene, — det kunne jo gå ut over at- mosfærens ozonlag. En annen metode er å samle dem i bur, men det koster for mye, og "utviklinga" trenger jo konsumenter som al- dri før.

M.a.o.: Limpinner og fluefangere er tingen. Men de må være DELIKATE!

Derfor satses det på country sunshine og unlimited freedom i reklame for cola, juicy fruit gum og Chrysler. Levis selges ved hjelp av såvel wild west-anarkisme som nostalgi. Derfor fristes ungdommen til å kjøpe stereo- anlegg på avbetaling.

Her er et eksempel på hva den amerikan- ske filmindustrien kunne finne på i det Luci- fers år 1968:

Den helkommersielle Hollywood-regisso- ren R. Rush lagde da en film om "the hallu- cinatory world of the flower children", som det heter i en lekker reklamebrosjyre — NOT FOR PUBLICATION.

Filmen, PSYCH-OUT (starring bl.a. Jack Nicholson) er interessant utelukkende som et eksempel på varekuespillets sidespor. Slik skal denne filmen, som bl.a. forespeiler seg å gi en serios skildring av bad-trips, mar- kedsføres (utdrag av selskapets "ideer til økt billettsalg"):

- Arranger en psykedelisk malerikonkur- ranse på fortauet foran kinoen med VOX forsterkerutstyr som premier. Skaff lo- kale band til å underholde.
- Ansett en hippie til å gå rundt i sentrum rikelig utstyrt med plakater for "PSYCH- OUT.
- Lag en PSYCH-OUT vindusutstilling i en musikkhandel, bestående av helium-bal- longer som fyller vinduet helt opp. Lyd- bølger fra stereokomponenter vil holde ballongene i konstant bevegelse og tiltrek- ke oppmerksomhet. Suppler gjerne med følgende innslag: "HAR DU NOENSIN- NE LUKTET FRYKT ELLER SMAKT GALSKAP? DETTE ER VELLYST-EL- SKERNE...FØL BANKINGEN AV ET BLOTTET HJERTE MELLOM HEN-

EMILIANO ZAPATA AND THE MEXICAN REVOLUTION

Even after dictator Porfirio Diaz got the boot, reforms were slow in coming. Too slow for Zapata. He wanted communal lands restored to the peasant, he wanted an end to serfdom, he wanted water and schools for his people.

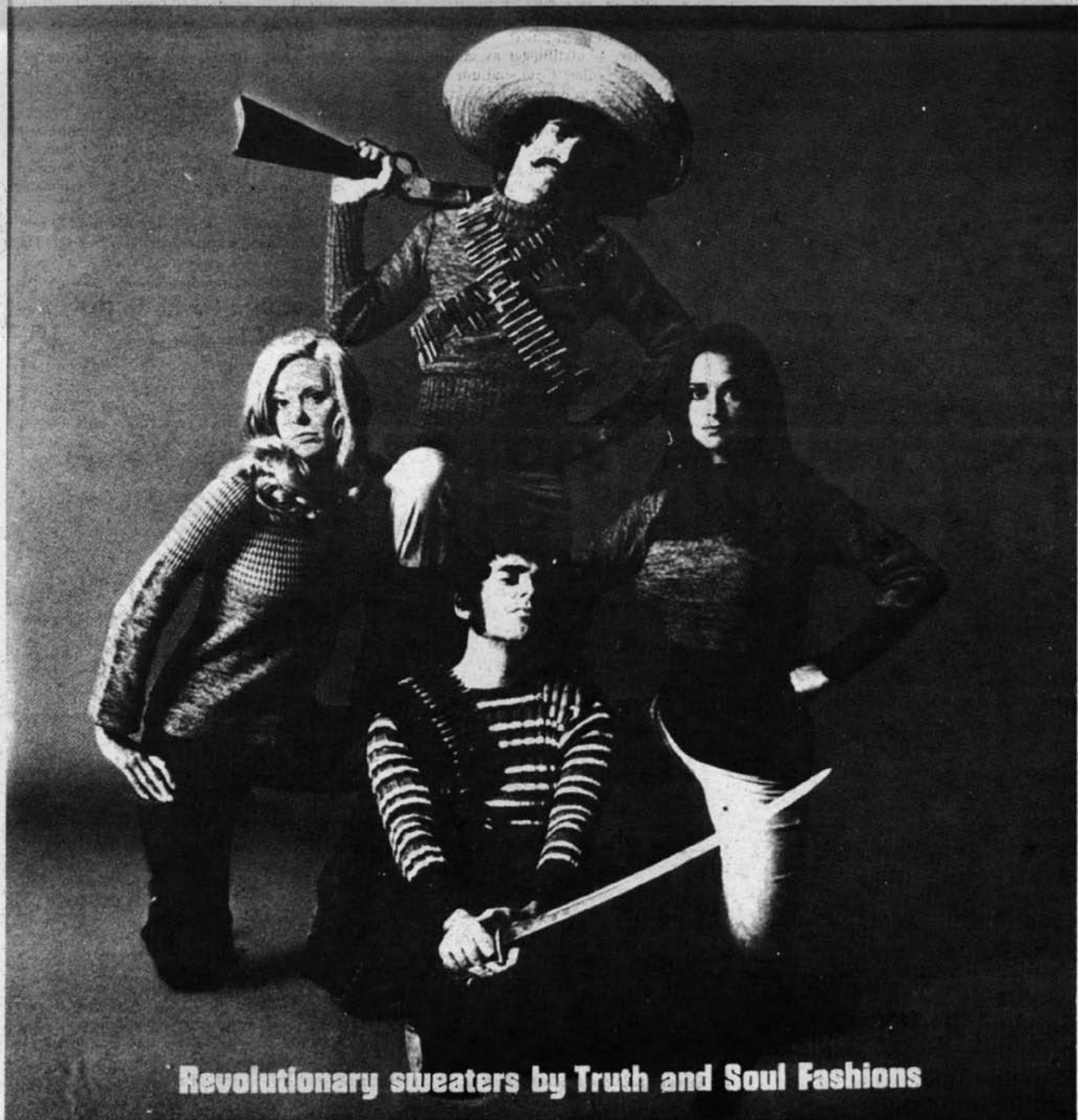
He didn't wait. He swept through seven states, burning the haciendas killing the

DETTE ER EN EKTE ANNONSE, HENTA FRA EN SERIE AV "OPPRØRSKE" JEANS-ANNONS- ER (EVERGREEN REVIEW, USA, OKTOBER-70)

haciendados, and dividing the spoils among the poor. Many of his reforms were carried out. But he refused to lay down his arms until full land reform was accomplished.

Truth and Soul is another kind of re- former. We're putting down fashions that are behind the times. And bringing out the look that's ahead of its time.

VARESKUESPILLET

DENE DINE....DETTE ER VELLYST-
ELSKERNES HEMMELIGE VERDEN"
I '68 har vareskuespillet bruk for fanta-
si. Amputert "fantasi".

come where the
PLEASURE LOVERS are
...LISTEN to the
SOUND of GREEN-
TASTE a MOMENT
of MADNESS!

SHIZOIDE VIBRASJONER: ALTERNATIVPRESSA OG DEN 4-FARGEDE DRØMMEN

Et annet eksempel er borgerliggjøringa av de største undergrunnsavisene i USA, og tendenser til "motkulturelt" kjendiseri (Leary, Hoffman, Ginsberg), side om side med puppe-fetisjene i Playboy o.l.

Når det gjelder undergrunnsbladene, er det særlig de store ukeavisene Los Angeles Free Press og Berkeley Barb som har degenerert.

"Freep" med et opplag på ca. 1/2 mill. har fra seint i 60-åra gjort få forsøk på å avgrense seg skikkelig fra hip-kommersialiseringen. I dette faktum ligger en ideologisk plattform etter at anti-krigsbevegelsen ble oppløst i 100 faktorer. "Sex"-annonser preget av sadisme a la Charles Manson (9), kvinneforakt og objektivisering tar stadig større plass. I år ble den langvarige striden innafor redaksjonen, som kort fortalt dreide seg om Free Press skulle hengi seg til "sex, sensasjonalisme og flyvende tallerkener" eller en klare tilknytning til kulturell og politisk opposisjon, foreløpig avgjort ved at den feministiske redaktøren, Penelope Grenoble, fikk sparken. Den nye redaktøren forsikrer leserne om at han ikke vil forfalle til sex og okkultisme aleine, men resten er jo bare kakepynt, og ofte dårlig sådan.

"Freep" trykker nå f.eks. ikke kommunikeer fra revolusjonære undergrunnsgrupper, det gjør derimot Berkeley Barb. Barbs politiske linje er uklar, men det tenderer mot en slags anarkisme tilsatt makrobiotikk og surrealisme. Kulturdebatten i Barb er ofte utviklende lesing. Men det sier jo seg sjøl at ideologikritiske og antisexistiske artikler ufarliggjøres av "porno og massasje-bilaget" som ofte er like tjukt som resten av bladet!

Det kulørte (mer blå enn røde) ROLLING STONE Magazine har ved siden av å være en "alternativ børs" for rock og jazz, utvikla seg til å bli et uttrykk for hippie-generasjonens behov for dyre statusgjenstander og platekjøp i stor stil. Men en perfekt cool sterilitet vil kjede de fleste velsituerte hippier, derfor satser Rolling Stone også på politisk skandalestoff ("avslører" Carters hero-innforbindelser mens de samtidig markedsfører ham). Ingen kjennere av Rolling Stone's politiske utvikling blei vel overraska da bladet tidligere i år dreiv heksejakt mot SLA/Patricia Herasts medhjelpere Bill & Emely Harris, side om side med pappa Hearsts egen S.F.Examiner....

Det sanseløse dope-bladet HIGH TIMES (glanstykk og opplag 0,6 mill.) tar likevel prisen. Bladets innhold kretser nesten

utelukkende om forskjellige droger, særlig cannabis, som blir hyllert og analysert med en uhyre tiltalende grafisk utforming som underlag. Riktignok finnes her også veloverveide og skeptiske artikler om andre droger – som heroin og sjokolade. En stadig større del av bladet blir viet til vidundermidler og merkelige kjøkkengjenstander for "den frigjorte familie", dvs. dingser som skal foredle pot'en. Sjøl om High Times er tilhenger av "fri dyrking", er det ingen tvil om at resultatene av bladets skrivelser gir de største uttellingene i monopolkapitalens bakgård.

Sex-bladenes nye "anti-konformisme" er et lett gjennomskuelig vareskuespill-fenomen. Playboykonsernets sjef Hugh Hefner var på randen til konkurs og trengte derfor å utvide leserkretsen utover "demokrater" med potensproblemer den ene eller den andre veien. Playboykonsernet har også skaffet seg et "radikalt" alibi, OUI. Felles for disse to bladene og konkurrenter som Penthouse og VIVA er at de bringer sitt radikale alibi inn mellom permene som spesielt sukkertøy for akademikerne. De blir aldri mer enn flashende kulisser for vareskuespillet.

Jeg avrunder med et eksempel fra det nå utdøde bladet Evergreen Review (kulturrevolusjonært kvalitetsstoff samt vareskuespill, Woodstock Style). I en fargereklame i utgaven for oktober 1970 viser 3 alvorlige utgaver av arten Beautiful People fram et amerikansk flagg, der det røde og det blå er skiftet ut med grønt. Under bildet: "Ecology. We're through talking about it!" Og litt radikalt reklamepreik før vi får vite at annonsen markedsfører disse FLAGGENE (tilegnet "øko-bevegelsen") for 10 dollars pr. stk.....

Slike fenomener fører seg pent inn i rekken av økokapitalistiske eksperimenter, som t.o.m. GULF OIL driver med – altså et slags skriftemål på "humanismens" alter....

Løssalgsavisenes orgasme

Her til lands har DAGBLADET utvilsomt vært den fremste ufarliggjøringsfaktoren. Kvinnesak og pervers sexisme, forbrukerpress og reklameorgasme, spennende mord og kritisk kriminologi – alltid SIDE OM SIDE, atskilt fra totaliteten, atskilt fra hverandre: Alle kan spille seg i sin egen vare gjennom Dagbladet, som alltid er foran VG når det gjelder å skape et eksotisk skinn rundt fenomener som truer kapitalismens enkelte ledd. Fra primært å være et spill for skuespillers nyheter, har fasaden tatt stadig mer preg av pseudo-nyheter, oppfordring til økt konsum og vanvittig bruk av overskrifter og sex-sensasjoner. Prinsipielt er DB på vei til å bli en sosialpornografisk Playboy a la danske Ekstrabladet.

"Undergrunnspressen" i amerikansk betydning har Norge hatt lite av, og som regel har disse bladene vært opptatt av enkelte sektorer nesten utelukkende (særlig dikt og Bakunins lik). Gateavisa er kanskje det eneste unntaket. Å kalle GA revolusjonær er likevel ikke riktig, fordi avisa sjelden har bestrebet seg på å framstille en helhetsskritikk av kapitalismen, men heller har sett det som sin oppgave å være et slags "kompendium" for allskens utablerte sprell. I flere år hadde GA den unnskyldningen for ikke å ta opp proletariats kamp til diskusjon, at anarko-avisa Folkebladet greide den biffen. – ('Sjøl sagt støtter vi arbeiderklassens kamp, men vår leserkrets er dessverre noe mellomlagsbetont, derfor bør vi ta utgangspunkt i Marcuse, Zappa, Laing, Bjørneboe og Feite Freddy'.) Slikt fungerte det helt fram til 76, da Folkebladet døde og den gamle schizofrenien ikke kunne fortsette. Men Gateavisas grunnfestede stilling som den norske undergrunns ideologi-producent og opprettholder av myten om at "kule folk kjemper best og knuller rodest" har liksom aldri forsvunnet orntli fra spaltene, sjøl om innholdsnivået er stigende. Sjøl sagt betyr leserkretsen mye for utfoldelsesmulighetene til et blad basert på jevnt salg (etter linjeskiftet i synet på Narvesen), men har man først god tatt salgharheten som viktigste norm for avisas innhold, vil vi få eksemplet Decibel om igjen, ikke som tragedie, men som farse, for å omskrive Marx....

Decibel var et fargerikt magasin med fint papir utgitt av folka bak Kalvøya-festivalen

– i første rekke retta på fordomsfri kultur-radikal og velsituert Oslo/Bærumssundom. Men hvilken verdi, hvilken troverdighet gir angrep på muzak, sexisme og imperialismen når dette markedsføres sammen med sexy sigaretter og dyre steroanlegg? Økonomi, økonomi! skriker rekuperasjonens fotfolk. Et budskaps markedsappell er avhengig av åndedrett. Men budskapets verdi faller proporsjonalt med graden av KUNSTIG åndedrett. I Norge antok rekuperasjonen tidlig en mer "normal" form, delvis pga. at de "revolusjonære" gruppene var ensidig kaderpolitiske og sjelden sa noe særlig viktig om hverdagslivet til vanlige folk som ikke var til å gjespe av, derfor blei de fort UTSKILT: De velsituerte ungdommene er blitt mer og mer konservative pga. krisa, og "arbeiderfrikene" har straitere blad å kaste seg over. Arild Steen & Co. gjorde det eneste rette fra rekuperasjonens synspunkt når de la ned Decibel etter to nr. og gikk inn i Nye Alle Menn. NAM greier seg jo ikke med pupper og mord aleine når det skal være et kvalitetsblad. Litt hasj og surrealisme gjør liksom prostitusjonen mer kultivert....

FRIKEKAPITALISME

Over hele den privatkapitalistiske verden har "kule" sjapper med indiske klær, røkelse, okkupert og (kvasi)økologisk litteratur og kanskje plater, blitt et kjent tegn i bybildet. Mange setter sin ære i å bevare etslags grasrotpreg, mens andre ikke spiller noe annet spill enn vareskuespillet. Den første norske frikesjappa, "Zeppelin" i Oslo, har flyttet inn i nye lokaler, og kapitalismen har spist opp frikinga. Det er mer profitabelt å henvende seg til 70-generasjonens "ekstravaganter". Derimot har vi unike Compendium (også i Oslo), med idealistiske priser på LP-plater (de selger også Elton John og Abba, visstnok ikke Simastuen), bra surrealistisk kunst side om side med en bokhandel der ånder og sjamaner og alt annet enn sosialistiske okkultister tar pusten fra en stakkars 68-drømmer, – utstillinger av samfunnskritisk kunst i Galleri Compendium og plateselskap (Compendium records) hvis første utgivelse var den marxistiske gruppa Henry Cow. Compendium er ungdomskulturen på det verste og det beste, men siden inneha-verne ikke har noen klar analyse av det samfunnet de lever i eller de "alternative" tilbudene som de stadig får, vil vareskuespillet gå av med seieren. Men stedets toleranse lurer saktens mang en søkende sjel.

DET ER MER ENN 10 ÅR SIDEN EMI LØSLOT BEATLES REVOLVER. THINK ABOUT

I årene 66–70 startet rockegruppenes plosjonsmotor i takt med eksplosjonen deres kjøperkrets. At Beatles (tilsynelatende) blei radikaliseret og at Stones, Dylan, begynte å synge politiske blueslåter delvis et resultat av ungdommens radioser, men det var også snakk om en vekning. Vel – "rockoppøret" på 60-åra var stort sett skrale saker, og i 9 av 10 tilfelle (minst) synes oppøret på tekst-sida å være påklistra og/eller lite gjennomtenkt. var først og fremst snakk om en åpning nye sanseopplevelser, Østen med alle herligheter, vill sex-utfoldende dans på til plateselskapet RCA (som sjøl sagt tjenda mer på raffinert utryddingsutstyr, general Westmoreland og hans vietnam enn på disse ungdommene som fant seg i en absurd slow-motionverden) og uprømatisk bølgeskvulp fra Beach Boys. Husker ikke Who, som på Woodstock-valen kom i slåsskamp med yippienes klovn Abbie Hoffman da han skulle si ord om fengslinga av White Panther-led John Sinclair pga. to jointer han var i talelse av, pluss noe dritt om det råtne a gementet. I dag er vel Who, sammen gode gamle Kinks og Fleetwood Mac, av det mest hederlige i en ellers pillri engelsk rockverden, dominert av helfoten David Bowie, de reaksjonære deksedyrkerne i Roxy Music og Guds Stetredet Eric Clapton, som nå støtter E Powells kampanje for å feie fremmede derne ut av jolly old England. Illusjoner

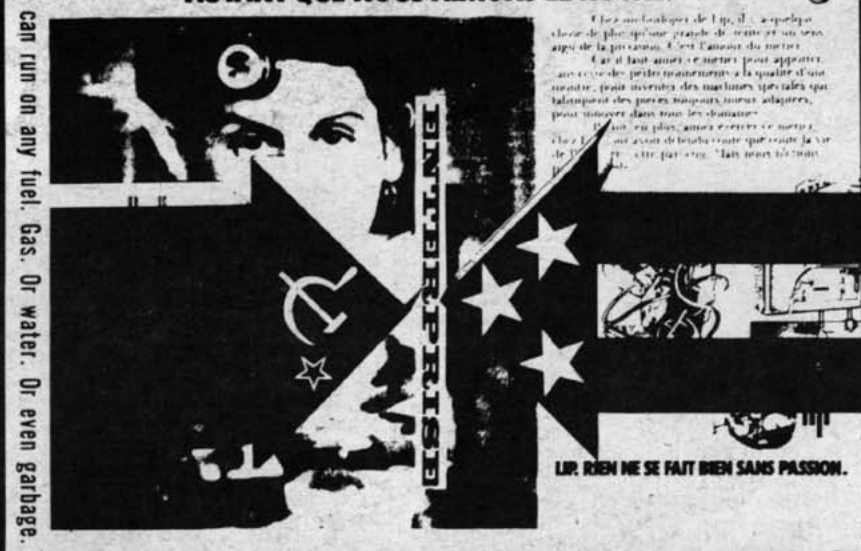
Opprør i musikkverdenen --?

Etter at opprørsbølgen er forskjøvet fra middelklasseungdom til fabrikkene, har også de store plateselskapene satt en stopper for utgivelser a la Hawkinds "Urban Guerilla". Frikonsenter finnes, men siden de konservative innførte Night Assembly Bill har det vært vanskelig å arrangere noen store opplegg. (10). Den fysisk orienterte "Punk-rocken" (egentlig et New York-fenomen) har i sin engelske variant blitt tilført elementer fra den fascist-bølgen som oversvømmer landet, og særlig slår røtter i unge arbeidermiljøer.

Reggaen, da! Joda, Bob Marley (11) og de store gutta er jo progressive, bortsett fra

FORT-
SETTER
NESTE
SIDE

LIP: NOUS SOUHAITONS QUE VOUS AIMIEZ VOTRE METIER AUTANT QUE NOUS AIMONS LE NOTRE.

"En LIP-urmaker har noe som andre ikke har: en lidenskapelig interesse for sitt yrke. Hvorfor ville ellers LIP-arbeiderne kjempe så innbitt mot nedleggelse av fabrikkene?"

Underlaget for denne montasjen er en reklame for klokkefabrikken LIP i Besancon, Frankrike, ett år etter arbeidernes okkupasjon av bedriften, som brutalt blei stoppa av politiet midt i fellesferien. Men den nye, mer kapitalsterke ledelsen utnytta arbeidernes innafor-kapitalistiske primærhensikter: Å trygge arbeidsplassene og produksjonen. I dag lokal "revolusjon" – 1 morgen utnytter reklamen "ansvarsbevissheten". "Vi håper De liker Deres arbeidsplass så godt som vi liker vår." (Montasjen er tatt fra J. Camatte: The Wandring of Humanity, Black & Red, Detroit.)

ABBA: Vuggeviser for voksne? FRIKONSERI

ABBA! Hva synger dere om, som ikke Beatles har sagt bedre?

Hva vil dere si med "money, money, money" som ikke tilogmed Pink Floyd langt inne i 70-åra sa mye mer sarkastisk?

Tenk på John Mayall, The Doors, Jimmy Hendrix, Janis J., Rolling Stones, Bob Dylan, Joan Baez, Eric Clapton & alle de andre... (& alt Det andre)

ABBA! Hvem av deres fans får noen gang høre GOD pop musikk? - - -

Hvem av disse får virkelig danse etter skikkelig SOUL?

Hvem av dem får gråte etter blåsvettende BLUES?

Hvem respekterer lenger jazzrock?

Hvem av disse beundrer lenger de

Riv av dem kostyma!

Kortslutt lysanlegget & returner kronprinsparet på hest og kjerre tilbake til der monarkiet egentlig hører hjemme: I historiebøkene.

Vask av dem maska & gi dem et par gitarer (evt. et munnspill eller et trekkspill) og send dem ut på scena i et av våre samfunnshus, der bygdeungdomslaget står som arrangør.

La dem synge, la dem mane fram tårer med:

"Vi har ei tulle med øyne blå."

Tør de ikke, så gi dem noe sterkt å drikke og kanskje en varm kommentar: Ja, ABBA, nå får dere vise oss skikkelig svensk folkemusikk!

På pressekonferansen etterpå, når lokalavisa har fått sitt, tar vi den frihet å komme med noen personlige spørsmål: ("Vi" er her publikum,)

gode gitaristene, trommeslagerne, sangerne og scenekunstnerne? Hvem prøver lenger å lære å spille bass som Larry Taylor, med en gammel philips-radio som forsterker? - Hvem kan synge: "Blowing in the wind" av Dylan uten å bli ledd av?

Hvilke mødre kan synge redde barn i søvn med: "Godnatt, godnatt, kryp under ditt dekken, med nelliker stukken, med roser...." osv., uten å være redd for at ABBA snart skal sette studiomusikere & englekor til? Hvem kan lenger ta musikken til seg som sitt eget og se ut av vinduet mot verden for så å oppdage at....: NOE MÅ GJØRES..?

Uten å få, eller vente noe svar, raser det ut av oss:

ABBA, dere har snytt oss!

Dere synger trygge VUGGEVISER for voksne mennesker! På TV-skjermen, ut av kassettpillerne, platespillerne & radioen.

La mor synge oss i søvn når vi er redde og ber om hjelp, og la oss få ha VÅR musikk, så vi kan gi den videre UTEN BETINGELSER til våre yngre brødre og søstre!

ABBA! REIS HJEM og glømt alt sammen!

Noen spørsmål til leserne:

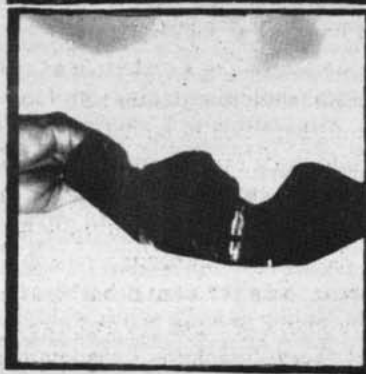
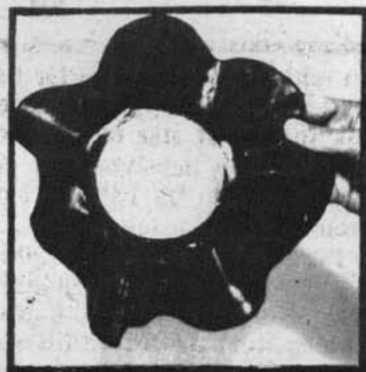
Hvor mange backing-musikere & teknikere, økonomifolk, PR-folk o.l. trur du ABBA har med seg?

(ikke vet jeg)

Trur du på ABBA når de sier: Vi spiller den musikk folk vil ha?

Spiller ABBA i så fall FOLKE-MUSIKK???

frustrert musikkelsker

FOR NEVENYTTIGE SOM MISTER TROEN PÅ ABBA:

Her kan du beundre resultatet av et ombyggingsarbeid utført på ABBA's siste LP "Arrival".

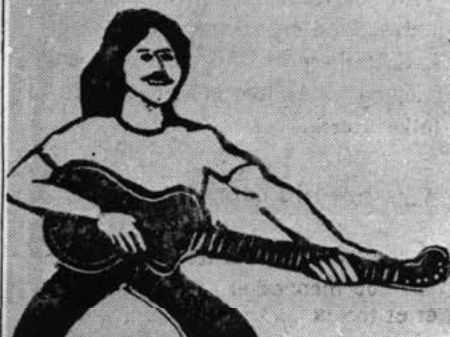
Som du ser, er platen blitt til et vakkert og praktisk kakefat.

Nødvendig hjelpemiddel: Stråleovn.

Foto: Automat på Majorstua Stasjon, Oslo.

Det var en fast foreteelse for om ara, det at noen (fortrinnsvis anarko-folk) arrangerte frikonsert på St.Hanshaugen i Oslo en gang i løpet av sommeren. I år ble tradisjonen (forhåpentligvis?) vakt til live igjen, da en gruppe entusiaster samlet seg, kalte seg et eller annet, laget plakater og satte i gang.

Nok en gang planlegges frikonsert i Oslo. Nok en gang kan det bli et Oslo-fenomen. Men vi vil at også grupper utenbys skal få bli hørt, skjønt vi lover intet... men er du/dere hygge på å spille så skriv noen ord om dere og musikken deres så får visja. En konsert er ikke bare en konsert. Teater for eksempel, hva med det? Send iallefall brevet til Gateavisa.

dette Haille Selassie-væset, men de store plateselskapene lanserer nå SINE profittinnsamlere på reggae-musikken, og ryktene vil ha det til at de ikke er særlig sosialt engasjerte....

Virgin? Jo, på dette plateselskapet har artistene stor kunstnerisk frihet, og maskinrock slipper sjelden igjennom. Men tekstene avspeiler stort sett det faktum at omskjæringsprosessen har vært atskillig mer uproblematisk enn i USA. Henry Cow er et unntak, men den generelle trenden på Virgin/Island ligger nærmere en småironisk eventyrverden a la den halvantgardistiske gruppa Gong der alle drikker magisk te og er dødsapne for alle vibrasjonene.

USA-rocken blei i mye større grad trukket med i de sosiale tumultene i 60-åra enn den engelske, særlig på grunn av Vietnam. Mange grupper (MCS, Jefferson Airplane, Greatful Dead) hadde sine røtter i "undergrunnsmiljøer". De hyllte marihuana, knulling i gatene og forbannet bombefabrikanter og firkantede hoder. Opptrappingen av vietnamkrigen og rase/klasseopptøyene brakte med seg en hardere, roffere stil hos enkelte grupper, av og til parret med de nyfødte visjonene (Jimi Hendrix Experience), mens andre folk trakk seg tilbake og lytta til sola eller valmuene.

Gløden som forsvant

Det mest positive med amerikansk kvalitetsrock i disse gylne åra, var at den skapte miljøer som delvis overskred den borgerlige konformiteten, og tok opp problemer som berørte unge mennesker flest. Men så snart penga strømmet inn i 6-sifrede beløp, forsvant gleden, stort sett. Protestfrasene blei til underlivs-stimulanse på diskoteker. Til og med Jefferson Starships tekster er nå nede på diskoteknivå, med litt love-kultus og himmelrom i tillegg.

I denne oppløsninga kan den kyniske, nihilistiske New York-rocken med Lou Reed i spissen, drite ut alt og alle i null hensikt - men med stadig større overskudd. Og plateselskapene presser relativt hederlige San Francisco-grupper til å opptre til støtte for Carter og den "liberale" guvernør Jerry Brown i stedet for Tom Hayden (12).

Kort sagt: Musikk som betyr noe for en sosial omveltning, finner vi nesten utelukkende hos frittstående musikk&teatergrupper - Solvognen, engelske Belt & Braces - og i det rike musikkmiljøet i Sverige med et stadig voksende ikke-kommersielt landskap av plateselskaper med usekterisk plattform.

VARESKUESPILL

BEGYNNELSE PÅ PRAKSIS

Jeg har spydd mye edder og galle nå, av og til av moralistisk og reputerbar natur. Et viktig ledd gjenstår i alle fall: Praktisk oppfølging av kritikken og kritikk av disse skriviene. Vi står snart ved porten til en omfattende krise i kapitalismen, som ikke bare vil åpne nye muligheter og dystre visjoner (fascistisk ungdom med Magnumspistol og Harley Davidson, inspirert av Sex Pistols, f.eks.) - Den vil også skille klinten fra hveten, og tvinge de skjulte sosialdemokratene over på kapitalens side. De som avslører Euro-kommunismen, SV og AKP i lys av staliniseringa av vestens økonomi, bør også kunne se tvers igjennom sjølstendige arbeiderillusjoner - som den innaforkapitalistiske kampen på LIP f.eks. (se bilde tekst).

Men sjøl om genuine revolusjonære i dag fristes mer enn noensinne til å gå inn i reklameverdenen (og den norske utgaven av Berufsverbot vil forsterke tendensene), er vi nærmere målet enn noensinne, blant annet ved hjelp av lærdommene fra 60-års feil.

La ikke 70-åra bli den innadvendte filosofiens tiår! Men vi har trengt denne betenkningstida. Vi veit i alle fall hvordan vi IKKE skal gjennomføre revolusjonen.

Arnstein Bjørkly

Fotnøtter

(1) Debords språk er noe mytologisk, en rimelig tolkning vil gå ut på følgende: Ved en økende oppsamling av verdier i form av penger og produksjonsmidler, vil kapitalismens tilsynelatende mangfold, uttrykt gjennom varen, skape et falskt bilde av verdienes oppkomst: Varens falske skinn dekker over produksjonens grelle virkelighet, og varen blir i vekselspill med kjøpekraften en fetisj (lykkebringer). Jfr. den ungarske marxisten Luhacs' uttrykk "tingliggjøring".

(3) Situasjonistisk Internasjonale (1958-71) er en av vår tids mest mystifiserte fenomener, noe de delvis bidro til sjøl, bl.a. ved utallige eksklusjoner. SI var en revolusjonær eliteorganisasjon uten teoretisk formålsparagraf som sa at organisasjonen skulle være en fortrupp i arbeiderklassens kamp. Gruppen talte aldri mer enn 70 medlemmer fra 10-15 land, men fikk en hærskare av sympere særlig under og etter Maiopprøret i 68, som SI i sterk grad satte preg på, ikke minst ved veggin-skripsjoner og "teater i gatene". De dominerte også "Conseil pour le maintien des Occupations" på Sorbonneuniversitetet og prøvde å danne kommunikasjonsråd sammen med Renault-arbeiderne. Sprang egentlig ut fra surrealist- og dadaistkretser. Oppløst pga. indre splittelse og fordi de sjøl mente å ha utspilt rollen sin, bl.a. manglet de teorier om krisa i kapitalismen som brøyt ut på 70-tallet.

(5) REPRESSIV: betyr undertrykkende. DESUBLIMERING: Grunnordet er sublimering - Freuds uttrykk for den kanaliseringen av den "opprinnelige seksualdriften" som måtte til for at mennesket skulle kunne leve sosialt. Repressiv desublimering betegner altså en slags "utfoldelse" av naturlige drifter og opprørstrang innfor kapitalismens murer, eller rettere sagt: Den prosessen som ufarliggjør ville krefter. Nesten identisk med repressiv toleranse.

(6) Weather Underground: var en utbrytergruppe fra den breie venstreorganisasjonen Students For A Democratic Society (SDS) i USA, brøt ut av denne under navnet Revolutionary Youth Movement (RYM) og danna seinere geriljaorganisasjonen Weather Underground, ledet av den meget skarpe, men noe overspilte Bernardine Dohrn. Weatherpeople (omtalt t.o.m. i Vi Menn) hadde Tupamaros i Uruguay som sitt store forbilde, men deres manifest "Prairie Fire" avslører at de ikke har nok kjennskap til den amerikanske arbeiderklassens situasjon. Gjennomførte

mange vellykte bombeattentater, bl.a. mot la Guardia lufthavn i New York.

(7) Campus: Am. uttrykk for universitetsområde.

(8) Marcuse, Herbert: Tysk-amerikansk marxistisk (?) filosof. Professor ved Berkeley-universitetet i California. "Studentopprørets far". Hovedverk: "Det endimensjonale menneske" (PAX-utg.). Viktigste kritikk: "Det endimensjonale mennesket i klassesamfunnet" av økonom og rådkommunisten Paul Mattick, finnes i antologien Kapitalistisk og proletarisk arbeiderbevegelse, RHO-DOS, Kbh. 1976

(9) Charles Manson: Leder av hippieokkultistisk kollektiv i Los Angeles-stroket i slutten av 60-åra, tok livet av skuespillerinnen Sharon Tata.

(10) "Nights Assembly Bill" - loven mot sammenkomster på natta, er en lov som Heaths regjering lagde for å hindre frikonsert o.l. Vakte til og med sterk motstand i musikkbladet "New Musical Express".

(11) Bob Marleys Jamaica-religion "RASTA" regner av en eller annen merkelig grunn den avdøde massemorderen keiser Haille Selassie som Guds stedfortreder på jorda. Besynderlig.

(12) Tom Hayden var en av de "8 fra Chicago" som blei dømt for å ha krysset delstatsgrensene i den hensikt å begå kriminelle handlinger under Demokratenes landsmøte i '68. Seinere gift med Jane Fonda. Fikk ca. 30% av stemmene i det demokratiske primærvalget som California-senator i fjor.

P.S. Hvis du savner tallene 2 og 4 blant fotnøttene, er det bare å si at de har forsvunnet underveis! ■

Klassekamp i sirkustelt

Fem svenske musikk- og teatergrupper og en rekke enkeltpersoner fra institusjonsteatre, frie grupper, billedkunstnere osv. har gått sammen om en av de mest perspektivfylte prosjekter i den sosialistiske teaterbevegelsen i Norden siden de mange mindre, uavhengige teatergruppene dukket opp omkring 1970.

Grunnlaget for dette prosjektet er bevisstheten om at de frie teatergruppene er i ferd med å stagnere og institusjonaliseres. Statsmakten gjør - først og fremst via statsstøtten - energiske forsøk på å få kontroll over gruppene. De skal innordnes under det sosialdemokratiske LO-forbundet og under det svenske riksteatret. Så lenge teatergruppene forblir en masse små og isolerte enheter, står de svakt overfor statsmakten. Det er nødvendig å organisere seg, både for å stå sterkere i kampen for statspengene, og for å gjøre gruppene basis i folket større.

120 000 tilskuere?

Forestillingen vil trolig bli sett av 120 000 mennesker. Teltprosjektet er et forsøk på å utvikle helt nye former for sosialistisk teatervirksomhet. Da de nye teatergruppene dukket opp omkring 1970, var dette et revolusjonerende oppgjør med institusjonsteatrenes feudale ledelsesformer og intetsigende repertoar. Men i dag er det å være en "fri teatergruppe" ikke lenger et tegn på mer enn en viss almen progressivitet. Selv på institusjonsteatrene er nå visse prinsipper om medbestemmelse trengt igjennom.

Selv om de "frie gruppene" i motsetning til de etablerte teatrene har bestrebet seg på å ta opp temaer med direkte og aktuell relevans for publikum, har det hittil ikke lyktes å gjøre det sosialistiske teatret til "folketets teater".

Arbeidsgrupper

Teltprosjektets kolossale dimensjoner har gjort det nødvendig å etablere en rekke arbeidsgrupper - ofte med ganske utrasjonelle oppgaver. Ett problem som oppsto ganske tidlig i planleggingen var f. eks. at prosjektdeltakerne faktisk har til sammen ca. 30 unger, som selvfølgelig har krav på å være med på turneen. Løsningen er blitt en slags rullende barnehage. En synopsis- og forfattergruppe har utarbeidet forslag til selve forestillingens innhold og form. I sammensetningen av gruppa la man vekt på bredest mulig representasjon av ulike kunstnerisk og politisk erfaring.

Både intellektuelle og f. eks. Harry Isaksson, en av de ledende i Kirunastreiken, deltok i diskusjonene. Teltprosjektet representerer også en videreutvikling av teatergruppene praksis for samarbeid mellom arbeidere og intellektuelle.

Bak teltprosjektet står altså 5 teatergrupper, og dessuten enkeltpersoner

En rekke byer i Sverige får i sommer besøk av en kjempemessig teatermusikkforestilling om den svenske arbeiderbevegelsens historie. Bak initiativet står 60 svenske skuespillere, musikere og billedkunstnere, og hensikten er å presentere en forestilling om arbeiderklassens kamp fra 1880 til i dag - i Nord-Europas nest største firemasters sirkustelt.

Forestillingen nyter ikke godt av statens økonomiske velsignelser. Til gjengjeld har teltprosjektet fått en massiv støtte fra den svenske venstrefløyen. Økonomisk grunnlag skaffer man også til veie bl.a. ved å holde store støtteforestillinger, bl.a. i Christiania i København.

fra forskjellige kunstarter.

Således deltar Teater Narren fra Stockholm et teater som først og fremst har utviklet en detaljert realistisk form og samtidig stor dyktighet i gjøgleri og klovneri. Narren har primært hentet sitt publikum i den voksne del av befolkningen.

Nationalteatern har - sammen med musikkgruppen Nynningen - fått enorm forankring i ungdommen (særlig arbeiderungdommen fra Göteborgs forsteder) med sin bruk av beatmusikk. Det er ikke vanlig dansemusikk tilsatt et politisk innhold. Den fungerer som et uttrykksfullt språk integrert i forestillingene.

Dette er ett eksempel på ulikhetene blant Teltprosjektets kunstnere - og forskjellen er like utpreget for resten av deltakerne. Når det gjelder teatergruppene vil det si musikkteatergruppa Oktober og Tidningsteatern fra Malmö.

Hvordan beskrive arbeiderklassens historie?

Etter diskusjonene var man iallfall enige om at arbeiderklassens historie IKKE kan skildres som partiledernes personlige historie - men derimot sees i et klassekamp-perspektiv. Når man

skulle vise sosialdemokratiets reformistiske utvikling, dreier det seg ikke om å vise partiet som forrædersk, men i stedet vise grunnene til at størsteparten av arbeiderklassen valgte den sosialdemokratiske reformismen.

Handlingen vil foregå omkring en kvinne, som blir født i 1879 og som i 1977 ennå er i live, nesten 100 år gammel. I fortellingen om henne skal den svenske arbeiderklassens historie fortelles.

Det er ikke meningen at forestillingen skal presentere raske og banale paralleller mellom fortid og nåtid. I stedet skal begivenhetene vises i hele sin historiske sammenheng. En legger vekt på en omhyggelig fremstilling av de lange sosialhistoriske prosesser som har ligget til grunn for de store historiske vendepunktene.

Forestillingen er bearbeidet videre ut fra denne rammen, blant annet ved intervjuer. Teltfolkene har via dagspressen etterlyst personer som har opplevd eller vært med på å organisere de demonstrasjoner og arbeidskamper som fant sted tidlig i århundret. Den eldste hendelsen som er blitt undersøkt ved intervjuer, er bombeattentatet mot streikebrytere i Malmö i

1908. En av hovedaktørene, Anton Nielsen, har gått med på å fortelle hva som skjedde.

Uavhengig av staten

Nationalforeningen, som prosjektfolkene altså kaller seg, har søkt støtte hos bevilgende myndigheter. De fikk avslag, med den begrunnelse at det ikke fantes penger, - og senere har de fått vite at den egentlige grunnen til avslaget var at myndighetene hadde sine mistanker om hva dette prosjektet ville bli til.

Budsjettet er på vel 4 millioner, og man regner med et underskudd på 1 million.

Støtte

Og selv om den statlige støtten altså uteble, er til gjengjeld prosjektet massivt støttet av hele venstrefløyen: Fagforeninger, lokalavdelinger av alle arbeiderpartiene, personalet på mange institusjonsteatre etc. har gitt sin støtte, enten i form av erklæringer eller med direkte økonomisk hjelp.

En del av støtten vil bli sikret ved å offentliggjøre prosjektets manifest, informere i venstre-pressen osv. Samtidig har man holdt en del støttekonserter, dels for å skaffe støtte og dels for å gjøre teltprosjektet mer kjent.

Selve forestillingen vil bli vist på minst 30 steder i Sverige, og i København. Dessverre ser det ikke ut til at teltet vil bli reist i Norge.

Artikkelen er skrevet av Inge Estrup og Jesper Bergmann, og trykt i det danske bladet Politisk Revy. Forkortet og lett bearbeidet av Gateavisa.

FÖR SOCIALISMEN!

RØDE MOR ROCK-

En mann iført vikinghjelm og bjørnefell vralter rundt på scenen og synger om seksuell undertrykking i kjernefamilien.

Som avslutning på en sang om Berufsverbot spretter en person opp av en vaskemaskin, i nazi-uniform: politisk renvasket & igjen god tysker.

To blekfete motorsykelbøller med jernkors og sykkelkjeder framfører en tekst om Christiania, osende av forakt overfor "avvikerne": "La oss skjære deres organer av, ute i Christiania".

Alt ledsaget av musikk, – aggressiv eller løssluppen.

Som en kanskje skjønner, dreier det seg hverken om Vømmøl Spelmannslag

FERSK FRA DEN POLITISKE VASKEMASKIN BERUFSVERBOT SUPER.

eller Lars Klevstrand. Vi er i København, på konsert med "venstresidens Alice Cooper", – Røde Mor Rock-Cirkus.

Ved en kombinasjon av dyktig rock, sjikanøse teaterinnslag, sosialistisk agitasjon og ikke så lite selvironi har Røde Mor i løpet av 70-årene stått fram som en av Danmarks mest populære grupper.

Mens norske "progressive" musikere ofte virker patetiske og moraliserende med sin musikk tilpasset slagermarkedet, har Røde Mor gått den motsatte vei. Budskapet er utvetydig, virkemidlene harde. Røde Mor har lite å hente på Dansk-toppen. Til gjengjeld kommuniserer gruppa med titusener av unge dansker, også utenfor rekkene av høyt utdannede "politisk bevisste".

Scenene som er beskrevet ovenfor er deler av "Hjemlig Hygge", den nyeste forestillingen Røde Mor har turnert med. Fra å spille tradisjonelle konserter har gruppen de siste par årene konsentrert seg om helhetlige forestillinger med et gjennomgående tema. Hjemlig Hygge handler om en kjernefamilie i det kriserammede Danmark. Gruppe medlemmene har roller som familiemedlemmer: Gitaristene er tenåringer, vokalistene Truls Trier er "familiens grunnlegger" i viking-kostyme.

De enkelte sangene omhandler aspekter av livet i den danske kjernefamilie, – preget av dype sorger og falske gleder.

Familiefaren er alkoholiker.

Samtidig har husets herre også problemer med sitt seksualliv. Dette beskrives i SMÆK, en lystig satire over pornoindustriens tvilsomme løsninger på seksuelle frustrasjoner.

Mit seksualliv har aldrig fungeret
Jeg har altid været enormt frustreret
Tænk – jeg gik rundt mange år i træk
uden at vide at løsningen var: SMÆK

En dag stod jeg der med min fremmede krop
og kiggede på en pornoshop
Døren gik op og en mand sagde: «Pist!
Jeg kan se på dig at du er sadist»

«Den pisk her er en meget solgt model
det er faktisk den jeg bruger selv
Og hvis De ikke får udløsning inden tre dage
så får De selvfølgelig alle pengene tilbage!»

Ude på gaden la jeg på lur
og dem jeg fik fat i – fik streng dressur
Hele kvarteret blev slået eftertrykkeligt
Jeg har sgu aldrig følt mig så fri og så lykkelig.

Vil man være sadist, må man vide hvordan
så i fængslet der lå jeg og lagde en plan
Og da jeg blev lukket ud en dag
gik jeg straks ud og smækked én fra Christiania

Så blev JEG nemlig gjort til betjent
og siden der har jeg haft det nemt
Når først man får uniformen på
så får man nemlig penge for at slå

SMÆK

Kast dine hæmninger væk

Prøv at vær lidt fræk

SMÆK hinanden – SMÆK!

Andre numre handler om boligspekulasjon, om reklame og konsumpress. Forestillingens avslutning med "Ta på landet", en sjofel satire over "ferieliver": Den etterlengtede ferie på landet fremstilles som en banal flukt fra virkelighetens problemer.

Stykket er med andre ord i stor grad et angrep på aspekter ved tilværelsen som gjerne kalles "private", og som lett forsvinner i bakgrunnen når venstresiden mobiliserer til lønnskamp.

Røde Mors uortodokse valg av tema-

Troels Trier taler :

En sentral person i Røde Mor Rock-sirkus er vokalistene Troels Trier, som også skriver en god del av repertoaret. Triers hese røst er en viktig del av gruppas musikalske helhet. Dette intervjuet ble gjort i København for noen måneder siden:

Hva er den sentrale ideen bak Røde Mor, Truls Trier?

Dels å stille vårt arbeid til rådighet for politiske bevegelser på venstrefløyen, og dels å prøve å løse kunstnerens situasjon. Den vanlige borgerlige kunstner er meget isolert. F.eks. var jeg i sin tid maler, og jeg malte i et helt år og stilte ut i kjellergallerier. 50 mennesker kom og så på det jeg hadde laget.

Staten kjøpte bildene mine, men alminnelige mennesker så dem ikke.

Vi var noen personer som omkring 1968 bestemte oss for å forsøke å bruke kunsten vår mer aktivt. Vi begynte med å lage plakater og musikk for politiske venstrebevegelser.

Dere er ofte utkledd i de merkelige kostymer på scenen, gjerne som klovner. Dere er ikke redde for å bli sett på som politiske klovner?

Vi har et ironisk forhold til oss selv, og til hele venstrebevegelsen.

Røde Mor har nådd ut til hundre ganger flere enn alminnelige politiske musikkgrupper. Da kan man jo spørre hvem som er de egentlige klovner.

Røde Mors tekster er politiske, men ofte preget av ironi og sjikane. Tar dere avstand fra tradisjonell, "seriøs" agitasjonsmusikk?

Vi har følt det som vår spesielle oppgave å bryte de meget stramme rammene som ofte omgir den venstreorienterte kunsten. Den holdningen som sier at når en spiller politisk musikk må man bare stå med akustisk gitar og være sangkor.

Vi mener at skal vi ta kampen opp med den alminnelige borgerlige kunsten, står vi overfor et meget kompetent og rikt fasettert apparat. Det spenner fra middelaldermusikk til helt moderne underholdning.

Skal vi ta kampen opp, blir vi nødt til å utvide begrepene for den politiske og proletariske kunsten. Den må være i like allsidig presisert og like utbygget som den borgerlige kunsten. Vi har lagt oss på en grotesk satirisk form. Men det er mange andre former, en tragisk form – eller hva som helst.

I hvert fall er det å undervurdere den politiske kunst om man legger den fast på en helt enkel form.

Det vi tar sikte på når vi lager forestillinger, er å skape en fornemmelse av solidaritet, en oppløst stemning.

Hvorfor har dere valgt å spille beat- og rockmusikk?

Det er fordi vi alltid har spilt rock. Det er enkelte som hevder at rocken er importert fra England og USA, og at en heller bør utvikle en nasjonal musikk i Skandinavia, basert på lokal folkemusikk. Er du enig?

Nasjonal musikk som den har eksistert i Skandinavia er jo kommet fra Tyskland! Vi har aldri spilt annet enn jazz- og rockmusikk, og vi kan ikke

TROELS TRIER: Familiens grunnlegger.

plutselig begynne å spille spelemannsmusikk. Men det er klart at om spillemannsmusikken kan sette den venstreorienterte musikken i relieff til den kommersielle musikken, så er jo det også en utmerket ting.

Vi har den holdning til rock at det er en slags folkemusikk: rock ble opprinnelig skapt av lastebilsjåfører og lyttet til av proletariske mennesker. At den den så senere er blitt kommersialisert,

CIRKUS

er følges godt opp av virkemidlene som velges: Satire, vill humor og selv-ironi gjennomsyrrer forestillingen. Og så i numre av "serios" karakter unngås enhver tendens til sentimentalitet.

Kostymene er bevisst vrøvlte, - lange pappneser, menn i dameklær etc.

Den musikalske ramme rundt dette er rock-musikk, hard og aggressiv av type Stones/Who, eller mer humoristisk orientert.

Denne kombinasjonen av pågående, utvetydige tekster, satiriske effekter og rock er det som gjør Røde Mor til Skandinavias trolig mest vellykte politiske band: "Budskapet" bidrar ikke til å moderere og utvanne den musikalske siden. Dette har ellers en stygg tendens til å prege "politisk rock". En slipper det misjonerende og sentimentale preget som progressiv kunst vanligvis har. Resultatet er også en voldsom entusiasme blant publikum på konsertene.

Går vi tilbake til Røde Mors første plateprodukter, finner vi mer av tradisjonell agitasjonsmusikk. Den groteske revyform slo gjennom med forestillingen "Betonhjertet" fra 1975. Slik beskriver Røde Mor selv denne forestillingen:

"I rock-operaen "Betonhjertet" tas mange virkemidler i bruk. Sangene om Ib Sylvesters liv dramatiseres av lys og bilder, fyrverkeri og røyk. De mest groteske midler tas i bruk for å illustrere det kapitalistiske samfunnets systematiske utbytting av vår hovedperson. Ut fra den erkjennelse at i dette samfunn overgår virkeligheten selv den sykeste fantasi, har vi uten skrupler utsatt Ib for det verste: Han må

sluke ild, han sages over, hans elskede forlater ham og han må tåle psykiatriens voldsomste behandlingsformer."

Forøvrig - Røde Mor er ikke bare rock-sirkus: Til kollektivet hører også en grafikergruppe, som har laget et utall plakater for den danske venstresiden.

TA PÅ LANDET

Nej, hvor er den solnedgang fantastisk

Selve solen er som bukket i neon og skyerne som støbt i plastic

Det er så skönt at være på landet det er så dejligt at være ved vandet

Når jeg nu kommer hjem til byen igen hjem til støjen og forureningen Når nerverne ikke kan klare mere så skal jeg heldigvis på landet og feriere!

PLATER

Røde Mor har hittil utgitt 5 LP'er. RØDE MOR ROK ORK, 1971. Demos 6 GRILLBAREN, 1973. Demos 17 LINIE 3, 1975. Demos 23 BETINGHJERTET, 1975. Demos 30-31 (dobbel-LP) HJEMLIG HYGGE, 1976. Røde Mor Musikforlag

AV DISSE kan spesielt anbefales de tre nyeste. De fire første distribueres i Norge av Mai. De kan bestilles gjennom din lokale platehandler. Eller kjøpes direkte fra Mai, Stockholmstgt. 6, Oslo 5.

Platebutikken Compendium, Bernt Ankers gt. 17, Oslo 1, har som oftest Røde Mor på lager.

Når det gjelder den nyeste LP'en, "Hjemlig Hygge", er den ikke tatt inn av Mai. Mai kan fortelle at de "først må høre på den". De mener å vite at den "ikke er særlig bra". ■

VOKALIST TROELS TRIER I GITARISTENS TRYGGE ARMER.

kan ikke være musikkens feil. Det er en musikkform med stor effekt.

Røde Mors nyeste produksjon heter "Hjemlig Hygge". Det ser ut til at dere denne gang er ute etter kjernefamilien i dagens samfunn....

Ja, det er riktig. Forestillingen handler om den høyredreining vi har i Danmark for tiden, og mye sterkere enn i Norge.

Årsaken er bl. a. vårt medlemskap i EEC. Det er en kraftig økonomisk krise, med derav følgende høyredreining.

I "Hjemlig hygge" tar vi opp denne høyredreiningen, og det på en ironisk måte. Vi arbeider her videre i den danske revytradisjonen, som ofte har en crazy-komisk form.

Dere er på mange måter en videreføring av ungdomsopprøret på 60-tallet. Føler dere at Røde Mor er en måte å føre dette spontane opprøret inn i mer politisk betydningsfulle baner?

Vi startet opprinnelig som et direkte resultat av det som skjedde i Frankrike i 1968. Kunstnerne og studentene besatte akademiene og begynte å produsere plakater for de streikende og studentbevegelsen.

Vi er resultat dels av det politiske opprøret, dels av det holdningsmessige opprør som i Danmark har hatt et

sterkt anarkistisk preg. Vi er gått videre fra dette og prøver å nansere argumentasjonen.

Hva slags politiske målsettinger arbeider dere egentlig ut fra?

Vår direkte målsetning er å lage politisk kunst. Vi har aldri som gruppe vært tilsluttet noen politisk organisasjon. Det er klart vi har våre sympatier, men vi holdt oss uavhengig av oppsplittingen på venstrefløyen.

Vår oppgave er å skape kunst for ulike tiltak, når vi sympatiserer med formålet.

Tror du at det er spesielle grunner til at et fenomen som Røde Mor er oppstått nettopp i Danmark?

Røde Mor - som det fungerer nå - har en helt spesiell bakgrunn i den anarkistisk pregede del av ungdomsopprøret, en del som har vært meget fremtredende i Danmark.

Ikke fordi det har vært preget av en klar anarkistisk filosofi, men fordi ungdomsopprøret har hatt en, skal man si VILL form her.

Det ser en av f.eks. Thy-leirene og motsetningen til de tradisjonelle venstrepartier.

Vi i Røde Mor er ikke anarkister, men den groteske formen vi har er betinget av alt dette.

Hvordan arter en Røde Mor-konsert seg, rent konkret?

Det er et meget komplisert apparat. På turne er vi 15 mann, der alle har sine helt spesielle oppgaver: Folk som setter opp anlegget, folk som tar seg av lyden, folk som synger og som spiller. Det tar 5-6 timer å stille opp kulisser, filmleirer og lydanlegg. Konserten varer ca. 2 timer, og vi legger vekt på at de avvikles meget profesjonelt, som et show som kan måle seg med f.eks. Alice Cooper eller Stones. Det skal være vitalt, og med god lyd.

Til å begynne med drev vi som mange venstreorienterte grupper, og rigget opp alt anlegget selv og satte vår ære i å delta i alle arbeidsprosesser. Men det har vi måttet gi opp fordi vi produserer så store show.

Dere har hatt ganske stor publikums-suksess. Er det noen mulighet for at dere vil ende som de fleste opprørske engelske og amerikanske grupper: med luksurvilla i Beverly Hills og aksjer i krigsindustri?

Med så store produksjoner som vi har, blir en nødt til å benytte arrangører og teknikere. Vi skal ha lokaler og annonser. Det er helt fantastisk hvor stor omsetning man forårsaker, og hvor lite man selv får ut av det.

Hva slags forhold har dere til den kommersielle musikkbransjen i Danmark?

Den nyeste platen har vi utgitt på eget selskap. Før det utga vi på DEMOS, som har bakgrunn i Vietnambevegelsen.

Jeg tror forholdene i den danske plateindustrien er ganske spesielle. I motsetning til i Sverige utgir de danske selskapene mange progressive plater. F.eks. har CBS utgitt en plate som støtter Christiania og som har innbrakt 500 000 kroner til Christiania.

Av en eller annen grunn har de fleste progressive danske grupper anledning til å komme ut på kommersielle selskaper.

Røde Mor har lagt vekt på samarbeid med Demos, fordi vi har sett det som viktig å bygge opp et apparat som står i en viss motsetning til den kommersielle industrien. ■

Robert De Niro som Johnny Boy, 5 år før Taxisjåføren.

EN LIBERALERS DØD

På skyggesiden (Mean Streets)
Regi. Martin Scorsese
Manus. Martin Scorsese & Mardik Martin
Hovedroller: Harvey Keitel, Robert De Niro
Musikk: Stones, Eric Clapton og mange flere

Martin Scorsese hiver seg i denne filmen ut i et kjærlighetsshat til New Yorks skyggeside. Kjærlighet til de menneskene han kjenner i bydelen "lille Italia", og hat til det samfunnet som gjør menneskene der til kynikere, voldsmenn, tapere, fascister og gribber.

Scorsese laget filmen i 1972, lenge før han ble berømt for "Taxisjåføren". Men dette er etter min mening slett ikke noen dårligere film. Den er mer komplisert, den holder mange flere baller i luften, og nettopp derfor engasjerer den meg mer. Samtidig er mange av likhetspunktene tydelige. Det gjelder særlig stemningen i filmen, måten mange av scenene står og dirrer i bevisstheden på, og det at menneskene lever inne i meg etter at filmen er over.

Årsaken er selvfølgelig delvis glimrende skuespillere. Som hovedpersonen Charlie finner vi Harvey Keitel (halliken i Taxisjåføren), og som Johnny Boy, gutten han prøver å hjelpe: Robert de Niro (taxisjåføren selv). Men viktigst er selvfølgelig historien Scorsese forteller.

Det er den komplett "uansvarlige" Johnny som skaper problemene i filmen. Han er en ungdom som morer seg med å sprengte søplekassa på hjørnet i luften, som kommer inn på nattklubb med en jente under hver arm og leverer fra seg buksene i garderoben, som setter seg på taket og skyter mot månen, som ikke vil ha en dum jobb og som spiller bort pengene han skylder mafiaen.

Johnny Boy vil leve litt, ikke bare overleve. Men en slik respektløs

"Du betaler ikke for dine synder i kirken.

Du gjør det på gata.

Alt annet er drittpreik."

Charlie

overfor alle autoriteter kan selvfølgelig ikke tolereres, og mafiaen som representerer Lille Italias establishment, setter tommeskruene på ham.

Charlie prøver å hjelpe. Han forsøker å presse Johnny til å gå tilbake til jobben på lageret. Han benytter dessuten sin posisjon i systemet som Gudfarens nevø til å redusere jævelskapet i mafiaens metoder. Charlie er med andre ord et privilegert menneske med samvittighet. Han vil så gjerne være god, han vil så gjerne gjøre det riktige, men han makter ikke å sprengte de grensene som er definert for ham av

utbyttersamfunnet.

Forsåvidt er parallellen klar til alle velmenende sosialarbeidere, politikere, konsulenter og kunstnere som prøver å lappe på et samfunn som burde vært kvalt i unnfangelsesøyeblikket.

Både Charlie og Johnny er fanget av et nett av normer i et samfunn som gir dem de undertryktes brutale valg. Valget mellom på den ene siden underkastelse og et dødt liv, og på den andre siden opprør med døden til følge. Ingen av dem orker tanken på å underkaste seg, og i begynnelsen av filmen gjør de heller ikke noe skikkelig opprør. Det er utenkelig for dem fordi de er avhengig av vennene og miljøet de har, og fordi de ikke har noen visjon om noe bedre.

Men mot slutten har Johnny ikke annet igjen enn sin selvrespekt, og bryter ut i åpen opposisjon. Charlie prøver fremdeles å redde ham, og som en naturlig konsekvens lar Scorsese filmen ende i et blodbad som mafiaen går seirende ut av.

Det jeg har sagt hittil kan kanskje virke som om filmen har en ren, klar og enkel form. Det har den ikke. På mange måter er filmen fragmentarisk, ikke ulik "Det tause flertall" (Wam). Scorsese gir korte glimt av en dross av livets fasetter, mens han forteller sin hovedhistorie. For eksempel tar han opp: frihet og rasehat, omhet, spontanitet, ensomhet, alderdom og døden, kjønnsfascisme, kvinneforakt, kjærlighet og kameratskap, den katolske Gud og Vietnamveteranene, lek, spillopper, karriere, prestisje og ærlighet, homser, horer og junkies, samt den psykiske smerten ved å leve.

Filmen fikk meg til å le, fortvile og tenke. Selv forlanger jeg ikke mer.

Christian

A/S REGNBUETRYKK

Den 10. januar 1977 var det 75 år siden det første numret av Arbeiderpressens flaggskip, avisa Nordlys, så dagens lys på den forblåste Karløya i Ytre Troms. Initiativtakeren var presten Alfred Eriksen som året etter rykka inn på Stortinget som fører for Arbeiderpartiets første stortingsgruppe på 4 personer. Nordlys er nå sjølvsagt vel installert i Tromsø, med stor sentral bygning osv. Men nettopp som AP-toppene feira jubileet (uten å si så mye om Alfred Eriksen, som ble ekskludert fra partiet i 1912 for å ha oppfordra folk til å stemme på riksmålskandidater framfor AP-folk!), nettopp da satt en mindre festkledd gruppe mennesker på Karløy, som disponerte en ikke fullt så moderne bygning og et ikke helt nytt offsettrykkeri, og stifta A/S Regnbuestrykk. Datoen var tilfeldig valgt, men skjebnens veier er uransakelige, og hvem veit om ikke den beskjedne begynnelsen på Karløy nok en gang kan gi store resultater.

Regnbuestrykk er jo i og for seg ingen nydannelse. Forlaget har eksistert siden 1972. Den første utgivelsen var ei lita stensilert blekke med obskure dokumenter fra sprø miljøfriks som hadde vært i Stockholm, seinere har det blitt større og penere trykksaker, hvorav tidsskriftet "Vannbæren" er velkjent i motkulturmiljøene. Høsten 1976 kom også den første Regnbueboka, Stein Jarvings "Likevekts-samfunn", til den sympatiske prisen 17,50. Nå som aksjeselskapet og trykkeriet er fakta, er en større serie billigbøker i anmarsj.

Først i løypa ligger årets boksensasjon, Monica Sjøos bok "Den store kosmiske mor og hennes urgamle religion" er et forsøk på å skildre fortidas kvinnekulturer, og hvordan de ble knust ved overgangen til patriarkatet for 5-6000 år siden. Ikke minst oppsiktsvekkende i denne feministiske mytologien er de skarpe angrepene på kristendommen, hvis sentrale myte er Farens voldtekt av Maria hvis menstruasjonsblodninger og fødselsmerter overføres på hennes guddommeliggjorte sønn.

Seinere kommer ei bok om økologi i skolen og ei bok om den indiske Sarodaya-rørsle. Det er også planlagt en serie bøker av og om anarkismens klassikere, i første omgang Bakunin og Emma Goldman, og Vannbæren som langsomt trappes ned skal komme med et husdynammer og et ikkevoldsnummer i løpet av året.

Regnbuestrykk skal også produsere trykksaker for andre folk, blant annet Trondheimsblekka "Asfaltilla". Og for dem som ikke fikk åpne pengepungen er det ennå mulig å kjøpe aksjer a kr. 100, det betales ikke noe utbytte, men alle aksjonærene får kjøpt regnbuestrykksaker med rabatt, og enhver aksjonær har samme stemmerett utansett innskutt kapital.

Postgirokonto 2 20 39 66 venter på penga.

Hilsen
Regnbuestrykk
Boks 13, 9155 Karløy.

Monica Sjøø:

Den store kosmiske mor og hennes urgamle religion

Før patriarkatet

hadde kvinnene ansvaret for det praktiske og økonomiske livet, de var lovgivere, sjamaner, helbredere, kunstnere.

Boka koster 20 kroner. Bestill fra Regnbuestrykk, Boks 13, 9155 Karløy.

Før kjernefamilien

tilba kvinnene den store lovgivende Gudinna, — i det daglige arbeidet og ved store festivaler til spesielle tidspunkter.

Motkulturens litterære frambringelser har i årenes løp blitt til mye rart. Kvaliteten har vært uhyre varierende de. For det meste har denne litterat-

uren vært et sekt fenomen som har vært preget av et typisk inside-språk som svært sjelden har greid å sprengte sine egne, snevre grenser.

Ragnar Myklebust: STILLS

Det berømmelige "mangfol det" har ofte ført til at litterat urens kvalitet er blitt degenerert til en navlebeskuende egotripp.

Motkulturens styrke har vært mer å frigjøre og ødelegge kunstnermyten enn å skape kvalitativt sterke produkter. Det er derfor kanskje veldig karakteriserende at de utgivelsene som er forfatta av folk som har

sine røtter i motkulturen og som samtidig er "gode" (subjektivt som alltid før), faktisk har brudt med motkulturens alternative forlag. Som eksempel på dette er "Stills" både oppløftene og deprimerende. Boka er gitt ut på Solum forlag, som kanskje ikke er av de mest kommersielle, men dog.

Det positive med boka er bla. at

Hvordan kommer mennene ut av hodene sine?

Smuldrer kjønnsrolledebatten bort i intellektualisering?

GA-leser Ole Vik mener det. Denne artikkelen er dels en reaksjon på det som har vært tatt opp i Gateavisa om mannsbøker og mannsroller. Den tar også opp farene ved selve manns(og kvinne-) rolledebatten, og gir tips til ny tenkning, nye følelser – og ny litteratur på området.

Eske Holms "Den maskuline mystik" (norsk tittel/Aschehoug: "Myten om mannen") ble omtalt i Gateavisa 2/77. Når jeg her påpeker en tendens til intellektualisering i teksten, er det ikke fordi anmelder Viggo V. utgjør noe unntak i så måte. Tvertimot mener jeg det er så viktig å være oppmerksom på intellektualiseringa fordi nesten alle menn – og mange kvinner – lider av den.

For å ta en parallell først. Når venstreorienterte snakker om revolusjon, snakkes det stort sett på ikke-revolusjonæres premisser. En vil revolusjonere det som kommer innenfor de borgerlige rammer for begrepet politikk. Revolusjon er således dødfødt, fordi det ikke er livet, men "politikken" oppmerksomheten rettes mot.

I mannefrigjøringsammenheng snakkes det om å skifte ut den gamle mannsrollen med en ny. Forhåpentligvis er dette bare sleiv i formuleringa – vi vil vel ikke ha en ny rolle, men avskaffe rollemønsteret som sådant. Uansett, det vil vil kvitte oss med, er forhold som prestasjonspress/angst, rivalisering, undertrykking av følelser, potensjag og intellektualisering.

Jeg hørte for en tid siden en svenske holde innledning til et seminar om mannsroller. Innlegget hans var mektig, fordi han snakket om seg selv: Sitt forhold til venner, jenter, følelser, sex, kropp. Innlederens vidåpenhet reddet den kommende uka for mye snikk-snakk, og seminaret ble langt mindre "mandig" enn det kunne blitt. Allikevel: Etter to dager var det en som reiste fra seminaret, fordi han følte at han ikke kunne følge opp stilen med å referere til bøker, rapporter og statistikker. Småtragisk: Menn samles for å ta opp bl.a. sin intellektualisering, men det hele blir så intellektuelt at en av mennene velger å utebli. Tendensen til å ta opp mannsrollen på en så mandig måte er heller ikke uvanlig i andre sammenhenger. For eksempel kom det fram at det å ha lett for å gråte, i en københavnsk "mandegruppe" nærmest hadde utviklet seg til et statussymbol. Igjen altså: en kamp for å være best/mest lik det gjeldende ideal.

Følelsenes frigjøring må være følelsenes eget verk! En blir neppe mindre sjalu av å lese Suzanne Brøgger. Folk som har gått til psykoanalytiker, erfarer etter en tid at dennes fortolkninger og intellektuelle analyser i beste fall bare styrker deg midlertidig. Menn og kvinner tenker mye på, analyserer, og vet mye om sin egen adferd, kontra hvordan den burde være. Flesteparten av Gateavisas mannlige lesere

har nok gjennomskua og brutt med standard-rollen. Men nye idealer/masker har dukka opp, som tegn på styrke. Vi streber etter kritisk sans, belesthet, bevissthet – fortsett sjøl. Rollen er ikke avskaffet, men forandret. Jeg påstår ikke at all kritisk sans o.l. er masker, men i den grad så er tilfelle, er det negativt. Og hemmende for veien ut av rollespillet. En nyvervet motkulturist som sier straijt og leser Reich og sier at han digger Miles er ikke mer ekte enn den falskeste falske hvis det hele er basert på imager og lånevirkshet.

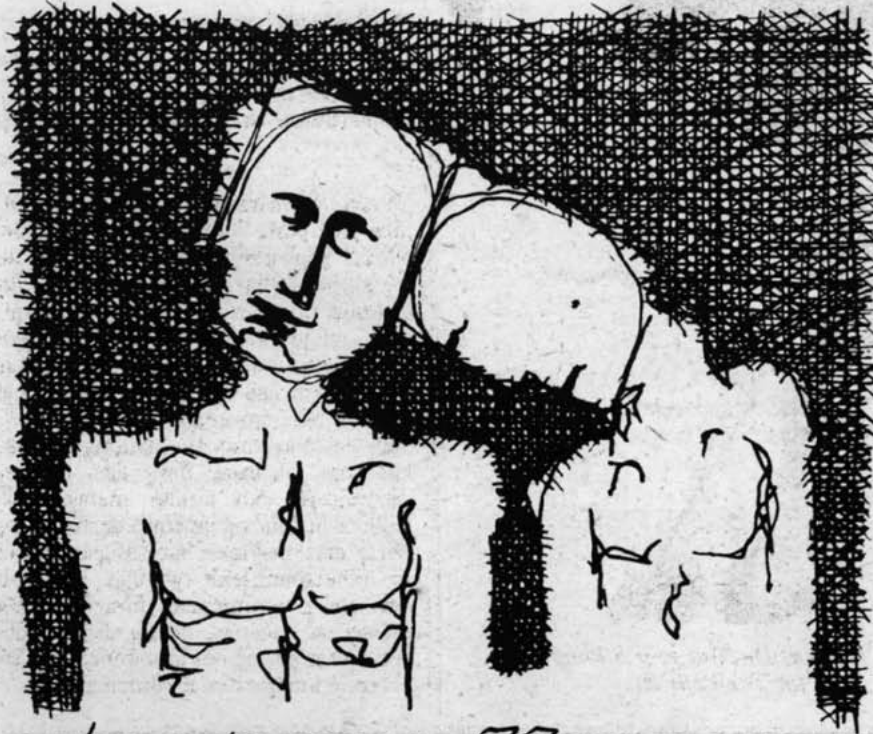
Personlig vekst skjer ikke gjennom låneri. En kan ikke lese seg ut av mannsrollen. Din vei er dine egne reaksjoner. Og her tror jeg vi kan lære mye av ungene. Hvis en 5-åring reaterer på en konflikt, reagerer han totalt – med kropp, sinn, følelser. Han legger seg ikke opp i en diskusjon, og slår heller ikke opp i ABC om barn i førskolealderen. Men når en mann, til og med en motmann, skal frigjøre seg fra sitt panser, reagerer han ikke totalt. Han reagerer med hjernen. Han tenker: her er det noe jeg ikke har forstått. Sitat Viggo V: "Det er generelt jævlig for oss som innbiller oss at vi er en smule kjønnsbevisste, å virkelig gjøre noe med mannsrollen – ganske enkelt fordi vi ikke veit nok om den."

Lesing om roller kan nok fungere som et hjelpemiddel for å peile oppmerksomheten inn på områdene det gjelder. Samtale(gruppe)r har nok større verdi: en kan komme med sitt eget, reagere og få reaksjoner, hjelpe til og støtte hverandre. Men ut fra min erfaring er det viktigste: å forholde seg totalt, være oppmerksom, slippe til følelser. Akseptere det som er, ikke prøve å være frigjort. Ikke flykte opp i hodet. Gråt om så det gjelder. Det er personer som skal forandres – ikke meninger.

Et annet faremoment ved boklige frigjøringstips, er at mannsrollen har helt individuelle uttrykk. Selv om en er svært så opptatt av at jenta skal få orgasme, behøver ikke dette være uttrykk for at en er om og følsom og ikkesjåvinistisk. En er kanskje bare redd for ikke å være bra/frigjort nok. En ser på jentas orgasme som en prestasjon. Det er mange måter å kompensere følelser av litenhet på. Så graden av rollespill kan hverken måles i holdninger eller atferd, men i følelser.

Alle livets aspekter

Til slutt – hvis mannen, dama og dagliglivet noensinne skal frigjøres, tror jeg det er på tide å begynne å forene

erfaringer og bevissthet fra alle livets aspekter, og ikke se på kjønnsroller/terapo/barneoppdragelse/etc./.

Anbefaler hermed Jørgen Lumbyes artikkel "Det terapeutiske kollektiv – ryggraden i et frit samfunn", som tar opp roller, samvær, følelser, kollektiver, revolusjon.... Denne artikkelen finnes bl.a. i Primalbladet. Samme Jørgen har også utgitt pamfletten "Det ny samfund", som forener en anarkistisk samfunnsanalyse med kjennskap til ge-

stalt-, reichiansk og primalterapi, pluss et (dog) slags religiøst perspektiv. De to svenske bladene Primalbladet og RFSU-bulletin inneholder dessuten mye relevant stoff i forbindelse med en ikke-intellektuell frigjøring av mannen. Ellers anbefales bøkene til Arthur Janov og B.S. Rajneesh, som er inne på samme spor.

Med disse lesetipsene skulle frigjøringen være veldig nær, tror jeg...

Ole Vik

Frihetlig sosialistisk tidsskrift

"FRIHETLIG SOSIALISTISK TIDSSKRIFT" har kommet ut regelmessig i en del år, det er mer preget av grundige og mer up-to-date teoretiske analyser og artikler, og inneholder svært mye bra stoff. De siste tre numrene har blant annet inneholdt temasider med debatt om marxismen, tema om industrialisme og teknologi, artikler om situasjonistisk Internasjonale, vekstkritikk i Øst-Europa, og mye mer.

(Det kommer 6 nr. i året, og hvert er på minst 48 sider...)

Det neste nummeret vil handle om samfunnsplanlegging og bodemokrati.

FSTs adresse er:

Kammakargatan 35,
11 60 Stockholm.

Abonnement koster 20 sv.kr. pr. år.

Både BRAND og Frihetlig Sosialistisk Tidsskrift fåes fra bokcafeen Jaap van Huyssmands Minde, Hjelmsgt. 3, Oslo 3.

Karl Barx

BRAND er gjenoppstått

Noen svenske anarkister har nystartet det anarkistiske tidsskriftet med det ærverdige navnet "BRAND", det første nummeret er nettopp kommet. Det er pent og leselig lagd, og inneholder en del lesverdig stoff.

Det mest interessante er vel "Svarta Korset"s sider om politiske fanger i Europa, og artikkelen om anarkistbevegelsen i Bulgaria. Ellers er det bl.a. en del stoff om utviklingen i Spania.

Problemet med et slikt tidsskrift som dette, er at det står i fare for å skue mer bakover enn framover – men som redaksjonen selv sier, bladet er avhengig av at kamerater i hele Skandinavia støtter dem, skriver i det og gjør det bedre. Fortjener å støttes!

BRANDs adresseer:

c/o BOX 15030,
104 65 Stockholm.

Helårsabonnement koster 48 sv. kr. (12 nr.) og halvårsabonnement halvparten (til svensk postgiro 25 01 88-0).

den er totalt blotta for de tradisjonelle motkulturelle frasene.

Den handler ikke om arbeiderklassens sjølstendige kamp og organisering – den handler ikke om å stå på ved et smlebånd og den sier heller ikke noe om kapitalismen og vare-skuespillet. Poesien for poesien egen skyld? Svaret på dette ligger i hvordan man bruker den. Vi kan snu det hele på hodet og si: Politikk for politikken egen skyld? Alt kan fungere som dop, som tilsøring og flukt. Virkeligheten er ikke særlig vakker. Å leve i kapitalismens steinørken er

som å leve i et tomt rom og om vi innser vanviddet i dagliglivet og att-påtil hva som skaper dette vanviddet – da skriker vi etter luft. Noen stikker sprøyter i armene sine, noen leser bøker, noen lager musikk og noen skriver dikt.

Det er vanskelig å si hva "Stills" egentlig handler om. Det jeg får ut av boka er mer vage, glimtvisse intuisjoner.

Dypest sett handler den kanskje om å kommunisere, om å bli ett med tilværelsens "noe". Språket er ofte uendelige symboler som famler etter si-

tt eget uttrykk. Boka, som helhet, er en strøm av merkelige opplevelser som fryses til ord på papiret: fotografier, stills, ut krystallisert gjennom ord: surrealistisk og mystisk. Om du greier å få et forhold til uttrykksmåten kan den gi deg mange bra opplevelser, den er uhyre subjektiv – enten griper du sproget – eller så skjønner du ingenting. Det negative ved boka er kanskje at uttryksformen ofte er prega av de samme metaforene (bildene, symbolene) – dette gjør sproget litt låst. Formens rammer er for snevre. For meg er det slik at av og til

irriterer det meg grenseløst, av og til gjør det ikke. Samtidig gjør dette at boka gir et mer helhetlig inntrykk. Bokas anvendelighet er for meg en reise som jeg kan suge energi fra. Det neste skrittet er så å omforme denne energien til å sprengte poesien grenser – å skape virkeligheten om til et dikt: Det revolusjonære prosjektet....

Bruk den! Viggo...

Ragnar Braastad Myklebust:
Stills.

Solum forlag 1976.

Pris: Ublu.

Kjøp støtteandel!

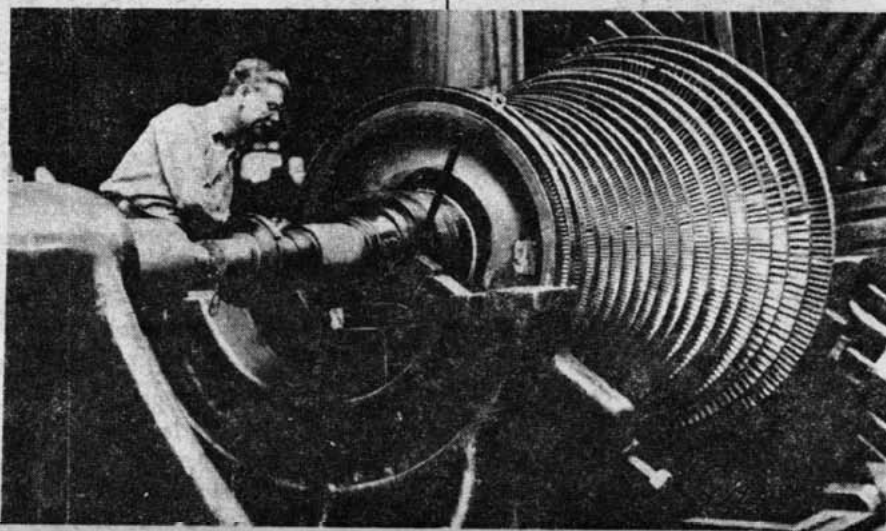
Det er stadig framgang i vår kampanje for salg av støtteandeler, — ialt er det nå solgt 60, det vil si at det er kommet inn 6000 kroner som skal gå til nyttig og nødvendig teknisk utstyr. Først og fremst: en settemaskin til ca. 15000 kr. I løpet av året kan det også bli nødvendig for oss å kjøpe et "nytt" brukt repro-kamera, det vi bruker nå kan forsvinne fra huset. Det betyr en utgift på ca. 7000 kroner.

For hver andel a 100 kroner får du tilsendt denne pakken med sjeldenheter og kuriosita fra norsk motkulturs historie:

- Fotografisk opptrykk av Den Første Gateavisa: Nr. 1, juli 1970.
- Nr. 4 og 5 av "Feite Freddy og vennene hans", det norske undergrunnstegneserie-bladet utgitt av Futurum Forlag.
- Nr. 3 av FRIDIKT, et hefte med poesi skrevet av Gateavislesere (1974)
- "Fetter Pran", tegneserie av Terje Nordberg. Et av de beste norske heftene med alternative tegneserier
- Nr. 1 av TROLLSKRIFT, motkulturelt litteraturtidsskrift (1976).

Støtteandelene betales ved å sende pengene til postgirokonto 2 23 03 32, Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3. Merk innbetalingskortet "støtteandel". Du kan også bruke andre betalingsmåter.

Støtteandeler kan også betales inn sammen med abonnement. I tilfelle, kryss av på abonnementskupongen.

abonnér på gateavisa!

SOM ABONNENT er du sikret ferske numre av Gateavisa straks de kommer ut. Abonnement betyr også at du er med på å styrke avisa økonomisk.

Abonnement koster 30 kroner for 10 numre (ett år) eller 60 kroner for 20 numre (to år).

Nye abonnenter får også tilsendt GRATIS LESESTOFF:

- 30 kroner gir deg valget mellom 4 gamle nr. av Gateavisa: Den aller første GA (1/70) i nyopptrykk, nr. 3/76, 4/76 og 1/77.

eller

- tre utgivelser fra Futurum Forlag: Fridikt nr. 3 (poesi av Gateavisa-

leserne) og nr. 4 og 5 av det alternative tegneseriebladet "Feite Freddy & Vennene hans" (norske og oversatte serier av bl.a. Thor Sivertsen, Terje Nordberg, R. Crumb og Gilbert Shelton)

60 kroner gir deg bade 4 gamle nr. av Gateavisa og de tre Futurum-utgivelsene.

FYLL UT KUPONGEN NEDENFOR OG SEND DEN INN — ELLER LAG DIN EGEN KUPONG HVIS DU IKKE VIL KLIPPE I STYKKER BLADET!

Pengene sendes til postgirokonto 2 23 03 32 eller på annen måte.

KLIPP UT OG SEND INN KUPONGEN!

- ☐ Jeg tegner abonnement: 30 kr. for 10 nr. (minst 1 år) og får 4 gamle nr. av Gateavisa gratis
- ☐ Jeg tegner abonnement: 30 kr. for 10 nr. og får 3 Futurum-utgivelser: Fridikt 3, Feite Freddy 4 og Feite Freddy 5.
- ☐ Jeg tegner abonnement: 60 kr. for 20 nr. (minst to år) og får 4 gamle nr. & 3 Futurum-utgivelser gratis.
- ☐ Jeg kjøper støtteandel(er) a 100 kr. (Diverse trykksaker tilsendt.)

☐ PENGENE ER SATT INN PÅ POSTGIROKONTO 2 23 03 32

☐ Betalt på annen måte:

Navn:

Adresse:

Kupongen sendes til GATEAVISA, HJELMSGATE 3, OSLO 3

Kadavre i varierende grad av forråtnelse rimelig til salgs

JA — det går an å kjøpe gamle numre av Gateavisa, enkeltvis eller i en pakke med alle som ikke er utsolgt: 13 numre fra 1970 til 1977. Du får dem for kr. 32,-.

Betal til Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3. Postgiro 2 23 03 32. Skriv på blanketten hva betalingen gjelder.

Gamle nr. enkeltvis koster 3 kroner, unntatt 1/70 som koster 1 krone.

- 1/70: Nyopptrykk av den første, sensilerte Gateavisa. Om boligokkupasjoner, "Purken i Slottsparken" mm.
- 1/73: Dylan-biografi del 1. Europeisk okkultisme del 1. Norsk alternativpresse. The Greening of America.
- 4/73: Hermann Hesse, Wilhelm Reich, okkultisme 3, Prudence-intervju.
- 5/73: Fredrikstad for fugler eller mennesker? Hawkint-intervju. The Took of Grass, okkultisme 4. og siste del.
- 1/74: Piratradio, motkulturens oppgaver, om undergrunnstegneserier, Bookchin om bypolitikk, Zappa-intervju, science fiction.
- 2/74: Bilen ut av sentrum. Speed kills! Tips for Interrail-farere. "Robban" Broberg.
- 3/75: Husokkupasjon, alternativt teater, intervju med Gud, Hoola Bandoola Band & Roy Harper, New Journalism
- 2/76: 1. mai, Kissinger, kvinne-aksjoner, "En bok om menn", "Gjøkeredet", Christiania mm.
- 3/76: Jens Bjørneboe, Kissinger-aksjoner, venstresidas impotens, Albania, Henry Cow, biler, Abbie Hoffman, heksefilm.

- 4/76: Perleporten teatergruppe, YIPPIene, jazz- og rockfestivaler, Kjartan Slettemark, Tor Age Bringsværd, Soperne kommer. Living Theatre.
- 1/77: Hammersborg: Hærværk i Jesu navn. Skræk og avsky på KROM-seminar. Solvognen teatergruppe, Hans Jæger og Kristiania-bohemen. Fairport Convention. Kvinnebevegelsen
- 2/77: Ullersmo: en konsentrasjonsleir anno 1977. Solidarity: engelske rådssoialister. Roland Kirk. Tor Age Bringsværd-novelle.
- 3/77: "Det tause flertall", alternativt folkehøgskole i Fredrikstad, hasjbrillen, blues, kvinnehuset, Kjetil Røkket, frituater

SENSASJONEN

Forts. fra side 8

lysningene den inneholdt, ble brukt.

Ingen annen norsk avis har nevnt Michigan-ulykken, til tross for at alle nå sitter inne med opplysninger om det som har skjedd. Det skulle være dagsavisers plikt å informere sine lesere om saker av en slik karakter. Argumenter om at stoffet ev. er foreldet ev. uaktuelt fordi ulykken fant sted i USA, er løgn og nonsens så lenge man kan fylle side etter side med kjendisstoff og salgbar populærjournalistikk.

Jeg vil derfor be Dagbladet å vurdere artikkelen påny, og tenke en gang til over om den eller de opplysningene den inneholder, ikke bør få spalteplass.

Ifall refusjonen holdes ved makt vil jeg gjerne ha artikkelen returnert.

I to måneder gikk jeg og ventet på svar. Regnet brevet for å være "høflig" og "saklig" nok til å bli tatt alvorlig, og skarpt nok til at det ikke kunne avfeies med den vanlige svadaen. Når jeg ikke hørte noe, regnet jeg med at noe var på gang i saken. At de f.eks. hadde tatt en telefon til New York-korrespondenten for å sjekke opplysningene.

Jeg regnet ikke med at artikkelen min ville bli brukt — det ville være å gå tilbake på en refusjon, og denslags virker nedbrytende på avisers selvspekt. Men jeg hadde ikke tenkt meg muligheten av at noen kunne unngå å reagere på de opplysningene artikkelen inneholdt. Selv fikk jeg nervesammenbrudd da jeg leste om ulykken i Information. Gikk omkring i to dager i fullstendig handlingslammelse. For det kunne like gjerne ha skjedd her i landet — og det skjer, hver eneste dag. Maten vi spiser er protein-infisert, luften er full av bly, vannet er surt, arbeidere i industrien utsettes for kontinuerlig forgiftning, det faller to tonn svovelsyre over hver eneste kvadratkilometer på Sørlandet hvert år, osv. Man kan fylle flere bøker med opplysninger om hvordan vår helse daglig brytes ned.

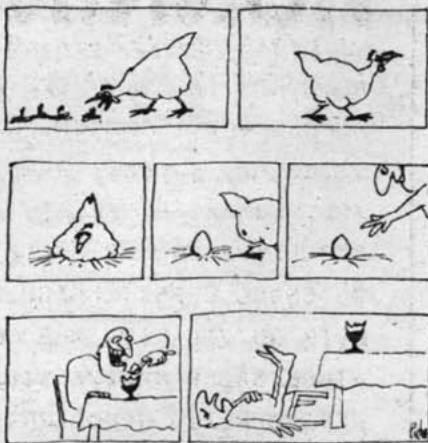
Dette ved Dagblad-journalistene om.

Jeg hørte ingenting. I slutten av februar gikk jeg ned til Dagblad-redaksjonen for å høre hva som hadde skjedd. Der var brevet og artikkelen forsvunnet. De visste ikke riktig — var det ikke så at den handlet om kjemikalier?

Det er vanskelig å kommentere historien. Absurd å argumentere mot ni millioner menneskers helse. Og illusjonene om pressens informasjonsplikt, pressefrihet, i det hele tatt borgerpressas eksistensberettigelse — jeg trodde ikke jeg hadde dem på forhånd, men jeg tok visst feil. Vi skal ikke få vite hva som skjer. Vi lever på jordskorpens eggesskall, med vulkansk varme under oss og uendelig kulde omkring oss. Vi har nådd avansert innsikt i alle tenkelige problemer, landsetter folk på månen og sitter med en teknologi som er i stand til alt.

Den brukes til å utslutte oss — og vi får ikke engang vite om det. Seveso-ulykken var salgbar fordi man kunne vise slående bilder av gråtende mødre med skambrente barn på armen. Michigan-ulykken appellerer ikke til denslags sentimentalitet, men er et fornuftig bevis på at hele den vestlige teknokratiske kulturen er på et døds-rip. Er det derfor vi ikke får vite noe?

Lasse Tømte

?!!

KREDITTKASSEN TAKKER

KREDITTKASSEN kunne forleden på helsides annonse i Dagbladet takke det norske folk for tilliten. Banken hadde i 1976 et netto-overskudd på 58,9 millioner kroner – merkbart bedre enn året før til tross for konjunkturedgang for resten av næringslivet.

I radio- og TV-intervjuer ga banksjefen uttrykk for stor glede over resultatet. På spørsmål om hva han trodde var grunnen til all denne medgangen, nevnte han at flere industribedrifter var blitt så flinke til å låne penger til utvidede lagre.

Og banken har all grunn til å takke. For omtrent på samme tid kunne vi lese en annonse fra arbeidsdirektoratet – om at Stortinget har forlenget ordningen med rentestøtte til ekstraordinær lagerfinansiering for industrien...

Anarkosyndikalistene

organiserer i Spania

Etter en generasjon med fascistisk styre har det spanske folk igjen begynt å løsrive seg fra francoismens åk.

Men igjen ser vi at kommunistpartiet og dets underbruk i fagbevegelsen, Arbeiderkommisjonene fungerer som arbeiderklassens høyrefallang og motarbeider arbeiderklassens streben etter sosialisme og sjølstyre. Carrilo og hans folk er blitt Spanias "monarkokommunister." Under de store streikene på ROCA fabrikk ble arbeidernes kamp motarbeidet av såvel de kommunistiske Arbeiderkommisjonene som av UGT (LO). Kun de anarkosyndikalistiske aktivistene i CNT støttet opp om de streikende arbeiderne på ROCA.

De faglegalistiske organisasjonene til kommunister og sosialdemokrater får betydelig omtale og støtte fra utlandet.

Anarkistene er nå som før nødt til å stole på egne krefter. På tross av dette er CNT forlenget den nest største sosialistiske organisasjon i Spania og har forlenget gått forbi det sosialdemokratiske UGT. På et masse møte på tyrefekterarenaen i Madrid i april fylte 25 000 mennesker arenaen for å delta på CNT's første offisielle møte i den spanske hovedstad siden borgerkrigen. Utenfor portene sto 10 000 mennesker

som ikke fikk plass på arenaen. I Katalonia er CNT allerede den største faglige gruppering.

Men CNT har ingen pengesterke organisasjoner i utlandet å støtte seg til. Og selvfølgelig får de ingen omtale i borgerlig eller hel- og halv-bolsjevisk presse. Du kan gjøre ditt til å støtte våre anarkistiske og anarkosyndikalistiske kamerater i Spania.

For tida arbeides det for å få i stand en effektiv støtteorganisasjon for CNT i Norge. I mellomtida kan du ta kontakt med Iberiska komiteen i Sverige, Sveavegen 98, 113 50 Stockholm. Penger til CNT kan sendes til SACs Spanieninnsamling Postgiro 30 99 23-6, Sverige.

CNT-venner i Norge.

ANNONSE

AA GARTNERI

USPRØYTA FRUKT OG GRØNNSAKER HONNING

VI DYRKER BIOLOGISK OG UTEN BRUK AV SPRØYTEMIDLER. ARBEIDET LEDES AV TRE FAGUTDANNEDE AGRONOMER. VI PRODUSERER: TOMATER, SLANGEAGURKER, REDDIKER, BROCCOLI, KÅLROT, PAPRIKA, GULRØTTER, MAIS, SOYA, KÅL, RØDBETER, SALAT, PURR, POTETER, LØK, FORSKJELLIGE SORTER EPLER, PLOMMER, PÆRER, MORELLER OG ENDEL FORSKJELLIGE URTER.

HVIS DU VIL VITE MER OM PRISER OG LEVERING KAN DU RINGE ELLER SKRIVE TIL:

HESLEBERGETS HANDELSGARTNERI - HESLEBERGVEIEN 16
1390 V O L L E N TLF: (02) 79 10 53

Til sæters

Før påske oppfordret Klassekampen alle skikkelige arbeidere i Norge til å gå i FJELLET i påsken. Ikke på høyfjellshotell, men på skikkelige skiturer fra hytte til hytte.

"Å komme seg opp i fjellheimen og tråle store områder er også det beste høvet til å gjera seg kjend med naturen, med avstandene, med vær og temperatur for uteliv. Å kjenne den norske fjellheimen ut og inn er overlag viktig

reint strategisk, med perspektiv om førkrigstid og folkekrig," skrev Klassekampen.

"Påsken er nokre kjærkomne fridagar, der arbeiderklassen kan samle krefter til ny dyst mot klassefienden. Og beste viset å kombinere rekreasjon og styrking på, er å nytte påskeferien til å drive fysisk trening samstundes som ein orienterer seg i den norske naturen."

KRISETELEFON FOR VOLDTATTE OG MISHANDLETE KVINNER:
56 24 52.

Dette er et tiltak som er satt i gang av Krisegruppa v/ J.U.R.K. (Juridisk rådgivning for kvinner). Foreløpig har de nattevakter hver natt fra kl. 19.00 – 7.00, med to kvinner på hver vakt, og hensikten er å hjelpe kvinner som er blitt utsatt for overgrep med juridisk hjelp, følge til politiet ved anmeldelser, og legehjelp.

DAGLIGLIV I OSLO KRETSEFENGSEL...

Forts. fra side 7

At det er lett å bli pålagt restriksjon viser et tilfelle som nylig hendte i min avdeling. En av gutta gikk opp trappen til avdelingen over, og vekslet noen ord med en bekjent. For dette bruddet fant autoritetene det passende med arbeidsnektelse og innelåsing i 3 dager. Selvsagt også med trusel om at neste gang....

Nå finnes det sikkert plasser som er verre enn Bayern – akkurat som det finnes bedre – men det får bli en annens oppgave å skildre. Det er Bayern

jeg kjenner best – på kroppen.

Som en passende avslutning kan jeg ta med rutinen for en vanlig hverdag, som – med en liten variasjon av klokkeslettene – er lik for de fleste:

07.00: Vekking, kaffe
07.30–11.00: Verkstedet
11.00: Lufting (1 time)
12.00: Middag (1 time)
13.00–15.00: Verkstedet
15.15 (til neste morgen): Innelåsing på cella.
17.00: Kveldsmat.

(Helligdager og weekend er innelåsing permanent, luftetimen unnatt.)

Vae Victis!
(Ve de overvunne....)

Tormod

Dette bugnende bladverket er på vei til:

Retur til Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3

Ansvarlig redaksjon for dette nr. er:

J. Westin, S. Morgenstierne
G. Dahl, J. Rustad.

Takk til: Jøran, Lasse, Stig,
Nina, Jon, Vidar, Tormod.

Medlem av Alternative Press Syndicate.
Trykt i A/S All-Trykk. Opplag 9000

Gateavisa har 25 000 lesere – men bare 1300 abonnenter!

Media-forskerne er kommet til at et blad gjennomsnittlig leses av 3-4 personer. Med et netto-opplag på 7000 skulde Gateavisa dermed ha minst 25 000 lesere.

Kjære lesere: Det er bare 1300 av dere som abonnerer!

23 700 kjøper den, eller leser den over skulderen hos andre. Nærmere 2000 av dere gir Narvesen kr.1,50 for hver avis dere kjøper for 3 kroner.

Kjære 23 7000! Dere skjønner sik-

kert hvor vi vil: Dere hører hjemme i Gateavisas abonnent-arkiv. Nye abonnenter betyr en velkommen styrking av økonomien til avisa. Vi slipper det hysteriske jag etter kjøpere på gata for at endene skal gå ihop økonomisk. Du risikerer ikke at avisa er utsolgt i kiosker eller at gateselgeren er flyttet til Nepal.

TA SKRITTET – GJØR DET NÅ (evt. i morgen tidlig): Send inn kupongen på side 22, betal inn kr.30,- eller

60,- til postgiro 2 23 03 32.

DU FÅR TILOGMED SENDT GRATIS TRYKKSAKER: enten 4 gamle numre av Gateavisa, eller tre andre utgivelser vi har maktet å produsere: ett nummer av poesiheftet "Fridikt", med bidrag fra leserne, og to numre av det alternative tegneseriebladet "Feite Freddy og vennene hans".

Bla om til side 22 og finn fram skrivesaker. Gateavisa overlever bare i den grad folk som føler at de har utbytte av avisa, yter en liten innsats!

Bli Gateavisselger!

Vi legger stor vekt på å ha egne Gateavisselgere på flest mulig steder. Uten denne kontakten med selgerne vil mange ikke oppdage at avisa eksisterer!

Avisene betales når de er solgt, og utsolgte eksemplarer kan returneres. Av salgsprisen på 3 kr. kan selgeren beholde 75 øre (25%).

Send bestilling til Gateavisa, Hjelmsgate 3, Oslo 3.

Aviser kan også hentes på kontoret vårt i Hjelmsgate 3. Det er en sidegate til Bogstadveien, ca. 500 m. nedenfor Majorstua og like i nærheten av Rosenborg kino. Du kan hente aviser ca. kl. 12-19 hverdager, 12-16 lørdager.

I dag er det Gateavis-selgere på ca. 60 steder, men dekningen kan bli mye bedre. Vi oppfordrer derfor folk til å selge avisa i sitt nærmiljø: Byen, byg-

da, arbeidsplassen, skolen eller kaser-
nen.

Antallet som folk selger varierer fra 10 til 100 – det vanligste er 25-50.

Neste nr. kommer ca. 1. juni.

Til salgs i Narvesen, i bokcafeer og på gata!

Kjøp denne avisa i originalt papirformat i nettbutikken vår.

WWW.GATEAVISA.NO